

Viên Kẹo Nhỏ

Contents

Viên Kẹo Nhỏ	1
1. Chương 1: Đường Thu Biến Thành Kẹo Đường	1
2. Chương 2: Kẹo Đường Bị Ăn	3
3. Chương 3: Kẹo Đường Là Đường Thu	5
4. Chương 4: Cô Vợ Nhỏ Kẹo Đường	7
5. Chương 5: Kẹo Đường Gặp Nguy Hiểm	9
6. Chương 6: Kẹo Đường Mau Ra Đây	13
7. Chương 7: Kẹo Đường Lại Biến Mất	16
8. Chương 8: Tiểu Yêu Tinh Kẹo Đường	19
9. Chương 9: Kẹo Đường Không Che*	22
10. Chương 10: Bài Kiểm Tra Kẹo Đường	25
11. Chương 11: Kẹo Đường Gặp Đường Thu	29
12. Chương 12: Kẹo Đường Muốn Làm Ấu	32
13. Chương 13: Kẹo Đường Bị Nguy Hiểm	34
14. Chương 14: Đường Thu Giá Lâm	39
15. Chương 15: Đường Thu Lộ Tẩy Rồi	46
16. Chương 16: Đường Thu, Đồ Khốn Kiếp!	52
17. Chương 17: Kết Cục Tươi Sáng. [hay, Tiểu Thu Biến Thành Dụ Thụ]	58
18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Trước Khi Ta Ở Bên Nhau	64
19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 • Đường Thu	68

Viên Kẹo Nhỏ

Giới thiệu

Editor: Nguyệt Nhi. Thể loại: hiện đại, 1×1, ăm áp, hài hước, linh hồn chuyển hoá, thần tiên ma quái, giới giải trí, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-keo-nho>

1. Chương 1: Đường Thu Biến Thành Kẹo Đường

Đường Thu dè dặt mở mắt, nhắm mắt, lại mở mắt, rồi lại nhắm mắt. Sau đó. cậu hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới này.

Dường như chỉ mới một giây trước, cậu còn đang treo lơ lửng trên dây cáp treo ở phim trường, diễn viên diễn cùng cậu chính là anh chàng cơ bắp nổi tiếng trong giới diễn viên, vậy nên khi dây thép rung lắc dữ dội, cậu cũng chỉ tưởng là do sức lực của đối phương quá lớn.

Kết quả, khi đại đao bay đến, cậu đột nhiên nghe thấy tiếng “răng rắc” nhẹ nhàng vang lên phía sau lưng.

Phản ứng của Đường Thu không tính là chậm, cậu lập tức đưa hai tay ôm đầu, cuộn người bảo vệ những vị trí quan trọng, lúc rơi xuống đất cũng không cảm thấy quá đau.

Thế nhưng, vì sao vừa mở mắt ra, cậu liền biến thành một viên kẹo đường. Một viên kẹo đường đặt trên gian hàng trong siêu thị, bất cứ lúc nào cũng có thể bị mua, sau đó bị mở ra ăn sạch?

Ban đầu Đường Thu cũng không biết mình hiện giờ là một viên kẹo đường. Từ góc nhìn của cậu, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy thật nhiều lạp xưởng, chân gà, mì ăn liền

Sau đó, cậu quay người lại — à không, là lẩn một cái, liền nhìn thấy bên cạnh mình có rất nhiều viên kẹo nhỏ tròn tròn, đủ mọi màu sắc. Từng viên kẹo nhỏ đều được chiếc túi nhựa nho nhỏ bao lại, mặt trên viết “Kẹo trái cây Bát Bảo đệ nhất”.

Đường Thu nghĩ rằng bản thân cậu hẳn là màu hồng phấn, bởi vì cậu có thể mơ hồ nhìn thấy ba chữ “Vị ô mai” trên cái túi nhựa nho nhỏ đựng cậu.

Tình hình này thật khiến cho người ta khó có thể chấp nhận, Đường Thu khiếp sợ đến mức cam chịu mà ngủ cả ngày. Trước khi ngủ, cậu không phải không có len lén ảo tưởng rằng tất cả chuyện này có lẽ đều chỉ là một giấc mộng hoang đường Đáng tiếc, vừa mở mắt ra, cậu vẫn là viên kẹo đường tròn tròn có vị ô mai kia. Hơn nữa, cậu nhanh chóng gặp phải một vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều — cậu đói bụng.

Cho dù hiện giờ cậu chẳng phân biệt rõ chỗ nào là bụng chỗ nào là mông, nhưng cậu vẫn rõ ràng cảm thấy bản thân mình đói bụng. Nhìn thấy viên kẹo đường Bát Bảo tròn tròn thơm thơm vị vải bên cạnh mình, cậu cảm thấy miệng mình đang chảy nước miếng không ngừng. Cảm giác thèm ăn mãnh liệt khiến cho Đường Thu tạm thời thoát khỏi nỗi tuyệt vọng, ngược lại còn tự hỏi làm thế nào mới có thể lấp no “bụng” mình. Cậu thử dùng nơi có thể là mông mình nhẹ nhàng nhảy lên, lập tức kinh hãi phát hiện, khả năng nhảy lên của mình vẫn còn khá tốt.

Vì thế sau đó, Đường Thu cố gắng nhảy tới nhảy lui, không ngừng dùng thân thể tròn vo mập mạp của mình đụng vào miệng chiếc túi nhựa nhỏ. Ông trời không phụ kẹo có lòng [ông trời không phụ người có lòng] rốt cuộc, sau khi “thử” suốt một tiếng, chiếc túi nhựa vốn không chắc chắn lắm đã bị phá vỡ, Đường Thu nuốt nước miếng ừng ực, lặn vào một đồng kẹo Bát Bảo.

Đường Thu tiếp tục lẩn lẩn lẩn, lẩn mãi đến khi toại nguyện nằm bò trên viên kẹo tròn tròn vị vải mà mình thích. Nhìn trái nhìn phải một chút, sau khi chắc chắn xung quanh không có ai, cậu bắt đầu đáng khinh dùng thân thể mình cọ lên chiếc túi nhựa đựng viên kẹo vải kia, cọ đến lúc chiếc túi nhỏ kia mềm đi, mới dùng cái miệng nhỏ xíu của mình cố gắng cắn xé túi.

Không ngừng không nghỉ cố gắng một ngày rưỡi, cậu mới thỏa mãn toại nguyện ôm được viên kẹo vải tròn tròn kia vào lòng mình. Cái miệng nhỏ xíu liếm viên kẹo đường tròn tròn kia, côi lòng ảm đạm của Đường Thu cuối cùng cũng có một chút an ủi.

Giải quyết xong vấn đề sống còn, khổ não lớn nhất của Đường Thu chỉ còn một vấn đề — làm thế nào mới có thể không bị người ta ăn sạch đây?

Mỗi ngày sau khi ăn xong, Đường Thu đều sẽ thử đâm đầu vào cái bao to to đựng tất cả kẹo Bát Bảo. Nhưng cậu thật sự quá nhỏ, lần nào lần nấy không phải là nhảy không đủ cao thì cũng là sức lực quá yếu, tóm lại kết quả đều là thất bại không hề mong muốn.

May mắn hiện giờ những người thích ăn kẹo đường cũng không nhiều, mà chỗ Đường Thu đang ở là trong một bịch kẹo đặt tại nơi tối tăm nhất trên giá hàng, nhờ vậy, Đường Thu tốt xấu vẫn an toàn sống qua nửa tháng ở siêu thị.

Trong thời gian ấy, không phải là không có khách hàng nào từng cầm lấy bịch kẹo kia, nhưng Đường Thu vô cùng cảnh giác, chỉ cần vừa rời khỏi giá hàng, cậu liền chu mông, bình bịch nhảy loạn một trận, mãi đến khi khiến cả bịch kẹo từ trong tay khách hàng rơi xuống mặt đất, cậu mới có thể an phận ngoan ngoãn trốn phía sau các viên kẹo khác. Đi tới đi lui, khách hàng không kiên nhẫn nên tự nhiên sẽ tiện tay cầm lấy một bịch kẹo khác.

Ban ngày, Đường Thu đều giống như đang ở trên chiến trường, cẩn thận cảnh giác tình huống xung quanh, đợi đến khi siêu thị đóng cửa tắt đèn, cậu mới có thể yên tâm, lén lút ngủ một giấc.

Đường Thu cảm thấy có chút lẻ loi, nhưng mỗi ngày vẫn tuân tự làm từng bước canh giữ, gầy rõi, cố gắng giúp chính mình tránh khỏi vận mệnh bị ăn. Mãi đến một ngày kia, cậu nghe thấy bài hit trong album đầu tay của mình từ loa phóng thanh trong siêu thị.

Đường Thu đứng trên những viên kẹo đường khác, vịn vào bịch kẹo đường to đặt kế bên, mở to hai mắt, chớp mắt một cái rồi lại chớp mắt một cái, nhìn vào cái TV treo trên tường trong một góc siêu thị. TV đang chiếu album mà cậu vừa nhớ đến, có những bộ phim điện ảnh, phim thần tượng cậu đã tham gia đóng từ khi mới ra mắt, còn có hai album mà cậu đã phát hành. Cuối cùng, người chủ trì tổng kết nói: “.Đại thần tượng Đường Thu vẫn rất được yêu mến, một tháng trước ở phim trường vô tình rơi xuống từ trên cao, vì não bị ngoại thương nghiêm trọng nên đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện. Chúng ta hãy cùng cầu chúc cho Đường Thu, hi vọng anh ấy sớm tỉnh lại, trở về với chúng ta.”

Đường Thu chăm chú xem hết cả tiết mục, thậm chí ngay cả mười phút quảng cáo khi tiết mục kết thúc cũng không bỏ qua. Sau đó, cậu cảm thấy miệng mình nhếch lên, có vài giọt nước mắt ngọt ngào khẽ rơi.

Hậu quả của việc xem TV rất lâu cộng với tâm tình không tốt chính là, trước khi siêu thị đóng cửa, lần đầu tiên Đường Thu mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Lúc này đây, Đường Thu ngủ rất an tâm, thậm chí còn mơ một giấc mộng. Trong mộng, cậu thư thái ung dung nằm trên giường bệnh, không cần lo lắng sẽ bị ăn, cũng không cần lo lắng vì mình bị chảy mà bị vứt đi, còn có người hầu hạ cậu, giúp cậu xoay người, mát xa. Giường bệnh viện không biết vì sao lại có hình dạng cái nôi, nằm ở trên giường có thể cảm giác được tiết tấu đong đưa qua lại, thật sự cực kỳ tuyệt vời.

Sau đó, Đường Thu nghe thấy có người nói.

“Thưa anh, tổng cộng là hai trăm bảy mươi tám đồng sáu hào.”

Đường Thu sợ đến mức vội mở to mắt, sau đó, cậu tuyệt vọng phát hiện mình đang nằm trên quầy tính tiền. Bàn tay thật lớn của nhân viên thu ngân giống như ngọn núi to lớn sắp đè xuống cậu.

“A, bịch kẹo này có hai viên bị rách bao đựng rồi.” Cô bé thu ngân đột nhiên nói: “Thực xin lỗi a, quý khách, bằng không thì chúng tôi giúp ngài đổi bịch kẹo khác nhé.”

Đường Thu ngậy người, còn chưa kịp tỉnh táo lại, chỉ thắm mơ mơ màng màng nghĩ ngợi trong lòng, rốt cuộc là bị ăn sạch tốt hơn hay là bị vứt đi thì tốt hơn?

“Không cần đổi.”

Chẳng đợi cậu suy nghĩ cẩn thận, cậu đã nghe thấy một giọng nam trầm thấp trả lời như vậy.

2. Chương 2: Kẹo Đường Bị Ăn

Đường Thu yên lặng bị chàng trai kia mang ra xe, xách vào thang máy, cuối cùng là bị đặt trên ghế sofa to lớn trong một căn hộ.

Trên đường đi, không phải là cậu không có cơ hội nhảy ra khỏi túi hàng mà chạy trốn chết, nhưng kẻ mua cậu về thân hình cao lớn, khiến cho khoảng cách giữa cậu và mặt đất cũng càng thêm xa xôi. Mỗi lần cậu muốn nhảy ra ngoài, đều có một loại cảm giác như đang nhảy lầu tự sát.

Đường Thu có chút sợ độ cao, cuối cùng vẫn đành rút lui.

Từ trên sofa nhìn chung quanh, nơi này giống như là một căn hộ điển hình của đàn ông độc thân. Mặc dù rất lớn, nhưng màu sắc và trang trí đều rất đơn giản, trên bàn trà cũng chỉ đặt mỗi một chiếc notebook [giống laptop nhưng nhỏ hơn] và vài tờ tạp chí. Chỉ có điều, khi tầm mắt của Đường Thu bay đến cửa sổ sát đất, bay qua TV trên vách tường, rơi xuống vách tường bên cạnh. Gương mặt màu phấn hồng của viên kẹo đường đột nhiên đỏ ửng lên một chút.

Bởi vì trên tường có dán một tấm poster khổ lớn của cậu, hơn nữa còn là tấm poster cậu chụp khi quảng cáo cho một hãng quần lót vào năm ngoái. Vậy nên, Đường Thu trên đó, ngoại trừ một cái quần tam giác nhỏ nhỏ bó sát ra thì chẳng mặc gì khác nữa, lại còn một tay vuốt nhẹ môi, tay kia cắm vào khe hở giữa

phần eo và quần lót, làm một tư thế thật khiêu khích. Dù rằng khi ấy quảng cáo này rất thành công, nhưng Đường Thu da mặt mỏng, mỗi lần không cẩn thận nhìn thấy đều trộm nhăn nhó đỏ mặt trong lòng.

Đường Thu đỏ mặt nhăn nhó... — thực ra là cái mông tròn tròn lặn qua lặn lại một chút, tầm mắt vừa vặn nhìn thẳng đến mấy tờ tạp chí đặt trên bàn trà. Người trên bìa nhìn thực quen mắt, hình như là hai năm trước, người bên tạp chí kinh tế yêu cầu mình làm dáng chụp?

Thì ra mình cũng có fan boy nha. . . . Đường Thu tâm tình phức tạp thầm nghĩ, chỉ là, mình hình như cũng sắp bị fan của mình ăn mất.

Đường Thu nhịn không được mà muốn chu mông nhảy đi xem mặt của bạn fan nam kia. Đầu tiên là nhìn thấy một bóng lưng rộng lớn, chờ đến khi chàng trai kia ngồi xuống ghế sofa mở máy tính, cậu mới nhìn thấy mái tóc ngắn ngắn của đối phương, ánh mắt tràn ngập hăng hái, cái mũi cao cao, và đôi môi nhìn qua rất nam tính đang nhả khói thuốc lá. Tóm lại, nhìn qua không giống một tên đàn ông thích ăn kẹo Bát Bảo lăm.

Sau khi chàng trai kia mở máy lên xem, Đường Thu lại nhịn không được mà trộm ngắm thêm vài lần, nhìn thấy hẳn đầu tiên là xem một vài tin tức kinh tế, xã hội, sau đó lại xử lý mấy cái mail. Tiếp theo, một trang web quen thuộc hiện lên trên màn hình máy tính, trên cùng là mấy chữ to “Cộng đồng fan Đường Thu trên toàn cầu”. Liếc mắt nhìn diễn đàn một cái, tất cả đều là bài post “Cầu nguyện Đường Thu khỏe lại”, chàng trai kia nhanh chóng lật vài trang, nhíu nhíu mày xong cũng không tiếp tục nữa, chỉ viết một bình luận trong chủ đề cầu nguyện được dính lên rồi liền out ra.

Nội dung bình luận của hắn cũng vô cùng đơn giản, chỉ có ba chữ ngắn ngủn: “Sẽ khỏe lại.”

Làm xong việc này, hắn liền đứng dậy, cởi áo sơ mi, lấy quần áo trong phòng ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy nho nhỏ truyền đến, đây có vẻ là một cơ hội chạy trốn rất tốt, nhưng Đường Thu nằm bò trên ghế sofa mềm mại lại đang rơi vào nỗi buồn sâu thẳm. “Sẽ khỏe lại.” Được rồi, chỉ cần ba chữ ngắn ngủn như vậy liền khiến trái tim nho nhỏ như vụn đường của viên kẹo Đường Thu bị đâm vỡ. Bởi vì, cho dù đã ngốc nghếch kiên trì suốt một tháng, ngay cả chính bản thân Đường Thu cũng đã hoài nghi, thật sự sẽ khỏe lại chứ?

So với việc làm một viên kẹo cả đời, không thể ca hát không thể ăn thịt cũng không thể chơi game, còn không bằng bị fan của mình ăn sạch luôn đi? Nói không chừng sau khi bị ăn sạch, hồn phách bị nhốt trong viên kẹo đường còn có thể trở lại thân thể của chính mình?

Đường Thu có chút xoắn xuýt nghĩ ngợi, càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán này có tính khả thi rất lớn. Vậy nên, chờ khi chàng trai kia quần khăn tắm ngang hông từ trong phòng tắm bước ra, dùng ngón tay dính hơi nước xé mở bạch kẹo, Đường Thu đã ôm quyết tâm liều chết.

Sau khi chàng trai mở bạch kẹo ra, cầm lấy viên kẹo vãi bị Đường Thu liếm đến mức nước miếng đầy khắp viên kẹo tròn tròn, nhìn nhìn một chút rồi đưa tay ném nó vào trong thùng rác bên cạnh.

Đường Thu lại bắt đầu xoắn xuýt, thực ra nếu như không bị ăn, bị quăng vào thùng rác cũng không tệ a. . . . Chỉ là, không đợi cậu xoắn xuýt xong, tên kia liền cầm cậu lên, chậm rãi đưa vào trong miệng mình.

Khi chạm đến hai cánh môi ấm áp kia, Đường Thu rùng mình một cái. Sau đó, cậu rất không cốt khí mà thở hổn hển nhảy lên, trực tiếp nhảy từ trong tay tên kia nhảy lên bàn trà!

Lý trí là một chuyện, thân thể phản ứng lại là một chuyện khác Đường Thu mang vẻ mặt đau khổ thầm nghĩ. Cho dù cậu không ngừng tự an ủi, tự khuyên bảo bản thân, “Đường Thu, mười tám năm sau mày lại là một trang hảo hán”, nhưng khi chàng trai kia cau mày đưa tay định nhặt lấy cậu, cậu lại không thể khống chế mà lặn sang bên cạnh.

“A?” Chàng trai kia có chút thích thú đến gần hơn một chút, vươn tay trái chạm vào cậu, chờ cậu lộn cộc lằn lằn qua bên phải lại nhanh như chớp vươn tay phải ra, nắm lấy Đường Thu trong lòng bàn tay.

Đối với một viên kẹo đường. . . . cũng không cần dùng thủ đoạn dương đông kích tây cao cấp như vậy chứ? Đường Thu quả thực khóc không ra nước mắt.

Nhưng mà, tất cả cuối cùng đã định đoạt xong.

Khi bị khoang miệng ẩm áp bao bọc, Đường Thu có chút thương cảm mà hoài niệm cuộc đời ngắn ngủi của mình một chút. Thực ra cũng không có tiếc nuối gì quá lớn, tiếc nuối duy nhất hình như chỉ có nhân vật trong game online của cậu còn chưa luyện được lên cấp cao nhất. Nghĩ như vậy, Đường Thu chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Vì thế, khoảng chừng nửa phút sau.

“A ha ha ha ha ha. Xin anh. Đừng liếm tôi nữa. Tôi sắp nhột chết rồi. Ha a a a.”

3. Chương 3: Kẹo Đường Là Đường Thu

Tề Thịnh cảm thấy gần đây mình có chút mệt mỏi, cho nên vừa rồi hắn mới sinh ra lỗi giác là “viên kẹo đường này hình như biết động đậy”, hiện giờ dường như lại nghe thấy. Viên kẹo trong miệng mình đang nói chuyện?

Hắn dừng lại, cẩn thận lắng nghe, không có tiếng động gì. Thế là hắn lại nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm liếm viên kẹo nhỏ kia.

“Ha ha. phụt. Nhột quá nhột quá. Đừng liếm tôi nữa mà.”

Đường Thu lại không nhịn được mà la lên. Không phải là cậu không tiền đồ, mà là đầu lưỡi của bạn fan boy này quá lợi hại, khiến cậu giống như đang chơi đua xe, không ngừng xoay tròn ba trăm sáu mươi độ đến văng đầu hoa mắt. Hơn nữa, đầu lưỡi ẩm ướt còn không ngừng liếm đôi mắt, miệng, bụng của cậu, và cảmông, cậu thật là vừa nhột vừa thẹn mà.

“PIU—————”

Một cơn lốc mạnh đẩy Đường Thu ra ngoài, sau đó Đường Thu vẽ một đường pa-ra-bôn cao cao giữa không trung, đập một cái lên vách tường, sau đó lại bùm bùm nảy từ bàn đến sofa rồi nhảy xuống sàn nhà, rồi lại lần tới lần lui như viên đạn nhỏ.

Cuối cùng cũng dừng lại nơi góc tường, Đường Thu gần như sắp ngất xỉu, nhìn thấy sao sáng bay bay.

Tề Thịnh hí mắt ngồi xổm xuống, đối diện với viên kẹo nhỏ đang chớp chớp mắt cho đỡ choáng đầu. Đúng, hắn lúc này mới phát hiện viên kẹo này có đôi mắt, hai con mắt tròn tròn, giống như hai viên đá quý nhỏ khảm lên thân thể tròn tròn mập mập, nhỏ đến mức nếu không nhìn kĩ thì sẽ không dễ dàng nhìn thấy.

“Mày là cái. cái gì vậy?”

Đường Thu run rẩy làm rơi vụn đường trên người xuống, thân thể tròn tròn đang bị bắn lập tức lại sạch sẽ như lúc ban đầu. Đối diện với gương mặt cực kỳ có cảm giác áp bách của bạn fan boy kia, cậu đành phải giả vờ trấn định nói: “Xin chào, tôi là Đường, Đường Thu.”

“Kẹo. Đường?” Lúc Tề Thịnh thốt ra hai chữ này, giọng nói bỗng uyển chuyển kì diệu, sau đó, hắn nhú mày: “Kẹo đường tinh?”

“Không phải.” Đường Thu có chút ngượng ngùng mà nhích nhích mông, ra hiệu về phía tấm poster treo trên tường: “Tôi là anh. là Đường Thu mà anh treo trên tường kia.”

“.”

Bầu không khí yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh dài đến năm phút đồng hồ.

“Là thiệt mà.” Đường Thu tủi thân nói: “Vốn tôi đang ở phim trường đóng phim ngon lành, sau đó lại bị rơi từ trên dây cáp treo xuống, không biết thế nào lại biến thành một viên kẹo đường, còn suýt chút nữa bị anh ăn mất.”

“Từ từ.” Tề Thịnh hít sâu một hơi, cẩn thận nhặt Đường Thu đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống đối diện cậu, dùng biểu tình quái dị nhìn chăm chăm cậu một hồi, mới nói: “Mày nói, mày là. Đường Thu? Thần tượng Đường Thu? Người?”

“Phải.” Đường Thu liêu mạng gật đầu, có điều mỗi lần gật một cái lại lặn mấy vòng về phía trước. Cậu vừa lặn vừa biện bạch: “Tôi thật sự là Đường Thu mà. Bằng không tôi nói cho anh bí mật của tôi nha, món ăn tôi thích nhất là cá lư chiên giòn sốt chua ngọt và xôi nếp sườn heo*, ghét ăn nhất là cà rốt và tỏi. Tài khoản game online Thần Tiên Lộ Trình [tên game] của tôi còn thiếu một cấp nữa là mãn cấp rồi! Trước kia lúc chụp hình cho “Tuyệt đại nhị kiều”, vai của tôi bị thương, chỗ đó vẫn còn vết sẹo chưa mờ. Còn, còn nữa. Mông bên phải của tôi, có, có nốt ruồi.”

Trong khoảnh khắc trước khi cậu lặn xuống bàn trà, Tề Thịnh vươn tay ra, chuẩn xác đón được cậu, sau đó hất gơ cậu lên trước mắt, lại nhìn chằm chằm không chớp mắt lần nữa.

“Mấy cái này không nói lên được điều gì, chỉ cần lên mạng cũng có thể tìm được mà?”

“Tìm không được đâu!” Đường Thu vội vàng nói: “Trên mạng đều là giả, bọn họ cho tôi ghét ăn lựu.”

“À. Vậy cậu chậm một chút, lặp lại lần nữa xem?”

Vì thế Đường Thu lại đem toàn bộ sở thích và bí mật của mình nói lại một lần nữa, Tề Thịnh không yên lòng lắng nghe, lại còn mở ngăn kéo dưới bàn trà, lấy giấy bút chậm rãi viết cái gì đó. Chờ Đường Thu nói xong, biểu tình trên mặt hắn vẫn là nhìn không ra có tin hay không, Đường Thu đành phải có chút chán nản ngậm miệng lại. Dù hắn không tin, dù thế nào cậu cũng sẽ không nói ra tài khoản và mật mã trong game của mình đâu.

“Cậu chờ một chút, tôi đi WC.” Sau khi một người một kẻo đối diện nhìn nhau thật lâu, Tề Thịnh rút cuộc mở miệng nói.

Rõ ràng là vừa mới tắm xong, nhưng khi Tề Thịnh vào phòng tắm lại truyền ra tiếng nước chảy, giữa tiếng nước còn kèm theo rất nhiều tiếng động kì quái. Như là tiếng cái gì đó va vào vách tường, hoặc là tiếng cười trầm thấp, là lạ? Các loại tiếng động kì lạ giăng co vài phút rồi mới dừng lại. Có điều khi cửa phòng tắm mở ra, vẻ mặt của Tề Thịnh vẫn bình tĩnh mà lãnh đạm như trước.

Có lẽ là hơi nước trong phòng tắm quá nhiều, bên tai hắn bị xông đến mức có chút ửng đỏ. Vừa bước qua cửa, hắn liền đi đến trước tấm poster của Đường Thu, tháo tấm poster đó xuống.

Nhìn thấy đôi mắt tròn xoe của Đường Thu đang nghi hoặc chớp chớp nhìn hắn, Tề Thịnh thản nhiên như không, giải thích một câu: “Em họ của tôi là fan của cậu, đây. nó không nên dán lên như vậy.”

“Ừm.” Đường Thu ngoan ngoãn đáp lời, dù sao, tấm poster treo trên tường kia cũng khiến cậu ngưỡng ngưỡng.

Tề Thịnh lại cầm lấy cậu trong lòng bàn tay, dừng một chút, lại như an ủi động viên lấy ngón tay sờ sờ chỗ phía trên đôi mắt của Đường Thu, có lẽ là đầu của cậu: “Tiếp theo dự định làm gì đây?” Nói xong lại nhàu mày, mới nhớ ra bổ sung một câu: “Đúng rồi, quên tự giới thiệu, tôi tên Tề Thịnh. Có chuyện gì phiền toái, tôi có thể giúp đỡ, tôi. em họ của tôi, ừm, nó. rất thích cậu.”

“Tôi cũng không biết, từ trước đến giờ cũng chưa từng nghe nói qua loại chuyện này.” Đường Thu phiến não nói, “Có lẽ ngày mai lên mạng tra thử xem? Hoặc là đi tìm đạo sĩ hỏi một chút?”

“Vậy hiện giờ đi tra luôn đi.” Tề Thịnh cầm lấy máy tính nói.

Đường Thu lén nhìn nhìn đôi mắt đen dày đặc tơ máu của Tề Thịnh, lại nhìn nhìn kim giờ chỉ về hướng số một, do dự một chút, vẫn không có ngăn cản đối phương mà chỉ nhảy nhảy theo sát Tề Thịnh, cùng xem trang web. Đáng tiếc, tra hết các loại từ khóa như “Người đột nhiên biến thành viên kẹo phải làm gì bây giờ”, “Linh hồn bị viên kẹo giam giữ”, “Phương pháp từ viên kẹo biến trở về người” linh tinh, đều hoàn toàn không có chút tin tức liên quan nào. Chỉ có một tin tức quảng cáo người lớn có liên quan, có điều nội dung lại là: “Làm thế nào lúc XX có thể khiến cho người yêu cảm giác được hương thơm ngọt ngào của bạn.” =)))))))))

~Tề Thịnh lấy tay đè lên huyết Thái Dương, Đường Thu vẫn luôn lén chú ý trạng thái của hắn vội vàng nói: “Bằng không, đi ngủ trước đi. Dù sao cũng đã như vậy hơn một tháng rồi, cũng không có chuyện gì, thêm một đêm cũng không sao đâu. Cầm ơn anh.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng thân thể tròn tròn màu phấn hồng vẫn chậm chậm trở nên ảm đạm.

Tề Thịnh nhìn cậu một lát, mới nói: “Được rồi, ngày mai tôi sẽ nghĩ cách.”

Thật ra Đường Thu cũng rất mệt, cho nên khi Tề Thịnh nâng cậu lên, cậu cũng không để ý mình sẽ bị đem đi đâu. Mãi đến khi được nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, cậu mới phản ứng lại, vội ngượng ngùng đúng lý hợp tình nói: “Tôi ngủ trong hộp được rồi, hoặc là. trong túi nhựa cũng được.”

“Sẽ không thoải mái.” Tề Thịnh không đồng ý, vẫn như cũ đặt cậu xuống cạnh mép gối, sau đó dùng một chồng sách phân ra lãnh địa an toàn cho cậu. Cuối cùng, hẳn thậm chí còn từ trong ngăn tủ tìm ra một cái khăn mặt, đặt dưới mũi Đường Thu.

Hương thơm ấm áp từ khăn mặt khiến cho Đường Thu hoàn toàn mất đi khả năng chống cự. Tề Thịnh từ trên cao nhìn xuống cậu, dường như còn đang chậm chạp tiếp nhận sự thật kì dị “viên kẹo này là người”. Đường Thu cố gắng cong cong đôi mắt nhỏ nhỏ, làm ra vẻ mặt tươi cười: “Thật sự rất cảm ơn anh.”

Từ khi biến thành viên kẹo, thứ duy nhất không thay đổi có lẽ chính là giọng nói của Đường Thu. Âm điệu trong trẻo xen giữa giọng nói vừa giống thiếu niên vừa giống thanh niên, khi nói cảm ơn thì rất dịu dàng, lại còn có thể vô ý để lộ ra một chút ỷ lại và thân mật. Vậy nên, cậu đã từng được giới truyền thông bầu chọn là “lady killer” dễ dàng kích thích bản năng người mẹ của nữ giới nhất.

“Không có gì.” Tề Thịnh nói xong, nằm xuống cách cậu một khoảng.

Đường Thu lẩn qua lẩn lại, âm ừ do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn cố lấy dũng khí, đúng lý hợp tình bổ thêm một câu: “Nếu khi ngủ, không cẩn thận ăn tôi thì phải nhớ lấy tôi ra nha.”

*cá lư chiên giòn sốt chua ngọt

xôi nếp sườn heo:

4. Chương 4: Cô Vợ Nhỏ Kẹo Đường

Tối hôm đó, Đường Thu không đợi nghe câu trả lời của Tề Thịnh mà đã ngủ thiếp đi. Lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, cậu vô cùng hoảng sợ phát hiện Tề Thịnh đang ngồi xổm ở đầu giường nhìn cậu, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

“Buổi sáng tốt lành.” Đường Thu không thể không chế được mà lẩn về sau vài vòng, chủ yếu là do hiện giờ Tề Thịnh quá to lớn so với cậu.

“Chào.” Tề Thịnh điềm nhiên như không mà đứng lên, sửa sang lại chiếc cà-vạt đã được thắt rất hoàn hảo, cầm lấy chiếc cặp da đựng công văn đặt bên cạnh: “Tôi phải đi làm, đạo sĩ và hòa thượng, hôm nay tôi sẽ gọi điện thoại mời họ đến. Cậu ở nhà một mình được không? Hay là. có muốn tôi đi báo tin cho người quen của cậu một chút không?”

“Không sao đâu không sao đâu, tôi ở đây một mình được mà.” Đường Thu vội vàng cam đoan với hắn. Chuyện mình biến thành một viên kẹo đường, một người biết cũng đã quá nhiều rồi. Đường Thu cũng không muốn bị đưa đi sở nghiên cứu hoặc là cái căn cứ bí mật gì a.

Tề Thịnh gật gù đầu, đi đến trước bàn học lấy vài viên kẹo đường Bát Bảo, đặt từng viên từng viên xuống cạnh Đường Thu. Vị dứa, vị nho, vị chanh, vị đào. Các viên kẹo màu đỏ, màu vàng, màu tím xếp thành một vòng tròn vây quanh Đường Thu, cậu lại bắt đầu không tự giác mà chảy nước miếng.

“Viên kẹo vải bị tôi vứt đi ngày hôm qua. là cậu ăn phải không? Nếu đói bụng thì ăn nhiều một chút.”

Hắn không chỉ là người tốt, mà còn rất thông minh. Đường Thu chảy nước miếng thầm nghĩ, bởi vì cảm động cho nên cậu còn cố gắng nhảy lộn cộp tiển Tề Thịnh đến cửa phòng khách, giống như cô vợ nhỏ tiển chồng đi làm mà nhìn theo bóng dáng hắn rời đi.

“Tôi sẽ về sớm một chút.” Trước khi đóng cửa, Tề Thịnh ngồi xổm xuống, nói như đang trấn an cậu.

Ngày đầu tiên ở trong nhà một người bạn xa lạ, Đường Thu chẳng dám động vào cái gì cả. Ôm viên kẹo nho ngồi trên sô pha, liếm một cái, liếc mắt nhìn TV một cái, cứ như vậy trôi qua một ngày. Kênh giải trí vẫn còn chiếu tin tức của cậu, khiến cho Đường Thu lại thương cảm một trận.

Có lẽ Tề Thịnh cũng đã nhìn ra điểm này, cho nên sau khi về nhà, câu đầu tiên liền nói thẳng vào đề.

“Đạo sĩ ở núi Thanh Thành hai ngày nữa sẽ đi máy bay đến đây. Hòa thượng của chùa Pháp Hoa đã lớn tuổi, không đi máy bay được, cho nên. sẽ đến trễ hai ngày.”

“Không vội mà, cảm ơn. Cảm ơn anh.” Đường Thu không ngờ rằng hiệu suất làm việc của hắn lại cao như thế, vậy nên trong sự cảm kích còn mang theo chút ý tứ không biết nên làm sao.

“Đừng khách khí.” Tề Thịnh cũng không khách sáo nhiều với cậu, nói một câu rồi liền mở chiếc cặp da đựng công văn ra, lấy máy tính và một xấp tư liệu, ngồi trên sô pha xử lý công việc tích tụ của ban ngày. Tư thế này hình như cũng không quá thoải mái, cách một chút hắn lại phải xoay xoay vắn vắn vai lưng cứng ngắc, có điều dù là vậy, hắn hình như cũng không có ý định về phòng mình.

Đường Thu vẫn lui ở góc sô pha, làm viên kẹo tàng hình, mãi đến khi thấy Tề Thịnh đóng máy tính lại, mới khôn khéo lẩn đến lấy lòng, cùng hắn hàn huyên một câu: “Công việc của các anh thực vất vả nha, ban ngày ở công ty làm cũng không xong sao?”

Dáng lưng của Tề Thịnh âm thầm cứng lại một chút, sau đó, từ sau gáy đến mang tai đều hơi hơi đỏ lên. Nhưng mà hắn rất nhanh thay đổi thái độ, tỏ vẻ tùy ý trả lời: “Ừm, trong công ty rất ồn ào.”

Đường Thu dùng ánh mắt đồng tình đáp lại, ngay sau đó Tề Thịnh lại hỏi: “Ở nhà một mình rất nhàm chán phải không? Vừa rồi thấy cậu cứ ngăn người mãi. Nếu muốn cái gì, có thể nói cho tôi biết.”

Đường Thu vừa thiết tình bái phục hắn lúc bận rộn làm việc còn có thể quan tâm đến chuyện khác, vừa vội vàng lắc đầu: “Không có gì không có gì.” Đầu vừa lắc qua lắc lại xong hiển nhiên lại hối hận, một mình cậu chôn ở trong góc sô pha xoắn xuýt thật lâu mới vừa cẩn thận dè chừng, vừa do dự không thôi hỏi: “Có điều. Lúc anh không ở nhà, tôi có thể, ừm, thỉnh thoảng mượn chút đồ này nọ của anh được không?”

“Cứ tùy tiện dùng.” Tề Thịnh sáng khoái nói, dường như không hề xem việc này là vấn đề cần phải hỏi.

Vì thế, ngày hôm sau khi Tề Thịnh tan ca trở về nhà, rất ngạc nhiên nghe thấy một trận tiếng đánh nhau kịch liệt truyền ra từ thư phòng.

Tề Thịnh tỉnh bơ đổi dép đi trong nhà, dọc theo đường đi từ phòng khách đến thư phòng, hắn lần lượt nghe thấy tiếng dao kiếm chạm nhau leng keng, tiếng đánh nhau bộp bộp chát chát, còn có tiếng Đường Thu thấp giọng kinh hô “Trời ơi oa a”. Thật sự náo nhiệt vô cùng.

Sau đó, hắn yên lặng dừng bước nơi cánh cửa thư phòng khép hờ.

Thành thật mà nói, nhìn thấy một viên kẹo đường tròn vo đang cố gắng nhảy tới nhảy lui trên bàn phím, thỉnh thoảng còn dùng đầu liều mạng nhảy vào con chuột, điều khiến kiếm khách trong màn hình đi từng bước chậm chạp, lại vụng về tiến đến mấy chỗ đang đánh nhau với quái vật, thật đúng là. quá chuyên tâm.

Đầu pháp vừa tốn thời gian vừa tốn sức như vậy hiển nhiên sẽ không thuận lợi mấy, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, kiếm khách trên màn hình đã bị quái vật độc ác đánh chết vài lần, trong đôi mắt tròn xoe của Đường Thu cũng có chút uể oải. Nhưng mà, cậu vẫn kiên nhẫn miệt mài phấn đấu.

Nhìn thấy vụn đường trên thân thể Đường Thu bị va tới va lui đang không ngừng rơi xuống, Tề Thịnh rút cuộc nhẹ nhàng ho khẽ một tiếng.

Đường Thu quay đầu nhìn thấy hắn, ánh mắt lại “đỉnh” một tiếng mà sáng lên: “A, anh đã về rồi.”

Cậu vừa nói vừa nhảy xuống bàn phím, không để ý đến vị kiếm khách vừa mới ngã xuống lần nữa mà chỉ nhẹ nhàng nhảy về phía Tề Thịnh: “Hôm nay anh về thật sớm nha, còn chưa ăn cơm phải không?”

“Ừ.” Tề Thịnh mơ màng nhìn cậu nhảy lướt qua mình, sau đó tỏ ý muốn hắn đi theo trở lại phòng khách, nhảy qua sô pha, đến gần phòng bếp hơi mở ra. Cuối cùng, hắn kinh ngạc nhìn thấy một đồng thịt bò, khoai tây và cà rốt đã được thái sẵn đặt gọn trên cái bàn bằng đá cẩm thạch đang lóe sáng trong phòng

bếp — nếu hần nhớ không lầm, đây đều là những thứ mà tối hôm đó hần nhất thời nóng đầu đi siêu thị mua về cùng với bịch kẹo chứa Đường Thu.

“Trong tủ lạnh có thiệt nhiều thức ăn, cho nên tôi thái sẵn một chút.” Đường Thu giống như muốn tranh công nói với hần xong, lại có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Vốn là muốn nấu sẵn chờ anh trở về, nhưng mà, cái chai dầu hạch đào* kia nặng muốn chết, nghiêng nó qua khó quá.”

Tề Thịnh nhìn nhìn thân thể tròn tròn nhỏ nhỏ của cậu, lại nhìn nhìn mấy con dao quả thực rất lớn so với cậu, sau một lúc lâu mới nói nên lời: “Cảm ơn. Thật ra không cần phải phiền toái như vậy, thể này rất nguy hiểm.”

“Không phiền toái chút nào hết á, không tin thì anh xem này!” Đường Thu tràn trề hứng thú nói xong, liền bay nhanh làm mẫu cho Tề Thịnh xem. Chỉ thấy cậu đầu tiên là lộn cỘp chạy đến cửa phòng bếp, chạy xuất phát rồi lập tức giống như viên đạn nhanh như chớp đập vào tường, sau đó bắn ngược lại, đập vào bản điều khiển trên cửa tủ lạnh. Đụng tới đụng lui vài thứ, cửa cái tủ lạnh nhỏ liền mở ra. Thế là, Đường Thu lại hỗn hển lặn vào tủ lạnh, khẽ run một cái, từ trong góc tủ lạnh đẩy đẩy ừ ừ một củ khoai tây nhỏ nhỏ ra, ừ một đường lên cái thớt gỗ.

Còn chưa làm xong, khi Tề Thịnh đã suýt chút nữa nhịn không được mà xông lên ngăn cản, Đường Thu đã nhanh chóng hoàn thành hành động cuối cùng có tính nguy hiểm cực kỳ cao của cậu — dùng đầu đẩy đẩy ừ ừ mấy con dao đặt ngang thớt dựng thẳng lên, sau đó cậu nhảy thẳng lên, nhảy nhảy vài cái trên cán dao, lưỡi dao rơi xuống cái thớt gỗ, tiếp theo cậu lại nhảy đến mũi dao nhọn hoắt kia, giống như chơi bập bênh, từng chút từng chút mà dùng sức nặng của mông cậu đem củ khoai tây nho nhỏ kia. cắt xong.

Chờ đến khi Đường Thu hoàn thành một loạt động tác yêu cầu độ khó cao, Tề Thịnh vội hít sâu một hơi dài. Cứ tiếp tục như vậy, hần cảm thấy mình sẽ sớm bị bệnh tim mất.

“Chỉ có thể cắt được những thứ nhỏ nhỏ như vậy thôi, lớn hơn một chút thì tôi đành bó tay.” Đường Thu chớp chớp đôi mắt, dường như còn có chút xấu hổ nói.

“Đã đủ rồi.” Tề Thịnh bước đến, động tác kiên quyết mà ôm lấy cậu trong lòng bàn tay của mình, sau đó nhanh chóng đem tất cả những thứ có tính nguy hiểm như dao kéo cắt vào ngăn tủ cao nhất, “việc này về sau cứ để tôi làm là được rồi.”

Sau đó, Tề Thịnh quả nhiên đuổi Đường Thu cách xa phòng bếp. Có điều, chờ lúc Tề Thịnh nấu thức ăn xong, bưng lên bàn một mình chậm rãi ăn, Đường Thu vẫn thỏa mãn ngồi bên cạnh nhìn.

Tề Thịnh nghiêm túc ăn hết tất cả thức ăn, mặc dù thức ăn tự hần làm cũng chẳng ngon lành gì. Lúc ăn xong miếng cuối cùng, hần đột nhiên nói một câu: “Thức ăn, ừm. đều được xắt rất tốt.”

“Vậy sao?” Về mặt của Đường Thu càng thêm thỏa mãn.

Tuy rằng fan club trên mạng giới thiệu ba việc Đường Thu thích làm nhất chính là: chơi bóng rổ, nghe nhạc và đi du lịch một mình.

Nhưng mà, có lẽ chỉ có người đại diện của Đường Thu mới biết rõ, ba việc Đường Thu thích làm nhất rõ ràng là: chơi game, ngủ, nấu ăn cho người khác. sau đó thì được khen mà thôi.

*dầu hạch đào: dầu làm từ hạch đào, hay còn gọi là quả óc chó, quen thuộc với hủ nữ chúng ta vì đó là loại quả mà Tang Mạch trong Diễm Quỷ ăn suốt XD~ Theo như ta được biết thì bên Tung Cửa xài rất nhiều loại dầu khác nhau để nấu ăn chứ không chỉ mỗi dầu thực vật hay dầu ô liu như bên mình ^^~

5. Chương 5: Kẹo Đường Gấp Nguy Hiểm

Đường Thu hoàn toàn chìm đắm trong trò chơi, vì vậy, nơi làm việc của Tề Thịnh cũng chuyển từ sô pha đến thư phòng. Đến buổi tối, một người một kẹo an vị ngồi trước một cái bàn, đều bận rộn làm việc của mình.

Nhưng mà, có một lần Đường Thu nhảy quá mạnh, dùng đầu click vào con chuột xong liền trực tiếp bắn ra ngoài, lăn trên sàn gỗ một vòng thật lớn mới chạy về. Khi Tề Thịnh nhặt cậu lên khỏi sàn nhà, vẻ mặt phức tạp cổ nhần nhịn, cuối cùng vẫn nhịn không được mà nói một câu: “Đừng quá liều mạng.”

“Không sao đâu.” Đường Thu rất vô tư trả lời hắn: “Không biết vì sao, gần đây tôi cảm thấy sức lực của mình mạnh hơn nhiều, thân thể cũng trở nên khỏe mạnh hơn. Giống như dù có va chạm thế nào cũng không bị vỡ. Cùng lắm thì chỉ đau một chút thôi.”

Tề Thịnh cẩn thận xem xét cảm giác trong lòng bàn tay mình, rồi lại nhìn nhìn ba vòng của kẹo đường, cảm thấy dường như chẳng có thay đổi gì lớn. Vậy nên cuối cùng vẫn lo lắng, tự mình ngồi trước máy tính nghiên cứu cả đêm, giúp Đường Thu chỉnh sửa lại những chỗ bị làm bừa, chất lượng kém, rồi mới yên tâm cho cậu chơi game tiếp.

Một ngày trước khi đến, vị đạo sĩ ở núi Thanh Thành kia đã gọi điện báo cho Tề Thịnh và Đường Thu chuẩn bị tiếp đón, vậy nên, khi lão đạo sĩ râu dài bước vào cửa, Đường Thu không có chơi game cũng không có nhảy lung tung, mà là thành thật ngoan ngoãn đứng cùng một đồng anh chị em kẹo đường, nghe lén cuộc đối thoại giữa Tề Thịnh và lão đạo sĩ kia.

“Có chuyện gì cần giúp đỡ?” Sau khi uống trà xong, lão đạo sĩ mở miệng trước.

Tề Thịnh lấy ra một viên kẹo vải đã chuẩn bị từ sớm, bình tĩnh khái quát đầu đuôi câu chuyện một chút: “Đạo trưởng, mấy ngày trước tôi đi siêu thị mua một bịch kẹo, sau đó phát hiện có một viên kẹo. nó nói được. Thậm chí lúc tôi không có ở nhà, nó còn có thể giúp tôi xào rau nấu cơm, quét dọn vệ sinh nhà cửa. Tôi cảm thấy, nó giống người hơn là giống một viên kẹo, cho nên mới muốn tìm ngài đến làm sáng tỏ nghi hoặc này.”

“Hừm?” Lão đạo sĩ vuốt râu, cầm lấy viên kẹo vải kia, nhìn thật lâu mới đột nhiên quay đầu hỏi: “. Vậy tại sao đến giờ nó vẫn chưa nói gì với ta?”

“Nó đang ngủ, ban ngày nó rất thích ngủ.” Tề Thịnh vô cùng tự nhiên tiếp lời, Đường Thu thì ở bên cạnh ngậm chặt miệng.

Lão đạo sĩ lại cố gắng lăn qua lăn lại viên kẹo vải kia một trận, phát hiện vẫn không thể “đánh thức” nó, vì thế bắt đầu làm pháp thuật. Vừa niệm chú vừa phun nước, lăn qua lăn lại một hồi lâu, còn khiến cho Đường Thu mang tâm tình kích động được mở mang kiến thức bằng chiêu thức đốt bùa chú vô cùng nhằm nhí, rồi mới tiêu sái phóng khoáng mở mắt ra.

Tề Thịnh và Đường Thu đều đồng loạt nhìn về phía y.

Lão đạo sĩ nói: “Bên trong quả thật có yêu quái. Theo sổ kiến của tổ sư gia ta, viên kẹo này cất giấu một con hồ li tinh chín đuôi. Năm đó. cũng chính là kiếp trước, kiếp trước, kiếp trước, kiếp trước, kiếp trước của kiếp trước của người, người đã cứu mạng một con tiểu hồ tinh chưa trưởng thành, hiện giờ nàng đã tu luyện thành tinh, cần phải báo đáp ân tình của người mới có thể chấm dứt trần duyên mà đắc đạo thành tiên. Hóa thân thành viên kẹo, có lẽ là vì không muốn cùng người nảy sinh nhiều quan hệ. Ta thấy, nếu người thật sự muốn cùng nàng có gì đó, có thể mỗi ngày đều ôm nàng trong lòng, dùng nguyên thần của người thân cận nàng. Nếu nàng bị cảm động tự nhiên sẽ ra gặp người, nếu vô duyên thì khi đến lúc, nàng sẽ tự mình ly khai.”

“Cảm ơn.” Tề Thịnh cuối cùng cũng khách khí mà tiễn y ra cửa.

Hai ngày sau, lão hòa thượng của chùa Pháp Hoa cũng đến đây. Bộ râu của y còn dài hơn lão đạo sĩ kia.

Tề Thịnh lại lấy ra một viên kẹo chanh mới mua, không đổi một chữ mà đem lí do thoái thác lần trước lặp lại một lần nữa.

“Thí chủ, không phải viên này.” Lão hòa thượng ngay cả ánh mắt cũng không nhìn lên, chỉ đưa tay ra, chậm rãi chỉ về hướng Đường Thu đang lén trốn ở mép bàn trà.

Về mặt của Tề Thịnh lập tức thay đổi, ánh mắt lơ đãng lúc ban đầu cũng trở nên thâm trầm. Ngay cả Đường Thu đang im lặng nghe lén cũng vừa hưng phấn vừa sợ hãi run rẩy khẽ động đậy.

“Cơ duyên xảo hợp, ly hôn bị nhốt.” (ly hôn: hôn phách rời khỏi cơ thể)

Được rồi, chuyện khiến cho người ta nôn nóng sốt ruột nhất trên đời này chính là, bạn đã muốn đối sắp chết rồi, kẻ đến cứu mạng lại một phút đồng hồ mới cho bạn ăn một hạt gạo. Chờ thêm năm phút đồng hồ nữa, lão hòa thượng vẫn chưa nhả ra chữ thứ chín, Tề Thịnh rất cuộc nhịn không nổi mà mạo hiểm ngắt lời ông ta: “Nếu bị nhốt, phải làm sao mới có thể trở về?”

“Phượng hoàng niết bàn, mới có thể dập hỏa trùng sinh. (theo truyền thuyết, phượng hoàng mỗi 500 năm lại tự thiêu trong liệt hỏa, nhờ đó có thể sống lại, mạnh hơn, đẹp hơn) Chỉ có cách phá vỡ thân thể này, hôn phách bị giam cầm mới có thể tự do, trở về nơi nó nên đến. Nhưng mà quá trình này, e rằng lại không đơn giản như vậy, chỉ có thể vừa đi vừa thử.” Dùng hai mươi phút để nói những lời này xong, lão hòa thượng mới đứng lên, hiền từ nhặt Đường Thu đang không dám thở ra hơi lên, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng bắn ra.

Sau đó. Đường Thu giống như tên lửa bay vút lên, nổ tung trên trời như pháo hoa, rồi lại không giảm tốc độ, không ngừng bay về phía các hướng trong phòng, vẽ ra các đường cong khiến cho người ta hoa cả mắt, ngay cả trên sàn gỗ cũng xuất hiện vài vết lõm mờ mờ.

“A.” Cuối cùng cũng dừng lại, Đường Thu rất cuộc cũng không nhịn được nữa, cúi đầu lên rên khe một tiếng.

Đau quá nha. Nhưng cho dù đau như vậy, cậu vẫn không bị vỡ, ngay cả chút vết nứt cũng không có.

Tề Thịnh đứng cách đó không xa, ánh mắt tối sầm lại, vốn định bước đến nhưng động tác của lão hòa thượng kia còn nhanh hơn hần — vài bước chân nhìn có vẻ chậm chạp nhưng chỉ trong nháy mắt đã bước đến trước mặt Đường Thu. Sau đó, lão hòa thượng cúi người nhặt cậu lên, dường như có chút đắm chiêu nói: “Xem ra, biện pháp này vẫn còn quá nhẹ.”

Vì thế, mười phút sau. Đường Thu bị một lực mạnh hơn nữa ném về hướng trần nhà.

Hai mươi phút sau. Đường Thu bị lão hòa thượng một chưởng đập “rầm” một tiếng, lõm vào bàn trà.

Ba mươi phút sau. Đường Thu quật cường mở to mắt ra, cổ không chớp mắt nhìn dao phay bổ thẳng vào mặt mình lần thứ ba. Không được trốn nha, cậu lên tự nhủ với bản thân.

Nhưng con dao phay kia cuối cùng vẫn không rơi xuống thân thể cậu.

Bởi vì, bàn tay Tề Thịnh đã sớm một bước ngăn được cán dao. Sức lực của lão hòa thượng thật sự quá mạnh, vậy nên trên mu bàn tay của hần cũng đã nổi gân xanh.

“Dừng đi.” Tề Thịnh nhanh chóng dùng tay kia vớ lấy Đường Thu áp vào ngực mình. Viên kẹo nho nhỏ đang vô thức run nhè nhẹ, vẻ mặt Tề Thịnh không chút thay đổi mà nói: “Xem như xong rồi, trụ trì, tôi từ bỏ. Chúng ta đừng tiếp tục nữa.”

Lần này Đường Thu thật sự bị tổn thương lớn.

Cho dù thân thể bên ngoài thực ra cũng không bị tổn hại gì, không thiếu tay thiếu chân, nhưng loại cảm nhận sâu sắc xâm nhập vào tận xương cốt khiến cậu lập tức cảm thấy mệt mỏi nản lòng. Vậy nên mấy ngày sau Đường Thu cũng không chơi game nữa, ngay cả kẹo cũng không ăn, chỉ lặng lẽ không nói tiếng nào nằm trên chiếc giường mềm mại.

Tề Thịnh rất áy náy, tuy rằng chưa từng chính thức nói câu “Thực xin lỗi”, nhưng mấy ngày sau đều liên tục đi theo cậu làm tùy tùng, cẩn thận từng li từng tí mà chăm sóc cho cậu. Mỗi lần trầm mặc lặng lẽ nhìn về phía cậu, đôi mắt đều ngập đầy sự tự trách.

“Không phải lỗi của anh, anh và trụ trì đều là giúp đỡ tôi mà.” Đường Thu xốc lại tinh thần mà an ủi hần, thậm chí còn miễn cưỡng liếm liếm viên kẹo dứa mà Tề Thịnh đưa cho cậu.

Ai. Nhưng mà, thật sự rất muốn nôn. Đành vậy thôi, là kẹo đường thì não cũng bị chấn động mà.

Đến giờ làm việc, Tề Thịnh vẫn phải đi làm như thường lệ. Nhưng sau khi thức dậy từ sáng sớm chỉ để ngồi xồm bên giường nhìn dáng vẻ ốm yếu uể oải của Đường Thu một lúc lâu, Tề Thịnh quyết đoán ngầm ra quyết định.

“Cùng tôi đến công ty nhé. Hôm nay thời tiết rất tốt, tôi có thể mang cậu đi xung quanh một chút.”

“Tốt quá.” Đường Thu cũng rất vui vẻ, cậu đã lâu lắm rồi chưa đi ra ngoài.

Tề Thịnh chu đáo chuẩn bị một chiếc giỏ nhỏ được lót đệm êm cho Đường Thu, rồi mới đem cậu vào trong xe. Đường nhiên, cũng không quên mang theo hai bịch kẹo đường to to để che chắn.

Lúc chờ đèn xanh, Tề Thịnh và Đường Thu cùng lúc nhìn vào biển quảng cáo ở ngã tư đường đối diện. Đó là quảng cáo nước trái cây mà trước kia Đường Thu đã làm người đại diện, trên hình là Đường Thu đứng trên bãi cỏ rộng lớn, tay phải cầm một chai nước chanh, đôi môi trơn mềm hơi hé ra, vươn đầu lưỡi liếm khóe miệng dính nước trái cây. Cả gương mặt đều mang ý cười lém lỉnh, tinh nghịch mà thỏa mãn, quả thật khiến cho người ta có thôi thúc muốn uống cùng cậu chai nước chanh kia.

Đường Thu lưu luyến nhìn vài giây, quay đầu lại thì phát hiện Tề Thịnh vẫn còn đang chăm chú nhìn cái biển quảng cáo kia, vì thế lại bỗng thấy ngượng ngùng, cố ý tỏ vẻ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Thì ra tấm biển quảng cáo này vẫn còn được treo. Tôi cũng sắp quên mất chụp nó từ hồi nào rồi.”

“Ngày hai mươi ba tháng bảy năm ngoái.” Tề Thịnh thu hồi tầm mắt, vừa khởi động xe vừa nói: “Chụp ngoại cảnh nên phải đi đến Nội Mông Cổ.”

“Ừm, đúng rồi.” Đường Thu nhớ lại, đột nhiên bật cười, lẩn lẩn mấy vòng: “Lúc chụp tấm hình này, thật ra tôi đã uống đến chai thứ tám, ha ha, lần đó mà vẫn không đạt thì tôi nhất định đã bị ghen chết. Anh có nhìn bụng tôi không, y hệt như có thai ba tháng vậy!”

Nói xong thì tự mình cười ha ha một lúc mới nhận ra: “A, anh biết rõ thật đấy?”

“Em họ của tôi nói.” Tề Thịnh điềm tĩnh tự nhiên mà nói: “Nó thu thập đủ mọi thứ trong loạt quảng cáo này.”

“Cảm ơn, có cơ hội thật muốn gặp cô ấy.” Đường Thu theo thói quen trả lời như vậy, nhưng sau khi nói xong, lại dần cảm thấy buồn bã. Cho dù đã từng là thần tượng, em họ của Tề Thịnh chắc cũng sẽ không muốn gặp mặt nói chuyện phiếm với một viên kẹo kỳ quái đâu nhỉ?

Cậu là Đường Thu, nhưng lại dường như không phải Đường Thu.

“. Cậu như hiện giờ cũng rất đáng yêu.” Xe chạy được một quãng, Tề Thịnh giống như nhìn thấu tâm can cậu, đột nhiên nói một câu như thế.

Công ty của Tề Thịnh tọa lạc ở một tòa nhà cao tầng trong khu phố trung tâm, văn phòng của hắn thì lại ở tầng cao nhất trong tòa nhà đó.

Dọc theo đường đi đến văn phòng luôn có rất nhiều người thân mật chào hỏi hắn, gọi một tiếng “giám đốc Tề”, “lão đại”, vân vân. Đường Thu nằm trong lòng bàn tay hắn cũng được hưởng vinh quang, hình như Tề Thịnh không tệ, ngược lại còn rất giỏi giang.

Đến khi Tề Thịnh mở cửa ra, trong văn phòng có một cái cửa sổ sát đất thật to khiến cho ánh nắng mặt trời ập ập ngập tràn khắp phòng, Đường Thu liền cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Công việc của Tề Thịnh bộn bề bận rộn, cả buổi sáng gần như chẳng có cơ hội nào được ngồi xuống. Dù vậy, hắn vẫn mang Đường Thu theo bên người, trong lúc làm việc thỉnh thoảng vẫn cùng cậu nói chuyện một chút. Ban đầu, Đường Thu còn cảm thấy rất thú vị, nhưng lát sau lại dần cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Di chứng bị chấn động não vẫn chưa hết.

Vì thế, chờ đến khi Tề Thịnh thật vất vả mới trở về văn phòng được, Đường Thu vội vàng kiên quyết nói: “Anh cứ làm việc của mình đi, tôi ở đây là được rồi.”

“Sẽ không an toàn.” Tề Thịnh nhúu mày.

“Sẽ không sao đâu mà. Tôi không động đây cũng không nói thì sẽ chỉ là một viên kẹo thôi.” Đường Thu bảo đảm với hắn, thấy vẻ mặt của hắn vẫn chưa yên tâm, đành phải có chút xấu hổ nói: “Gần đây ngủ không ngon, cho nên có chút mệt mỏi. Thực xin lỗi a.”

Khi cậu nói cảm ơn hay xin lỗi, giọng nói vô cùng thân thiết, thậm chí còn mơ hồ có cảm giác như đang làm nũng, quả thật chính là đòn sát thủ. Vì thế, Tề Thịnh thua cuộc đành phải lùi một bước, đặt cậu và hai bịch kẹo vào trong ngăn kéo: “Ngủ ngon nhé. Tôi sẽ khóa cửa, chờ tôi trở về.”

Đường Thu nheo mắt, rất luyến tiếc ánh nắng vàng rực rỡ ấm áp ngập tràn kia, lại được voi đòi tiên hỏi: “Có thể nằm ở ngoài phơi nắng được không?”

. Tề Thịnh lại không chút tiết tháo mà đồng ý.

Sau khi tổ chức hội nghị chuyên ngành xong, Tề Thịnh gặp thư ký của hắn ở hành lang, liền theo thói quen dặn một câu: “Đi vào lấy tài liệu phân phát hết đi.”

“Vâng ạ.” Cô nàng thư ký cũng theo thói quen mà trả lời. Mỗi ngày đều phải đem phân phát những hợp đồng hoặc tài liệu mà giám đốc đã ký xong, với cô thì chẳng có gì đặc biệt. Nhưng mà, điều khác lạ chính là, giám đốc Tề lại dặn dò thêm một câu: “Trước khi đi phải nhớ khóa cửa lại.”

Cô nàng thư ký thuận lợi lấy chùm chìa khóa mở cửa phòng giám đốc, sau đó liền nhìn thấy tài liệu như lời của Tề quản lý ngay chiếc bàn nhỏ cạnh cửa — trước khi đi Tề Thịnh đã đặt nó ở nơi cách xa Đường Thu.

Cô thư ký lấy tài liệu xong, lại đưa mắt nhìn quét qua văn phòng giám đốc một chút.

Rất không may là, ban nãy Đường Thu phơi nắng phơi đến vui vẻ mà vô ý lẩn lẩn vài vòng trên bàn làm việc của Tề Thịnh. Vì thế, trên bàn làm việc của Tề Thịnh chẳng những lộn xộn đến kỳ lạ, mà khắp nơi cũng đều là vụn đường. Lúc này, đầu sỏ gây nên đã lẩn vào trong bịch kẹo đường Bát bảo, một mỗi ngủ say sưa trong ánh mặt trời ấm áp.

Lại càng không may là, Tề Thịnh vốn nổi tiếng khắp công ty là người nghiêm cẩn, yêu sạch sẽ. Gìn giữ sạch sẽ cho văn phòng của giám đốc, là nhiệm vụ cơ bản của mỗi vị thư ký của hắn.

Vì thế, cô thư ký kia liền cẩn thận bước đến sửa sang chiếc bàn làm việc lộn xộn của giám đốc Tề, hơn nữa còn nhanh chóng phát hiện hai bịch kẹo đang lóe sáng được đặt nơi mép bàn.

Thứ này lại xuất hiện trong văn phòng của vị giám đốc Tề không ăn đồ ngọt thì thật là rất kỳ quái.

Kỳ quái đến mức cô nàng thư ký kia cũng nhất thời mơ hồ không rõ.

Ách, cô không nhớ rõ lắm, ban nãy lời giám đốc Tề nói rốt cuộc là, “Đi vào lấy tài liệu phân phát hết đi.” Hay là “Đi vào phân phát thứ gì đó ở trong hết đi” ?

6. Chương 6: Kẹo Đường Mau Ra Đây

Cô nàng thư ký kia nghĩ như thế cũng không phải là không có nguyên nhân.

Khoảng nửa tháng trước, Chủ tịch đã lên để lộ cho Tề Thịnh và cô thư ký biết một tin tức tốt, đó là Tề Thịnh sắp thăng chức, sau này đổi qua gọi là “phó tổng giám đốc Tề”. Lúc ấy cô thư ký đứng làm cảnh* một bên, trong lòng liền vô cùng kích động, còn Tề Thịnh thì vẫn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm quen thuộc đã mê hoặc hầu hết phụ nữ độc thân lớn tuổi trong công ty này.

Sau đó Chủ tịch lại tiện thể trêu chọc một câu: “Chờ tin này được thông báo chính thức rồi, nhớ mời đám trẻ tuổi các cậu cùng nhau vui vẻ đi. Tuổi còn trẻ, đừng lúc nào cũng như ông già thế, phải nhớ thân thiện vui vẻ với quần chúng nha! Ha ha, có điều gần đây là mùa cao điểm, nếu quá bận rộn thì mời bọn họ ăn kẹo, phát bao lì xì cũng được rồi.”

“Vâng.” Tề Thịnh khi ấy đã gật gật đầu trả lời như vậy.

Thân là một thư ký tận tâm, nhất định phải khắc sâu ghi tạc từng câu nói của cấp trên trong lòng. Cho dù những lời ấy chỉ là cấp trên thuận miệng nói ra mà thôi.

Vì thế, sau khi cẩn thận phân tích tới lui một lúc, cuối cùng ý tưởng nảy ra trong đầu cô thư ký chính là: có kẹo ăn rồi! Tiền lì xì chắc cũng không xa đâu!

— có điều, lỡ như mình hiểu lầm ý của giám đốc Tề thì sao?

Khi ôm hai bịch kẹo bát bảo to to đi ra ngoài, cô thư ký vẫn do dự một giây. Nhưng cô lại lập tức cảm thấy bản thân thật buồn cười, dù sao cũng chỉ là hai bịch kẹo mà đi bắt cứ siêu thị nào cũng có thể mua được, theo tính cách rộng lượng của giám đốc Tề, cho dù có lấy nhầm thì cũng chẳng có việc gì lớn.

Khi Đường Thu mơ mơ màng màng mở mắt ra liền cảm thấy chứng chóng mặt hoa mắt của mình lại phát tác. Nếu không, vì sao thế giới này lại cứ xoay vòng vòng? Xoay đến mức cậu thật rất muốn nôn.

Nhưng rất nhanh, cậu liền phát hiện đây không phải là ảo giác — cậu đang thật sự xoay vòng vòng, hơn nữa còn là bị người ta cầm trong tay, tung lên tung xuống suốt một quãng đường dài!

Lăn qua lộn lại suốt một quãng đường rất dài rất dài, ngay khi Đường Thu thật sự sắp không nhìn được nữa mà nôn ra, tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất cuối cùng cũng dừng lại. Tiếp theo, cậu nghe thấy một giọng nữ xa lạ vang lên từ trên đỉnh đầu: “Các đồng chí, phát kẹo đây!”

Xong đời. Đường Thu a một tiếng, co người lại.

Cô nàng thư ký kia tươi cười giơ giơ bịch kẹo trong tay, lập tức vô thức mà khẽ nhú nhú mày. Kỳ quái, vì sao vừa rồi dường như cô mới nghe thấy một tiếng gào thét?

Có điều tiếng cười đùa trong văn phòng đã nhanh chóng dời đi suy nghĩ của cô. Mọi người trong phòng rất nể tình mà sáp đến, vừa lú lú vừa đặt câu hỏi: “Phát kẹo mừng hả?”, “Kết hôn?”, “Chuyện gì chuyện gì, có cần phải đưa tiền lì xì không?”

Cô thư ký cười tủm tỉm trả lời: “Có việc vui. Có lẽ chiều nay ban giám đốc sẽ tuyên bố, khi giám đốc trở về mọi người nhớ phải hoan hô phó tổng giám đốc nha.”

“Oa!” Mọi người phối hợp mà “oa” một tiếng, tuy rằng kỳ thật đều đã ít nhiều nhìn ra chút manh mối từ trước, nhưng chính tai nghe thấy lão đại của mình được thăng chức vẫn thật rất phấn khởi. Có cậu nhóc lạnh lẽo vừa hoan hô xong liền chen khỏi đám người, nhảy đến trước mặt cô thư ký: “Đây là kẹo mừng mà lão đại mời ăn hả? Viên đầu tiên là của tôi! Nói không chừng sẽ được hưởng soái, tôi cũng thăng chức luôn, ha ha!”

“Xí! Cậu cứ mơ đi!” Cậu nhóc vừa nói như vậy, đám người liền lập tức tranh nhau, cô thư ký chưa kịp phản ứng gì thì hai bịch kẹo trong tay đã bị mọi người xung quanh đưa tay đến lấy, trong lúc hỗn loạn còn nghe thấy tiếng hô làm nũng của mấy cô nàng thực tập: “Em muốn ăn vị vải, cũng muốn ăn vị ô mai nữa nha.”

Tình hình vô cùng hỗn loạn, có điều Đường Thu cũng không có thời gian để ý đến chuyện đó, ngay khi cô thư ký kia nói câu thứ hai, cậu đã bắt đầu liều mạng lăn lộn chen chúc xuống tận đáy bịch kẹo, mãi đến khi tất cả viên kẹo khác đều bị lấy đi, khiến cậu không còn chỗ trốn nữa mới thôi. Khi bịch kẹo “xoẹt” một tiếng mà xé ra, Đường Thu cũng chỉ có thể không ngừng chơi trò chơi “chuột trốn mèo” với mấy bàn tay không ngừng vói vào. Còn mạo hiểm hơn cả khi cậu chơi game, cũng may là gần đây ngày nào Đường Thu cũng chơi game, chơi nhiều đến mức luyện được thân thủ nhanh nhẹn, cho dù đầu văng mắt hoa cũng có thể ở tình huống ngàn cân treo sợi tóc mà lần lượt tránh khỏi những bàn tay xấu xa kia, vẫn kiên trì đến cuối cùng cũng không “Game Over”.

Sau khi đám người tản ra, trong bịch kẹo chỉ còn mỗi một viên Đường Thu.

Cô nàng thư ký dường như trên đầu nói một câu: “Xem như mọi người còn có lương tâm.” Có điều khi đưa tay cầm lấy viên kẹo, cô lại tùy ý cười nói: “Thực ra mọi người có lấy hết cũng không sao, tôi không ăn kẹo.”

Đường Thu vốn đang suy tính cách tự sát nhất thời liền đứng yên, sau đó ngoan ngoãn mà để cho cô thư ký cầm trong tay.

Cô thư ký cũng không có nói dối, sau khi cầm lấy Đường Thu, cô liền thuận tay nhét viên kẹo vào túi, làm việc suốt nửa giờ sau cũng không nhớ đến việc ăn nó. Cho dù có người cảm thán “kẹo mà lão đại cho đúng là đặc biệt ngon nha”, cô cũng chỉ cười cười.

Đường Thu tuy đã sức cùng lực kiệt nhưng vẫn nghĩ đến việc nhảy khỏi túi mà chạy trốn, thậm chí ngay cả chứng sợ độ cao mà cậu sợ nhất cũng đều cố gắng vượt qua. Nhưng mà, từ mép túi nhìn ra đám người y như lang sói hổ báo ngoài kia, Đường Thu cảm thấy nhảy xuống mặt đất rồi bị người khác nhặt lên hình như cũng không an toàn chút nào. Vẫn là án binh bất động quan sát tình hình địch trước đã — cậu quyết định.

Khi Đường Thu đang trong tình thế vô cùng nguy hiểm, cô nàng thư ký kia lại đột nhiên nhận được điện thoại gọi từ văn phòng giám đốc.

“Thư ký Trần.”

“Dạ.” Cô nàng thư ký gần như ngay lập tức đứng thẳng lưng. Bởi vì đã làm thư ký cho hắn mấy năm, sự ăn ý lập tức nói cho cô biết, tâm tình của giám đốc Tề dường như rất không vui.

Giọng nói đầy kiềm nén, vô cùng lạnh lẽo của Tề Thịnh lại truyền đến: “Cô có lấy cái gì, trong văn phòng của tôi không?”

Cô nàng thư ký cố gắng bình tĩnh trả lời: “Lấy tất cả tài liệu ngài đã kí tên, những hợp đồng đã ký kết và kế hoạch tiêu thụ tháng sau.”

“Còn gì nữa?” Tề Thịnh ngắt lời cô.

“Còn có, vì chúc mừng ngài thăng chức mà mời tất cả đồng nghiệp ăn kẹo mừng theo đề nghị của Chủ tịch.” Cô thư ký nhanh chóng nói hết những lời này, sau đó hoàn toàn ngậm miệng lại. Bởi vì cô nghe thấy giám đốc Tề đang tức giận đến đáng sợ, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề cực kỳ dọa người từ trong điện thoại. Cô thư ký thật sự bị dọa rồi, lần trước giám đốc Tề biểu lộ loại tức giận này đã là chuyện của ba năm trước.

Sau một khoảng trầm mặc ngẩn ngui, giọng nói của Tề Thịnh đã không còn đơn giản là tức giận nữa: “Đều đã chia mọi người ăn hết rồi sao?”

“Đúng vậy.” Cảm nhận được một trận khí lạnh đến rùng mình, cô nàng thư ký vội vàng thật cẩn thận bổ sung: “Thực xin lỗi giám đốc Tề, nếu như ngài cần, tôi có thể lập tức đi mua thay ngài.”

“Không.” Giọng nói của Tề Thịnh lạnh lẽo, sắc nhọn như khối băng, “. Bảo mọi người đến phòng họp. Mọi người, bây giờ, lập tức, ngay lập tức! Mười phút!”

Nằm trong túi của cô nàng thư ký, Đường Thu hơi hơi nhẹ nhàng thở phào, bởi vì lúc cuối, giọng gầm của Tề Thịnh thật sự quá lớn, ngay cả cậu cũng nghe rõ ràng.

Nhìn thấy Tề Thịnh thì sẽ an toàn. Không biết bắt đầu từ bao giờ, Đường Thu dường như đã có nhận thức như vậy.

Không đến mười phút, tất cả mọi nhân viên trong bộ phận tiêu thụ đều nghiêm chỉnh ngồi yên trong phòng họp lớn nhất công ty, thậm chí còn có rất nhiều nhân viên đang làm việc bên ngoài cũng vội vàng chạy đến. Bởi vì thái độ của thư ký vô cùng nghiêm trọng, đến mức “Trong vòng mười phút nếu không đến thì cứ dọn đồ đạc về nhà”.

Tề Thịnh ngồi ở ghế chủ trì, sắc mặt tối đen trầm xuống khiến cho mọi người càng thêm lo âu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì? Đường nói là. Boss Tề bị điều đi, cả bộ phận tiêu thụ bọn họ đều sẽ giải tán?

Khi mọi người đều đang lo sợ bất an, Tề Thịnh khí thế bức người đứng lên.

“Ban này thư ký Trần phát kẹo cho mọi người, những ai đã ăn rồi?”

Câu hỏi hoàn toàn không liên quan đến tình hình này khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt ngạc nhiên, có điều, biểu tình của lão đại cũng không giống như đang đùa, vì thế sau khi do dự, có hai ba cánh tay thừa thốt chậm chậm giơ lên. Nhìn thấy chỉ có mấy người, sắc mặt Tề Thịnh liền tốt hơn rất nhiều, điều này khiến cho đám người còn lại hiểu lầm ý hắn, nghĩ rằng ông chủ chỉ là đang muốn cười bọn họ tham ăn, ăn nhanh quá, vì thế đều cười đùa, yên tâm mà giơ tay lên, tạo thành một rừng cánh tay.

Sắc mặt Tề Thịnh ngay lập tức đen lại, lúc này đây gần như đã không chỉ là mây đen che kín mặt, mà chính là bão tố.

“Những người này,” Tề Thịnh hít vào một hơi thật sâu: “Hiện giờ phải đi toilet, đem thứ ban nãy vừa ăn. . . .”

Trước khi hắt phun ra ba chữ “lấy ra đây”, trên mặt bàn trước chỗ thư ký đột nhiên “cộp” một tiếng, một viên kẹo vị ô mai bỗng nhiên lăn ra. Tầm mắt mọi người đều mơ hồ không rõ chuyện gì mà chuyển hướng về phía thư ký, cô cực kỳ xấu hổ. Rõ ràng lúc này đã bỏ viên kẹo này vào trong cái túi ngay eo nha, sao lại lăn lên bàn chứ.

Thực ra Đường Thu cũng rất xấu hổ.

Ban đầu, sau khi trốn vào trong túi của cô thư ký, cậu đã định là sẽ lén chuồn xuống dưới gầm bàn, sau đó chậm rãi lăn đến chân của Tề Thịnh.

Nhưng cậu cảm thấy nếu trong tình huống thế này mà để cho Tề Thịnh nói ra loại lời nói như “Đám khốn nạn các người mau đi lấy kẹo của ta ra đây”, cậu sẽ rất có cảm giác tội lỗi nha. Hơn nữa, không biết vì sao, cho dù nét mặt của Tề Thịnh nhìn qua có vẻ lạnh như băng mà lại mạnh mẽ, Đường Thu vẫn có một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Cậu cảm thấy, hình như Tề Thịnh đã gặp đến độ muốn khóc luôn rồi.

*đứng làm cảnh: bản gốc là “ ” – “mua nước tương”, là một từ được dùng phổ biến. Giải thích: trước kia đều là mua lẻ bán lẻ nước tương, tự mình cầm chai đến cửa hàng, mua bao nhiêu người ta sẽ bán bấy nhiêu, gọi là mua nước tương. Thuật ngữ trên mạng: trên mạng không nói chuyện chính trị, không nói chủ đề nhạy cảm, mình không liên quan, không biết gì cả, chỉ là “đi ngang qua” thôi. [Trích và edit từ Baidu]

7. Chương 7: Kẹo Đường Lại Biến Mất

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cô nàng thư ký vừa đỏ mặt nhỏ giọng áy náy nói, vừa đưa tay muốn cầm lấy viên kẹo gây rối kia. Nhưng rất kỳ lạ, lần nào cũng rõ ràng là với tới rồi nhưng lại trượt khỏi tay.

Không đợi cô đứng lên, Tề Thịnh đã bước đến bên cạnh cô, vô cùng chuẩn xác mà đưa tay tóm lấy Đường Thu.

Tay Tề Thịnh hơi lạnh một chút. Đường Thu lén cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, muốn nói rằng “tôi là Đường Thu”. Hắn là Tề Thịnh hiểu được, bởi vì Đường Thu nhanh chóng nghe thấy hắn cúi đầu ho khụ một tiếng, sau đó. còn dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mõng cậu.

Tuy rằng chỉ có mình Đường Thu mới biết được chỗ đấy là mõng cậu, nhưng cậu vẫn lặng lẽ đỏ mặt.

Sau khi xác định mình đang cầm Đường Thu khỏe mạnh bình yên trong tay, Tề Thịnh nhanh chóng khôi phục vẻ trầm tĩnh thường ngày.

“Thật xin lỗi, kẹo hôm nay thư ký Trần chia làm cho mọi người có thể có chút vấn đề — lúc mua tôi không chú ý rằng nó đã quá hạn sử dụng, hai ngày trước ăn xong, bệnh viêm dạ dày tái phát thì tôi mới phát hiện ra. Nếu có ai hiện giờ cảm thấy không thoải mái, xin hãy đi bệnh viện ngay lập tức, tiền thuốc men tôi sẽ trả. Nghe nói thư ký Trần cho rằng đây là “kẹo mừng” mà tôi thay đổi chúc vụ nên mời mọi người ăn, yên tâm, tôi còn chưa ngược đãi mọi người đến mức đó. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ suốt mấy năm qua, tôi sẽ tìm thời gian thích hợp mời mọi người dùng bữa cơm, còn phải nhờ mọi người nể mặt.”

Chờ Tề Thịnh nói xong, cô nàng thư ký phải đối mặt với vô vàn ánh mắt lên án của quần chúng nhân dân đang bắn tới, lập tức đỏ bừng cả mặt. Phần lớn mọi người đều lén xoa xoa bụng, còn những người chưa kịp ăn cũng nhanh nhẹn lấy kẹo trong túi quần ném vào thùng rác.

Tề Thịnh điềm tĩnh tự nhiên về đến chỗ ngồi của mình: “Như vậy, bây giờ tôi sẽ nhắc lại sắp xếp của công ty trong quý tiếp theo, nói lại một lần nữa, ai cảm thấy không thoải mái thì có thể rời đi trước — đúng rồi, thư ký Trần, hy vọng chuyện như thế này sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

“Tôi cam đoan.” Cô nàng thư ký nhanh nhẹn, vô cùng chân thành trả lời.

Đường Thu nằm trong lòng bàn tay Tề Thịnh, ngẩng đầu nhìn nhìn về mặt không chút sơ hở của Tề Thịnh. Nhìn đến khi mỏi cổ, cậu mới xấu hổ đưa ra một kết luận:

Giải thưởng Kim Mã* hạng mục nam diễn viên hay nhất được trao cho mình năm ngoái nhất định là trao nhầm người rồi. Rất rõ ràng, ngay cả Tề Thịnh chẳng phải là diễn viên mà còn diễn tốt hơn cậu nhiều!

Tề Thịnh cẩn thận nắm nắm tay, liền cứ dùng tay bao bọc Đường Thu như vậy mà hợp xong, về đến văn phòng, vẫn chỉ dùng một tay xử lý tài liệu, thậm chí còn dùng một tay mà lái xe trở về nhà. Mặc dù có chút nóng bức, nhưng từ đầu đến cuối Đường Thu đều ngoan ngoãn nằm yên trong lòng bàn tay của Tề Thịnh, không oán giận cũng không kháng nghị, thậm chí còn cố gắng nói cười với Tề Thịnh.

Bởi vì cậu có thể cảm nhận được, tâm tình của Tề Thịnh không tốt chút nào, hoặc là nói, tâm trạng hần rất tệ — đừng hỏi cậu vì sao lại biết, cậu tốt xấu gì cũng là Đường Thu “am hiểu lòng người”, “nhân duyên tốt nhất” trong giới diễn viên nha.

Quả nhiên, kể luôn có cuộc sống theo quy luật và cuồng công việc kia, sau khi về đến nhà lại chẳng hề mở máy tính lên, thậm chí ngay cả cơm chiều cũng quên ăn, chỉ trằm mặc ngồi trên sô pha cùng Đường Thu xem phim truyền hình cả đêm. Mãi đến khi Đường Thu buồn ngủ đến mức chẳng thể mở nổi mắt nữa, hần mới rầu rĩ không vui mà nói một câu: “Thực xin lỗi, lần thứ ba rồi.”

Một lát sau Đường Thu mới phản ứng lại, ý Tề Thịnh chắc là đây là lần thứ ba khiến cho mình suýt chút nữa chết thẳng cẳng.

“Không sao hết. Ha ha, tôi da dày, mạng lớn mà.” Đường Thu cười tí mắt chấp nhận lời xin lỗi của hần. Từ lần bị chấn động não kia, cậu không nói mấy câu linh tinh như “thực ra là tại tôi không tốt, không phải lỗi của anh đâu”, bởi vì những lời như thế sẽ chỉ khiến cho Tề Thịnh càng thêm uể oải buồn rầu.

Sau khi cau mày lo lắng một hồi lâu, Tề Thịnh lại hỏi: “Hiện giờ vẫn không nên ra ngoài, bên ngoài đối với cậu rất nguy hiểm.”

“Được.” Đường Thu có chút tiếc nuối, nhưng vẫn cười cười trả lời. Ở trong nhà xem TV và vân vân cũng không tệ, dù sao em họ của Tề Thịnh đã để lại rất nhiều đĩa phim mà cậu thích xem ở nhà — lại nói tiếp, gu thưởng thức của bọn họ thật giống nhau, có rất nhiều phim cậu đã từng dùng nick nhỏ đề cử ở các diễn đàn thảo luận về điện ảnh và truyền hình.

Đã liên tiếp trải qua mấy chuyện xui xẻo, Đường Thu có kiên cường hơn nữa cũng không chịu nổi, mơ mơ màng màng được Tề Thịnh đặt lên giường liền ngủ say như chết. Trong mộng cũng không yên tĩnh, mãi đến khi trời sắp sáng, cậu mới bị tiếng động rất nhỏ nhưng lại kéo dài suốt một đêm kia đánh thức.

Đường Thu hí mắt lăn xuống giường, lảo lảo đến cánh cửa thư phòng đang hé mở, mới tìm được nơi tiếng động kia phát ra.

— Tề Thịnh đang tập luyện trên chiếc máy chạy bộ đặt trong thư phòng, theo tấm lưng đầm đìa mồ hôi và chiếc quần short gần như ướt đầm của hần thì xem ra, hần đã chạy liên tục rất lâu.

Thế lực thật tốt nha. Đường Thu hâm mộ mà đưa mắt nhìn chăm chú vào mấy múi cơ bụng rắn chắc, thâm nghĩ.

Tự dần vật bản thân cả một đêm, Tề Thịnh rốt cuộc cũng cảm thấy cơ thể đau nhức muốn kháng nghị, nhưng hần vẫn chỉ bất mãn nhú nhú mày, sau đó lại tiếp tục dồn ép bản thân đến cực hạn.

Có một loại người, một khi phạm phải sai lầm mà bản thân không thể dễ dàng tha thứ được, thì dù cho đối phương đã tha thứ, hần cũng sẽ dùng phương pháp cực đoan mà tự ngược đãi để trừng phạt chính mình. Loại tư tưởng của kẻ buồn tao** này, Đường Thu tạm thời không thể lý giải được. Cho nên, khi Tề Thịnh dùng phương pháp độc đáo của mình mà yên lặng biểu đạt lời xin lỗi, Đường Thu chỉ đơn thuần ghen tị oán hận với đáng người của hần mà thôi = =

Mấy ngày sau bình yên trôi qua, Đường Thu sống trong vòng tuần hoàn ba đỉnh “trò chơi – TV – ngủ” điển hình của bà nội trợ, có chút nhàm chán, nhưng đối với người đã từng quay phim ở nơi núi rừng hoang dã,

chỉ có thể cùng bác gái trên núi học đan len suốt nửa tháng vẫn sống rất tốt mà nói, mấy ngày qua tuyệt đối chẳng là gì cả.

Cho nên, cậu vẫn tự chơi tự vui sống qua từng ngày, thỉnh thoảng lên mạng thăm dò hỏi han tin tức có liên quan đến “Đường Thu” và một ít chuyện lạ hiếm có, sau đó mỗi ngày trước khi ngủ đều tự cổ vũ bản thân, mặc niệm một trăm lần câu “kẹo đường biến thành Đường Thu”.

Tề Thịnh thăng chức, càng thêm bận rộn. Biểu hiện cụ thể chính là tuy rằng hần vẫn về nhà đúng giờ, nhưng khối lượng công việc mang về nhà thì càng ngày càng nhiều, điện thoại cũng liên tục gọi tới. Đường Thu nghe thấy Tề Thịnh uyển chuyển từ chối rất nhiều lần xã giao, mấy lần đầu nghe thấy hần nói với bên kia là “Trong nhà có người cần chăm sóc”, Đường Thu còn rất cảm động, nhưng sau đó lại từ từ chuyển thành “Bà xã nhà tôi bị bệnh”. Tâm tình Đường Thu liền có chút phức tạp.

Nhưng một ngày nọ, Tề Thịnh lại chủ động nói với Đường Thu rằng buổi tối phải đi ra ngoài xã giao, sẽ không về nhà, nói xong còn đặc biệt nhắc nhở Đường Thu một câu đừng chơi game suốt đêm, nhớ đi ngủ sớm một chút.

Đường Thu chỉ tò mò trêu chọc một câu: “Đi khuya đến như vậy à. Có tiết mục đặc biệt gì sao?”

“Không có.” Tề Thịnh bình tĩnh trả lời cậu, “Là lần trước đã hứa, mời đồng nghiệp trong bộ phận cùng nhau ăn một bữa cơm. Có điều tôi làm cấp trên, chắc chắn không thể tránh khỏi việc uống rượu, tôi sẽ đi tìm khách sạn ngủ một đêm, chờ tỉnh rượu rồi mới trở về.”

“Uống rượu cũng không sao mà, tôi có thể giúp anh gọi điện thoại kêu xe taxi, còn có thể mở cửa cho anh nữa.” Đường Thu xung phong nhận việc, nói.

“Không phải. Khi tôi uống rượu, có thể có chút.” Tề Thịnh cau mày, hiếm khi do dự suy nghĩ hồi lâu mới nói ra một từ: “Nguy hiểm.”

“Vậy sao.” Tuy rằng rất hiếu kỳ, nhưng nhìn thấy Tề Thịnh khó xử, hình như không muốn nói nhiều, Đường Thu luôn không muốn tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác vẫn ngoan ngoãn dẹp lòng hiếu kỳ muốn tám chuyện của mình sang một bên, chỉ hỏi một câu: “Tôi không chọc vào anh cũng sẽ có nguy hiểm sao?”

“Phải.” Tề Thịnh nghiêm túc trả lời.

“Vậy đêm nay tôi sẽ trốn trong phòng bếp là được rồi.” Đường Thu chớp chớp mắt, cố gắng quán triệt tôn chỉ ‘không thể gây thêm phiền toái cho người nhận nuôi mình’, “Ồ khách sạn luôn không thoải mái đâu.”

Tuy rằng đây chỉ là thành kiến trong lòng Đường Thu — bởi vì mỗi lần ở khách sạn là lại báo hiệu bộ ảnh yêu cầu cường độ cao bắt đầu chụp, nhưng Tề Thịnh vẫn hơi hơi nhú mày, trong lòng dao động một giây. Để Đường Thu một viên kẹo ở trong nhà một mình, và để Đường Thu bên cạnh mình đang say rượu. Chọn lựa cái nào cũng chẳng khác gì nhau.

Nhưng mà, trước khi ra khỏi nhà, Tề Thịnh vẫn duy trì quyết định ban đầu: “Chỉ cần còn chút thanh tỉnh nào, tôi cũng sẽ trực tiếp lái xe đến khách sạn, lỡ như cậu nhìn thấy tôi trở về, vậy thì nhất định tôi đã say muốn chết. Nhớ rõ phải cách xa tôi một chút, tốt nhất là khóa trái tôi ở đâu đó, khóa tôi ngoài cửa cũng được.”

“Được.” Đường Thu cười, ngoan ngoãn trả lời một câu.

Buổi tối hôm nay trôi qua đặc biệt chậm. Đường Thu nằm bên cửa sổ phòng bếp nhìn một đêm, mãi đến khi ánh đèn đường cuối cùng trong khu phố tắt ngóm, vẫn không nhìn thấy xe hay bóng lưng Tề Thịnh xuất hiện.

Có điều đến nửa đêm, cậu đang mơ màng ngủ thiếp đi lại bị tiếng chìa khóa leng keng đánh thức. Ngay sau đó, cậu chợt nghe thấy tiếng mở cửa không lớn không nhỏ.

Đường Thu nhẹ nhàng nhảy đến cạnh cửa, từ bên trong nhìn thấy Tề Thịnh cởi áo khoác, đổi dép lê, mở công tắc đèn, sau đó ánh mắt thanh tỉnh mà đi đến trước sofa ngồi xuống, xoa xoa hai bên thái dương. Dọc theo đường đi từ cửa đến phòng khách, bước chân của hần rất vững vàng, không hề giống dáng vẻ say rượu.

“Anh đã về rồi.” Đường Thu ở trong phòng bếp hỏi một câu, có điều vẫn ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Tề Thịnh, không có nhảy ra phòng khách.

“Đúng vậy.” Tề Thịnh trả lời cậu như bình thường, tiếp theo liền nhú nhú mày: “Sao còn chưa ngủ?”

“Chưa ngủ nữa. Anh có uống rượu không?”

Tề Thịnh vò vò mái tóc rối, lại cởi mấy chiếc nút áo trước ngực, thần sắc có vẻ rất không thoải mái: “Uống một chút, hơi nóng, đã trở về. Cậu ở đâu?”

“Tôi ở trong này nè.” Đường Thu cố hết sức đẩy cửa phòng bếp ra, vừa nhấc đầu liền phát hiện, Tề Thịnh không biết từ khi nào đã đứng trước mặt cậu. Cúi đầu nhìn cậu một lát, Tề Thịnh thể nhưng lại hiếm khi để lộ một khuôn mặt tươi cười cực kỳ dịu dàng, sau đó liền ngồi xổm xuống.

Chờ Đường Thu phát hiện được chỗ kỳ lạ đã quá muộn.

Vào khoảnh khắc cậu nâng mông muốn nhảy ra ngoài, Tề Thịnh đã nhanh như chớp nhét cậu vào miệng mình.

*Kim Mã: nguyên bản trong raw là Trái táo vàng, hán việt là Kim Bình, giải này có lẽ là tác giả hư cấu ra, ta mạn phép đổi thành giải Kim Mã quanh tráng quen thuộc kia cho dễ hiểu :p

**buồn tao [muộn tao]: chỉ người bề ngoài bình tĩnh, trầm mặc ít nói, lãnh đạm, nhưng nội tâm và tư tưởng thì trái ngược. Những người như thế thường có chỉ số IQ cao, vì che giấu bản tính không để lộ là rất khó. Buồn tao còn là một loại tiềm thức tâm lý đạt đến cảnh giới giả vờ đứng đắn để che giấu bản chất bên trong. [góp nhặt và edit bậy từ baidu]

Nói tóm lại là bên ngoài một đường bên trong một nẻo, trong ngoài bất nhất, bên ngoài mặt lạnh như tiền, ngẫu nhiên là ngẫu, trong lòng thì hay nghĩ linh tinh lung tung. XD

8. Chương 8: Tiểu Yêu Tinh Kẹo Đường

Đường Thu vừa rơi vào miệng Tề Thịnh liền bị mùi rượu phả vào mặt, choáng đến lảo đảo mấy vòng. Thật hết cách, cho dù đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, cậu vẫn không thể nào thoát khỏi hàng ngũ “một ly gục”.

Có điều, ở tình huống sinh tử thế này, bất luận thế nào cũng không thể gục. Đường Thu cắn cắn đầu lưỡi, ngừng thở, dùng sức lặn đến đụng vào khớp hàm đóng chặt của Tề Thịnh, vừa đụng vừa gọi: “Ê, Tề Thịnh! Đùng đùng mà!”

Đáp lại cậu chính là đầu lưỡi Tề Thịnh nhẹ nhàng khều khều. Sau đó, đẩy đẩy vài cái. Đường Thu đã yên vị nằm ở hàm trên của Tề Thịnh. Đầu bị ép vào khiến Đường Thu lại hé miệng muốn kêu cứu, lúc này, đầu lưỡi của Tề Thịnh lại vừa vận mà đảo qua cái miệng đang mở to của cậu.

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ.” Đường Thu bị sắc nước miếng của Tề Thịnh, tiện thể còn nuốt một ít nước miếng đầy vị rượu ấy.

Đường Thu chật vật tránh trái tránh phải, có chút do dự nhìn về hướng răng cửa của Tề Thịnh. Hiện giờ sức lực của cậu hình như rất mạnh, dùng hết toàn lực mà liều mạng một phen, phá mở răng nanh rồi lao ra ngoài cũng không phải không thể, nhưng nếu như vậy thì mấy cái răng của Tề Thịnh nhất định cũng không tránh khỏi số mệnh mà gãy nát.

Đường Thu do dự, ôm hi vọng cuối cùng mà hô to vài tiếng: “Thả tôi ra ngoài đi Tề Thịnh! Tôi là Đường Thu, không phải kẹo đường!”

Động tác của Tề Thịnh đột nhiên dừng vài giây, Đường Thu nghĩ là có hi vọng, thấp thỏm không yên mà vội vàng nhảy đến trước răng nanh hắn, nhẹ nhàng đụng vào.

. Không phản ứng.

Chờ cậu lại là đầu lưỡi linh hoạt mà mạnh mẽ của Tề Thỉnh. Đường Thu đã có chút đầu choáng mắt hoa hoàn toàn không phải là đối thủ của nó, sau khi bị sờ mó mạnh bạo một phen, Tề Thỉnh liền áp cậu dưới đầu lưỡi. Đường Thu lại bị ép nuốt vào không ít nước miếng của Tề Thỉnh.

Đường Thu rất cuộc cũng biết Tề Thỉnh khi uống rượu đáng sợ đến cỡ nào. Cậu không phải là chưa từng bị Tề Thỉnh ăn, nhưng mà, nếu nói lần đầu tiên chỉ là bị sờ soạng, vậy lúc này. . . . Chính là đang bị cưỡng bạo a!

Không thể tiếp tục như vậy nữa, Đường Thu choáng váng trầm nghĩ.

Nhưng mà, ngay khi Đường Thu ra quyết định dù có đập nát răng cửa của Tề Thỉnh cũng phải quyết tâm lao ra, cậu đau xót phát hiện, cậu mềm xuống. . . . Không, phải nói là sau khi lượng cồn từ nước miếng của Tề Thỉnh vượt qua khả năng chịu đựng của một viên kẹo, Đường Thu say.

Đường Thu mềm nhũn, buồn ngủ nằm trong miệng Tề Thỉnh, thỉnh thoảng lại khẽ gọi tên Tề Thỉnh. Nhưng mà, ngoại trừ việc Tề Thỉnh chốc chốc lại liếm liếm thân thể cậu ra, hoàn toàn chẳng có động tĩnh gì khác.

Sớm biết như vậy, thà chịu trả tiền trồng răng cho anh còn hơn. Cho dù là làm cả hàm răng vàng cho anh cũng được luôn. . . . Một giây trước khi nằm lần ra, Đường Thu tuyệt vọng nghĩ ngợi như thế.

Nhưng mà, điều khiến Đường Thu hoàn toàn tuyệt vọng chính là, tại thời khắc sinh tử tồn vong này, cậu, cậu thể nhưng lại mơ thấy mộng xuân.

Trong mộng, cậu biến thành Đường Thu tay dài chân dài, chứ không phải là viên kẹo đường tròn xoe kia nữa. Vấn đề là, cậu cả người trần như nhộng, còn cùng Tề Thỉnh cũng trần như nhộng nằm ngủ trên giường.

Cậu có thể cảm giác được Tề Thỉnh ở rất gần cậu, gần đến mức Đường thu có thể nghe thấy tiếng tim đập vững vàng mà quy luật của hần tựa như tiếng trống vang mạnh vào lỗ tai cậu. Đường Thu còn có thể ngửi được mùi hương của Tề Thỉnh, mùi thơm nhẹ nhàng của dầu gội, ẩn ẩn mùi thuốc lá, còn có một mùi hương mà Đường Thu không diễn tả được, hơi thở lạnh đậm nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Đường Thu phát hiện bản thân hình như đang giống như dây leo mà quấn chặt vào người Tề Thỉnh, ngay cả bộ phận nào đó khiến người ta ngại mở miệng nói cũng đều dính sát vào nhau. Kỳ quái là, Đường Thu tuy ngưỡng ngừng nhưng đồng thời lại vẫn cảm thấy không đủ, vì thế chỉ có thể càng dán chặt vào người đối phương, thật giống như muốn đem chính mình khảm vào trong thân thể Tề Thỉnh.

Thân thể của Tề Thỉnh càng lúc càng nóng, tiếng tim đập cũng càng lúc càng vang. Đường Thu cảm thấy cực kỳ thoải mái, không khỏi nhẹ nhàng mà rên khẽ một tiếng, thân thể cũng dần nóng lên theo.

Sau đó. . . . trong bầu không khí nóng bỏng mờ ám này, Đường Thu ngủ say.

Tề Thỉnh cũng mơ thấy mộng xuân, có điều sau khi tỉnh lại, hần chỉ bình tĩnh ngồi dậy, rút một tờ khăn giấy từ đầu giường mà lau sạch nơi nào đó của mình một chút.

Nhưng hần lại lập tức cảm thấy bất thường — hôm qua trước khi say, hần rõ ràng đã dẫn dò cáp dưới, trực tiếp kêu taxi chở hần đến khách sạn đã đặt phòng sẵn mà. . . . Nhưng vì sao hiện giờ hần lại đang ở nhà?

Trong miệng có cảm giác dính dính, còn có vị ngọt cực kỳ quen thuộc. Đầu lưỡi đề lên một vật nhỏ nhỏ gì đó, Tề Thỉnh theo bản năng định nuốt xuống, nhưng trực giác nguy hiểm lại khiến hần ngay lập tức ngừng lại.

Hần nhanh chóng chuyển tầm mắt nhìn về phía Đường Thu thường ngủ — A, không thấy Đường Thu!

Tề Thỉnh hít sâu một hơi, mới nhẹ nhàng mà dùng đầu lưỡi khều vật gì đó trong miệng ra.

Đường Thu hấp hối nằm trong lòng bàn tay của hần, toàn thân ướt sũng, thân thể tròn vo, to như quả bóng bàn ban đầu giờ chỉ còn to cỡ nút áo. Đôi mắt tròn xoe nhỏ xíu bình thường luôn sáng long lanh lúc này cũng nhắm chặt, hồi lâu mới khẽ run run một cái.

Tề Thỉnh đặt Đường Thu lên giường, vừa rút khăn giấy lau nước miếng đầy người cậu vừa gọi: “Đường Thu, Đường Thu.”

Viên kẹo nhỏ chẳng phản ứng lại. Tề Thịnh xoa xoa, đột nhiên cúi đầu, dường như dán miệng vào Đường Thu đã trở nên nhỏ xíu, gầm lên một tiếng: “Đường Thu, không được ngủ! Bằng không tôi sẽ ăn cậu thiệt đó!”

Đường Thu bị tiếng hô rung trời này chấn động đến mức lặn một vòng, Tề Thịnh dán mắt dõi theo cậu, ánh mắt đặc biệt dọa người.

Ba năm trước, Tề Thịnh lần đầu tiên cầm lấy một bịch kẹo bát bảo trong siêu thị, chính là bởi vì nghe thấy một giọng trẻ con vang lên bên cạnh, “Mẹ ơi, con muốn ăn kẹo”, hắn vừa nghe liền thấy rất thoải mái, đột nhiên muốn ăn. Sau đó mỗi lần xem phim Đường Thu diễn, nghe live show Đường Thu biểu diễn xong, nhìn thấy quảng cáo của Đường Thu trên TV, hắn đều sẽ theo thói quen mà ăn một viên kẹo. Sau đó liền biến thành không có việc gì cũng thích ngậm kẹo chơi, thậm chí — mỗi lần một mỗi phiên muộn mà uống rượu cũng đều ngậm viên kẹo rồi mới ngủ được.

Gần đây vẫn luôn cố kiềm chế, nhưng quả nhiên vẫn đã xảy ra chuyện. Đại gia nhà hắn quả nhiên vẫn xảy ra chuyện!

Hắn nên nói rõ với Đường Thu một chút. Vấn đề là, “Bởi vì thần tượng tên là Đường Thu cho nên sau khi say thích ăn kẹo đường”. loại chuyện ám muội mà đáng xấu hổ như thế, hắn làm sao có thể nói với chính Đường Thu được ?!

“Thật ồn ào.”

Ngay khi Tề Thịnh sắp chuyển vào trạng thái hoàn toàn cam chịu, thậm chí còn định bỏ Đường Thu vào miệng mình lần nữa, Đường Thu lại đột nhiên yếu ớt khẽ rên một tiếng.

Ánh mắt Tề Thịnh khẽ chớp, nhẹ nhàng nâng Đường Thu lên trước chớp mũi mình: “Tĩnh lại đi Đường Thu! Nói cho tôi biết, không thoải mái ở đâu?”

Động tác rất mềm nhẹ, âm lượng lại vẫn gầm to như cũ.

Đường Thu căng thẳng nhần nhần mặt, qua một lát, mới như có như không, vô thức phun ra một chữ: “. Đói.”

Đói?

Đầu óc Tề Thịnh dường như chưa từng xoay chuyển nhanh như vậy. Chưa đến một giây đồng hồ, hắn liền nhảy dựng lên, bước hai bước dài đến bên bàn, mở ra tất cả bịch kẹo bát bảo, nhanh chóng đem tất cả kẹo đến bên Đường Thu, thấy Đường Thu không phản ứng, lại cau mày cẩn thận đặt một viên kẹo vải sát vào người cậu.

Viên kẹo vải nhanh chóng biến mất sạch sẽ, sau đó đến kẹo chanh, kẹo bạc hà cũng thế, nhưng sau khi tất cả kẹo đều bị ăn sạch, Đường Thu vẫn duy trì đáng vẻ hấp hối yếu ớt.

“Đường để ở đâu?” Tề Thịnh lăm lăm tự hỏi một câu, không đợi Đường Thu trả lời đã nhanh chóng rảo bước tiến vào phòng bếp, rầm rầm lục tung một trận xong, khi hắn đi ra, trong tay cầm một hũ đường trắng chưa xé bao bì.

“Ừm.” Khi ngã vào đồng đường, Đường Thu rốt cuộc vừa giống như đau khổ vừa giống như thỏa mãn mà nghẹn ngào thốt ra một tiếng. Sau đó, đồng đường trắng tựa như bị bốc hơi, nhanh chóng giảm dần, thân thể Đường Thu tựa như một cái hang không đáy, ăn nhiều đường như vậy nhưng lại chẳng thay đổi chút nào.

“Tôi. sắp chết phải không?” Đường Thu hơi hơi hé mắt ra, uể oải yếu ớt hỏi một câu.

“Sẽ không.” Tề Thịnh bình tĩnh ngắt lời cậu, “Không có chuyện gì đâu. Bây giờ tôi sẽ đi ra ngoài mua đường cho cậu ăn, Đường Thu, chờ tôi năm phút đồng hồ. Đừng ngủ, được không?”

Đường Thu mơ mơ màng màng chớp mắt một cái xem như trả lời.

Tề Thịnh đứng lên, sau đó dùng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với vẻ mặt bình tĩnh của hắn, ba bước thành hai bước mà chạy ra khỏi phòng khách, thậm chí còn vướng chân suýt ngã ở cửa. Thang máy còn dừng ở tầng cao nhất, Tề Thịnh đợi một giây, quyết đoán chuyển hướng về phía cầu thang thoát hiểm, cũng

dùng tốc độ ba bước thành hai bước mà chạy vội xuống lầu. Khi chạy đến lầu bốn, hắn không cẩn thận làm rớt một chiếc dép lê, khi chạy xuống dưới lầu, cúc áo trên áo ngủ của hắn đã đứt hết.

Vì thế, ngay ngày hôm ấy, bảo vệ của khu phố đã vô cùng ngạc nhiên phát hiện. Vị Tề tiên sinh ngày nào cũng ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, phong độ có thừa lại giống như phát điên, đầu tóc bù xù, áo ngủ mở toang, mang một chiếc dép chạy khỏi khu phố, chỉ hai phút sau lại khiêng một bao vải bố chạy vào.

Cậu bảo vệ chuyên nghiệp bị dọa đến ngây ngẩn cả người, nhưng vẫn thở hồng hộc đuổi theo: “Tề tiên sinh, có việc gì cần giúp không?”

“Không cần.” Tề Thịnh sắc mặt bình tĩnh như mọi khi trả lời, vừa nói vừa đá chiếc dép lê vướng chân sang một bên, hai chân trần tiếp tục chạy trầm mét.

Rất nhanh chỉ còn có thể nhìn thấy dáng lưng hắn, cậu bảo vệ thấp thỏm ngừng lại. Ừm, chắc là không có việc gì đâu nhỉ? Cậu nhỏ thầm nghĩ, có lẽ, kẻ có tiền đều sẽ có một hai chỗ kỳ quái không giống người thường mà = =

Sau khi chạy vội về nhà, hắn không nói lời nào mà trực tiếp đổ mấy chục cân đường trắng trong túi vải bố kia lên người Đường Thu. Thân thể nhỏ nhỏ của Đường Thu rất nhanh liền chìm trong một đống đường, trên giường cực kỳ hỗn loạn, Tề Thịnh quỳ gối bên mép giường, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào nơi Đường Thu đang nằm.

Đống đường biến mất theo tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, cuối cùng, giữa đống đường có một chỗ lõm xuống, một viên kẹo màu hồng phấn tròn tròn mập mập xuất hiện.

Tề Thịnh vẫn trầm mặc như cũ, nhìn tốc độ biến mất của đống đường trắng dần dần chậm lại.

“Ợ.” Mãi đến khi ăn đường no bụng rồi, Đường Thu mới ợ một cái, bả vai vẫn đang căng chặt của Tề Thịnh mới đột nhiên thả lỏng, sụp xuống.

Đường Thu chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy Tề Thịnh, lập tức chột dạ chớp chớp mắt.

Tề Thịnh quỳ gối trên giường, tỉ mỉ kiểm tra khắp người cậu mấy lần. Hắn trầm lặng, vẻ mặt lại đầy phức tạp, thậm chí còn lạnh lùng, cứng rắn hơn bình thường.

Chỉ là, Đường Thu lại có loại cảm giác kỳ quái kia lần nữa — là thật đó, cậu cảm thấy Tề Thịnh lại muốn khóc = =

“Thực xin lỗi.” Cuối cùng lại là Đường Thu xin lỗi trước.

Tề Thịnh lắc đầu, nhả mày, quyết định nói thẳng với Đường Thu: “Là lỗi của tôi, nếu không phải mỗi lần uống rượu xong, tôi đều.”

“Không, không phải chuyện này.” Đường Thu ảo não mà vùi mình vào đống đường, xoắn xuýt do dự hồi lâu, vẫn thành thật, ngoan ngoãn nhận tội với Tề Thịnh: “Thực xin lỗi nha, hình như tôi không cẩn thận. đã hút một chút dương khí của anh rồi.”

9. Chương 9: Kẹo Đường Không Che*

“. Cái gì?” Trên mặt Tề Thịnh lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt biểu lộ tâm tình của hắn.

“Chính là, hình như tôi đã hút một chút tinh khí của anh đó.” Đường Thu mang dáng vẻ ngưỡng ngùng vì đã làm chuyện xấu: “Ban nãy khi anh đi ra ngoài, tôi đột nhiên phát hiện bản thân có chỗ kì lạ.”

Cậu không nói tiếp, mà trực tiếp nhảy lên không trung. Tiếp theo, từ nơi viên kẹo đang bay bay ấy, chậm rãi hiện ra gương mặt có thể nói là Tề Thịnh đã cực kỳ quen thuộc, mong nhớ ngày đêm. Dung mạo tuấn tú, cái mũi cong cong xinh đẹp, đôi môi trơn bóng, tiếp theo là cái cổ thon dài, ***g ngực và bụng gầy gò nhưng rắn chắc. cùng nửa người dưới không bị che mờ*.

Đường Thu liếm liếm nơi là miệng cậu khi còn là viên kẹo vị ô mai, có chút khản trương, cười cười nhìn về hướng Tề Thịnh, sau đó dang hai tay ra, làm tư thế “Anh xem, chính là như vậy”.

Tề Thịnh ngơ ngác quỳ gối bên giường — thật sự ngây người.

“Chờ một chút!”

Khi Đường Thu giơ chân, muốn “bay” về phía Tề Thịnh, Tề Thịnh lại đột nhiên che mặt, bảo cậu chờ rồi liền xoay người, bước nhanh về hướng phòng tắm. Có điều, cho dù hấn bước càng lúc càng nhanh càng lúc càng vội, cuối cùng nơi cửa phòng tắm. vẫn để lại một giọt máu rất đáng nghi.

Tiếng nước đứt quãng truyền đến, Đường Thu cúi đầu, nhìn thấy hai cánh tay gần như trong suốt của mình, thử đưa tay đặt lên cửa phòng tắm.

— quả nhiên không bị cản lại. Hai tay cậu giống như không khí, im hơi lặng tiếng mà xuyên qua cửa, ngay cả ngón tay của Đường Thu cũng chẳng cảm thấy gì.

“Xoạt” một tiếng, cửa bỗng nhiên mở ra. Gương mặt Tề Thịnh vừa vặn dừng lại trước đầu ngón tay của Đường Thu, nhìn qua, y hệt như Đường Thu cố ý vươn tay chờ để sờ vào mặt Tề Thịnh — Đường Thu vội rút tay lại, còn gương mặt ướt sũng mới vừa khôi phục bình tĩnh của Tề Thịnh lại ngẩn ra lần nữa.

“Là vô ý, vô ý thôi.” Đường Thu vừa ngưỡng ngừng cười, vừa nhẹ nhàng lùi bước.

“Ừm.” Tề Thịnh dán chặt mắt vào gương mặt Đường Thu, những nơi không nên nhìn thì kiên quyết không nhìn: “Sao lại thế này? Có thể biến thành người?”

Đường Thu lắc lắc đầu, cười khổ mà nói: “Không phải người, hình như có chút giống. giống quỷ.”

Không thể không khen năng lực thừa nhận của Tề Thịnh vô cùng mạnh mẽ, vào giờ phút quan trọng này, hấn còn có thể mặt không đổi sắc mà bước đến trước mặt Đường Thu, lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hai má Đường Thu, sau đó khẽ nhíu mày đưa ra kết luận: “Có thể chạm vào.”

“A?” Đường Thu cũng vươn tay sờ vào khoe miệng Tề Thịnh, quả nhiên, không chỉ có thể chạm vào mấy cọng râu ngắn ngắn cứng cứng, còn có thể cảm nhận được loại xúc cảm hơi thô ráp nhưng ấm áp. Có điều, khi cậu bay đến bên giường, cậu vẫn như không tồn tại mà xuyên qua ván giường, xuyên qua bàn làm việc, thậm chí còn xuyên vào trong tường.

“Là bởi vì tôi hút dương khí của anh nên chỉ có thể chạm vào anh sao.” Đường Thu nhô đầu ra khỏi tường, suy tư.

“Khụ.” Hai chữ rất dễ khiến người ta tưởng tượng xa vời lại làm cho thân thể Tề Thịnh hơi cứng lại: “Cậu nói dương khí là.?”

Đường Thu có chút buồn rầu trả lời hấn: “Thật ra ta cũng không biết là cái gì. Đêm qua, ừm, chính là sau khi anh ăn tôi rồi, tôi liền ngất đi.” Hai tai Đường Thu hồng hồng, may mắn là cậu gần như trong suốt nên cũng khó thấy rõ, chuyện mơ thấy mộng xuân liền bị cậu tự nhiên ném ra sau đầu, “Chờ khi tôi sắp tan ra, hình như. có cái gì ở chỗ nào đó của anh đi vào trong cơ thể tôi, bị đâm đến đau cả người, nhưng lại rất thoải mái, vừa nóng vừa sưng. Sau đó tôi cũng nóng lên, rồi ngủ thiếp đi. Đến khi tôi tỉnh lại, phát hiện chẳng những không tan ra mà còn biến thành như bây giờ.”

“ ”

Nghe Đường Thu ngây thơ vô tư nói hết những lời này, Tề Thịnh thiết tình cảm thấy bản thân có chút, có chút không đỡ nổi ==

“Từ từ.” Tề Thịnh vuốt cái mũi lại bắt đầu có chút nóng lên, cố gắng hết sức tỏ ra tự nhiên mà chuyển đề tài: “Chúng ta đừng vội vàng kết luận. Hoặc có thể là, liên quan đến việc cậu vừa mới ăn rất nhiều đường?”

“Không phải đâu. Anh xem nè,” vừa dứt lời, chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, ban đầu Đường Thu cách Tề Thịnh rất xa nay lại nhảy mất dán sát vào người Tề Thịnh. Tề Thịnh cứng người, cúi đầu, tay vô thức ôm lấy, liền đặt trên mông Đường Thu. Đường Thu đành bất đắc dĩ ngửa đầu nói: “Khi tôi vừa biến thành người thì đã thế này, anh giống như nam châm vậy. Tôi phải cố sức lắm mới có thể khống chế bản thân, nếu không chú ý thì liền sẽ giống như bây giờ, thân thể cũng chẳng hỏi ý tôi mà đã dán vào.”

“Vậy sao?” Tề Thịnh lơ đãng trả lời.

“Nhưng mà anh đừng lo lắng, tôi sẽ chú ý không để chuyện này xảy ra.” Đường Thu đưa tay chống vào ngực hần, muốn mượn lực để đẩy ra. Tuy rằng rất luyến tiếc nhiệt độ cơ thể ấm áp và xúc cảm dễ chịu ấy, nhưng loại tư thế này thật sự là rất xấu hổ.

“Không sao cả.” Tề Thịnh bình tĩnh buông lỏng hai tay, “Tôi không ngại.”

Nói là nói như vậy, nhưng trên thực tế, dưới vẻ ngoài bình tĩnh của hần là nội tâm đã sớm sòng trào mãnh liệt sắp đánh vỡ đê — hần X, thật sự quá kích thích mà!

Đường Thu không thể mặc quần áo được, vì thế, dưới bầu không khí nóng bỏng khiến cho huyết mạch sôi sục liên tục này, Tề Thịnh đặc biệt xin nghỉ một ngày, “tinh” cùng sức kiệt mà cùng Đường thu thảo luận cả nửa ngày, cuối cùng mới phân tích rõ tình huống trước mắt.

Bởi vì tiếp xúc với nước bọt hoặc dịch thể của Tề Thịnh, Đường Thu tạm thời có thể biến thành hình người. Nhưng mà chỉ có hình người chứ không có thật thể. Hiện giờ thứ duy nhất mà cậu có thể chạm vào chính là thân thể Tề Thịnh, Tề Thịnh cũng có thể chạm vào Đường Thu, nhưng loại xúc cảm này giống như là chạm vào một tấm sa mỏng mềm mại trơn láng, hơn nữa còn không có nhiệt độ cơ thể.

Đường Thu nhớ lại lần đầu tiên sau khi bị Tề Thịnh ăn liền đột nhiên cảm thấy sức lực của mình mạnh hơn nhiều, có lẽ cũng có liên quan đến “dương khí” của Tề Thịnh.

Sau khi nói chuyện xong, Đường Thu lưu luyến nhìn nhìn tay dài chân dài của mình, lại chậm rãi biến về viên kẹo tròn vo như cũ.

Tề Thịnh trầm lặng đứng cạnh, không chút sợ hãi hỏi: “Thế nào? Biến thành người rất mệt sao?”

“Cũng không phải.” Đường Thu không quen lắm mà lẩn lẩn thân thể béo tròn của mình, vẫn là làm người thì quen hơn nhiều, có điều. “Tôi không mặc quần áo, anh cũng sẽ không được tự nhiên phải không? Nếu có thể mặc quần áo thì tốt rồi.”

“Tôi nói rồi, tôi không ngại đâu. Đừng miễn cưỡng chính mình, cậu thấy thế nào thoải mái thì cứ làm thế ấy.” Tề Thịnh dừng một lát, lại nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu cậu cảm thấy xấu hổ, tôi có thể giống như cậu.”

Tề Thịnh tuyệt đối là một người nói được thì làm được. Vì thế, chạng vạng hôm ấy, sau khi Tề Thịnh tắm xong, Đường Thu nhìn thấy một chàng trai cao lớn quần khăn tắm ngang hông bước ra khỏi phòng tắm. cậu liền tròn tròn mắt.

Tề Thịnh trái lại tỏ vẻ chẳng có gì, bình tĩnh tự nhiên *** ngồi xuống sô pha, xử lý số tài liệu ứ đọng.

Đường Thu trốn trong góc sô pha trộm ngắm cơ lưng to lớn của đối phương, cánh tay rắn chắc, cùng với cơ bụng tám múi, cuối cùng vẫn yên lặng biến thành viên kẹo tròn vo, lẩn về phòng ngủ. Nói như thế nào đây. đều là nam giới, cậu tự ti nha = =

Nhưng đến lúc chuẩn bị đi ngủ, cậu vẫn không nhịn được mà tò mò biến thành người, cảm thụ được sức lực trong viên kẹo dần lan rộng, dạo chơi khắp thân thể và tứ chi của Đường Thu. Tuy rằng không biết có thể duy trì được bao lâu, nhưng loại cảm giác này thật sự quá tốt.

“Nếu thích, vậy cứ thế này đi, ngủ ngon.” Sau khi vào phòng, Tề Thịnh liền nằm xuống ngủ thẳng trên phần giường của hần, cũng không có liếc mắt nhìn cậu một cái.

Hành động hàm chứa ý sẵn sóc và tôn trọng này khiến cho Đường Thu cực kỳ dễ chịu, vì thế, cậu cũng thả lỏng bản thân, thuận theo tự nhiên mà để cho bản thân ‘bay’ trên giường. Cậu mang tâm tình thư sướng mà nhanh chóng ngủ say, cậu cảm thấy, cậu dường như đã mò được một chút then chốt để biến về Đường Thu.

Trước khi say ngủ, Đường Thu đã nghĩ, cô bé lọ lem chỉ có thể biến thành công chúa trong thời gian giới hạn, vậy buổi sáng tỉnh dậy, cậu hần là sẽ biến lại thành một viên kẹo tròn vo.

Bởi vì trước khi ngủ, cả ngày nay Tề Thịnh đã cố tự chủ kiềm chế bản thân, tiêu hao nhiều sức lực, cuối cùng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi nên cũng không suy nghĩ cẩn thận như bình thường.

Vì thế, sáng sớm ngày hôm sau, không ai dự đoán được tình cảnh xấu hổ lại xuất hiện.

Đường Thu trần như nhộng, mềm mại trơn bóng dán chặt vào người Tề Thịnh, cái khăn tắm bên hông Tề Thịnh không biết từ khi nào thì đã rơi ra. Mà không may, Tề Thịnh dẫu có đứng đắn lịch sự thì cũng chỉ là một chàng thanh niên bình thường, sáng sớm thức dậy rất dễ phát sinh chuyện kia, mà nơi đang chĩa thẳng lên trời của hắn lại rất chuẩn xác mà cắm vào người Đường Thu. Bởi vì cậu chỉ là hồn phách trong suốt không có thật thể nên chẳng có gì trở ngại, chuyện này thật sự rất dễ làm.

Khi Đường Thu và Tề Thịnh đồng thời chậm rãi mở mắt ra.

Một người trực tiếp bị dọa biến thành viên kẹo, một người suýt chút nữa ở ngay tình huống không có gì phụ trợ mà trực tiếp bắn ra.

*không che: ừm, là kiểu không che mờ trong AV mà nói nôm na là ... “bản đẹp không che” ấy =)

10. Chương 10: Bài Kiểm Tra Kẹo Đường

Tề Thịnh yên lặng “Hít —”, “thở —” mười lần, đồng thời cũng vô cùng tự nhiên mà lấy khăn tắm quấn lại quanh hông mình. Làm xong, còn rất vô tội nói với Đường Thu một câu: “. Gần đây hỏa khí khá lớn.”

“Đúng nhỉ, ha ha.” Ánh mắt Đường Thu hơi mơ màng, nói: “Không có việc gì, tôi cũng thường xuyên như vậy. Ạch. ha ha.”

Nói thì nói như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt cậu nhóc xử nam này thì rõ ràng là bị dọa rồi. Tề Thịnh lúc này lại cúi tấm thân vẫn còn trần trụi kia, lấy tay nâng Đường Thu lên trước mặt, hai mắt còn chăm chú nhìn kỹ cậu một hồi lâu. Loại khoảng cách và ánh mắt này, khiến toàn thân Đường Thu đều nhanh nổi da gà.

“Hình như. Vừa nãy thấy cậu, trở nên hơi trong suốt?” Tề Thịnh rất đứng đắn nói.

Đường Thu nghĩ nghĩ, quả thật, hôm qua lúc Tề Thịnh sờ cậu thì vẫn không thể làm gì, sáng hôm nay dùng lực một chút, đã có thể đâm vào. = =

“Có lẽ là, biến thành hình người sẽ tiêu hao dương khí.” Đường Thu nheo mắt nghĩ ngợi, lại rất hợp lý phân tích một phen, “Vừa nãy khi tỉnh lại, cảm thấy không có sức lực gì hết, tay chân cũng không nghe lời lắm. Không biết có thể kiên trì bao lâu mới biến mất đây?”

Tề Thịnh lắc lắc đầu, không trả lời, chỉ đưa ánh mắt kỳ lạ liếc nhìn Đường Thu một cái. Sau một lúc, hắn vịn khăn tắm, đứng dậy đi mặc quần áo, lại vẫn quay đầu nhìn thoáng qua. Nhìn chằm chằm Đường Thu một hồi, mới dùng vẻ mặt chính trực nhưng ánh mắt rất có thâm ý hỏi một câu: “Muốn. hít thêm một chút không?”

“.” Đầu óc xoay chuyển vài vòng, cuối cùng cũng phản ứng được, cả người Đường Thu nháy mắt trở nên đỏ rực: “Nói sau, nói sau đi.” Chờ Tề Thịnh gật đầu, xoay lưng đi, cậu lại nhỏ giọng lẩm bẩm tự nhủ: “Nếu như tần suất quá cao có thể sẽ bị tình tấn nhân vong a.”

Dáng lưng Tề Thịnh đang kéo dây kéo nơi bộ vị quan trọng nào đó rõ ràng trở nên cứng đờ. Qua vài giây, Đường Thu bỗng nghe hắn cứng rắn trả lời: “. Trình độ đó, vẫn được.”

Có lẽ thật sự bị tình huống kích thích sáng sớm dọa sợ, mấy ngày tiếp theo, Đường Thu đều chẳng hề biến thành hình người trước mặt Tề Thịnh, cho dù Tề Thịnh vẫn rất hào phóng cho cậu tham quan ngắm nhìn cảnh *** của mình. Có điều, chỉ cần khi trở về nhà, Tề Thịnh đi đứng nhẹ một chút thì đều có thể nhìn thấy Đường Thu mờ mờ bay trước máy tính, vẻ mặt còn rất chăm chú xem mấy cái tin tức giải trí rất ba chấm, hoặc là xem mấy tiết mục linh tinh “Khám phá khoa học” các kiểu — những lúc như thế này, tính cảnh giác của Đường Thu cũng không cao.

Tề Thịnh từ đó có thể cảm giác được sự thay đổi của Đường Thu trong mấy ngày nay. Đường Thu càng ngày càng chú ý đến tin tức về thân thể của mình, có nhiều lần, Tề Thịnh nhìn thấy Đường Thu ngây người ngồi nhìn bản đồ giao thông đi đến bệnh viện kia, nhưng đôi mắt thỉnh thoảng lại khẽ gian xảo chớp vài cái, chứng minh cậu không phải chẳng hề suy nghĩ gì.

Nhưng mà, Đường Thu không mở miệng, Tề Thịnh cũng sẽ không hỏi. Hắn rất thích tình trạng hiện giờ, trong lòng tràn ngập bong bóng màu hồng phấn bay bay. Tuy rằng nhìn mặt hắn thì hoàn toàn chẳng thể nhìn ra.

Có một hôm khi Tề Thịnh trở về nhà, Đường Thu lại đang lơ lửng trước máy tính, xem cái gì đó trong diễn đàn. Tề Thịnh đưa tay gõ cửa, Đường Thu bật người phản ứng nhanh, “xoạt” một tiếng liền biến mất.

Tề Thịnh không để ý đến viên kẹo đang hơi xấu hổ, về mặt tự nhiên đi đến gần, hỏi: “Đang xem gì vậy?”

Đường Thu nhảy lên chiếc ghế da rộng lớn, ngẩng đầu nói với Tề Thịnh: “Trong diễn đàn có trò hỏi đáp có thưởng — chính là, một vài chuyện về tôi. Tôi cảm thấy rất thú vị, mới làm được vài câu, lại phát hiện có mấy câu ngay cả tôi cũng không nhớ rõ đáp án.” Nói xong, cậu lại ngượng ngùng cười cười.

“Vậy sao?” Tề Thịnh thuận thế ngồi xuống ghế da, động tác thuần thục mà đem Đường Thu nâng lên trước ngực mình, “Vậy tôi với cậu cùng xem thử.”

Đường Thu dễ thẹn thùng lần này thế nhưng lại không từ chối, mà chỉ không được tự nhiên cùng Tề Thịnh ngồi xem. Có điều chữ và hình ảnh trên màn hình máy tính quá to lớn so với một viên kẹo, lại còn quá xa, rất khó xem. Trước kia không thể biến thành người, Đường Thu còn có thể nhẫn nại, hiện giờ chỉ mới xem một chút mà cậu đã bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Xem như vậy không tốt cho mắt. Biến thành người thì tốt hơn, tôi sẽ không nhìn cậu.” Tề Thịnh nhanh chóng phát hiện cậu không thoải mái, dáng vẻ lạnh nhạt dùng biểu tình “mọi người đều là đàn ông” mà nói với cậu.

Hắn đã nói thế, ngay cả Đường Thu cũng cảm thấy bản thân có chút làm kiêu. Dù sao cũng đều là đàn ông mà! Cho dù đáng người không bằng người ta thì cũng chẳng có gì phải ngại! Trần trường thì trần trường!

Vì thế, sau khi trả lời “được rồi”, Đường Thu lóa thể lại một lần nữa dán lên người Tề Thịnh. Đường Thu bắt đầu phát hiện, lần này lực hấp dẫn của Tề Thịnh đối với cậu lại lớn hơn, lớn đến mức cho dù cậu dùng sức chống vào bả vai Tề Thịnh, đôi chân vẫn dính chặt vào đùi Tề Thịnh. Đấy không ra.

Đang lúc Đường Thu luống cuống tay chân, Tề Thịnh nhẹ nhàng đưa tay đặt lên lưng cậu. Đường Thu ngẩng đầu, chỉ thấy hắn lại trưng ra cái vẻ mặt “đều là đàn ông với nhau”.

“Hiện giờ cậu rất mờ nhạt, ở cạnh tôi xem cùng đi, nói không chừng sẽ tốt lên một chút?”

“ Được rồi.”

Vì thế, tình huống cuối cùng là bạn fan nam một mét tám sáu đáy lòng sôi trào, ngoài mặt tỉnh bơ ôm bạn nhỏ thần tượng một mét bảy sáu — hoặc là nói, hai chân Đường Thu không thể khống chế mà dựa sát vào người Tề Thịnh, cùng nhau xem trò hỏi đáp có thưởng “Một trăm câu hỏi tư mật về Đường Thu”.

Mấy câu hỏi đầu đều rất thông thường. Câu hỏi đầu tiên là: “Trong số những vai diễn điện ảnh Đường Thu đã từng diễn, vai mà anh ấy thích nhất là gì?”

Đáp án bao gồm thiếu niên đạt được chức võ lâm minh chủ trong “Phong nguyệt giang hồ”, ma giáo giáo chủ tàn phé trong “Phá giáo”, vị cảnh sát tính tình quái gở trong “Độc hành hiệp”, còn có vai thiếu gia thương gia miệng lưỡi trơn tru trong “Nho thương”. Mấy vai diễn này đều là những vai Đường Thu đã từng đề cập đến trong các bài phỏng vấn lớn, hiển nhiên người đặt câu hỏi cũng là fan lâu năm — hoặc cũng có thể chính là người đại diện của cậu cũng không chừng. Dù sao, khi Đường Thu không thể xuất hiện trước mắt mọi người, đây cũng là một loại phương thức gọi lại sự yêu mến nha.

Đường Thu chỉ cảm khái vài giây, rồi liền tự động viên tinh thần, quay đầu cười với Tề Thịnh: “Mấy bộ phim đó quay lâu rồi, tôi cũng phải mất một lúc mới nhớ ra.”

“Là ma giáo giáo chủ.” Tề Thịnh trái lại không chút do dự mà đưa ra đáp án.

“— A? Anh biết sao?”

“Bởi vì “Phá giáo” là bộ phim quay nhanh nhất trong số các bộ phim cậu đã đóng từ lúc cậu mới làm diễn viên cho đến nay, hơn nữa cũng là phim mà số cảnh NG [quay hỏng] của cậu ít nhất.”

“Ha ha, đúng vậy.” Đường Thu nhớ lại, cười đến vô cùng vui vẻ, “Bởi vì trong bộ phim này, từ đầu phim tôi đã bị tàn phế, không đi đứng gì được, cho nên chỉ cần ngồi trên xe lăn, cũng không cần tạo dáng quay phim cho đẹp, lúc quay phía sau lưng còn có thể ngủ gật. Có điều nếu nói ra những lời này nhất định sẽ bị mắng, cho nên khi phỏng vấn tôi đều chỉ có thể nói thích “Độc hành hiệp” thôi.”

Mấy câu hỏi tiếp theo đều có đáp án chuẩn xác, Tề Thịnh nháy mắt liền trả lời đúng. Đến câu thứ mười, câu hỏi chính là: “Trong số những bài hát của mình, Đường Thu thích nhất bài nào?”

Dài nhất cũng khiến người ta chú ý nhất là đáp án “Năm ấy tôi đi một mình”, bài hát này từng được khen ngợi là bản tình ca Đường Thu hát xúc động nhất, truyền cảm nhất, bởi vì có một lần Đường Thu biểu diễn bài hát này, hát đến rơi lệ nghẹn ngào, thậm chí còn đến mức hát không nên lời. Có điều, Tề Thịnh lại rất chắc chắn lựa chọn một bài khác, “Tích tắc”.

Đường Thu lại kinh ngạc: “. ?”

Tề Thịnh bình tĩnh nói: “Đây là bài hát mà cậu thu âm nhanh nhất, chỉ thu một lần đã được duyệt.”

“Ừm. Được rồi, bởi vì bài hát này ca từ ít nhất, từ đầu tới cuối đều chỉ cần tích tắc tích tắc tích tắc là xong rồi.” Đường Thu vừa hát vừa cười hắc hắc, “Anh có đọc qua tin tức rất mất mặt bị lan truyền suốt nửa tháng của tôi không? Chính là tin tôi hát bài “Năm ấy tôi đi một mình”, hát đến phát khóc luôn ấy.”

Tề Thịnh gật gật đầu, thật ra khi ấy hẳn có ở hội trường biểu diễn, nhìn thấy Đường Thu nghẹn ngào, trong lòng chua xót, suýt chút nữa đã nhìn không được mà chạy lên sân khấu ôm chặt lấy Đường Thu.

“Thật ra lúc đó tôi quên lời bài hát, ha ha, không hát tiếp được nên đành phải lén đánh mình một đấm mới khóc được.”

“.” Tề Thịnh dừng một chút, vẫn là: “.”

Đến phần hỏi những thứ không thích, câu đầu tiên chính là: “Công việc Đường Thu không thích làm nhất là?”

Đáp án bao gồm: đóng phim, phát hành album, mở concert, quay quảng cáo và diễn kịch. Lúc này Tề Thịnh lại bỗng dưng do dự một chút, mới lựa chọn đáp án “mở concert”.

“Vì sao lại chọn đáp án này?” Đường Thu tò mò hỏi.

“Bởi vì từ ba năm trước cậu đã không muốn mở concert nữa.” Trong giọng nói của Tề Thịnh thấp thoáng một chút tiếc nuối mơ hồ.

Nghe thấy câu trả lời như vậy, Đường Thu cũng có một chút mất mát: “Bởi vì thật ra tôi ca hát không hay chút nào, diễn concert càng không tốt. Tôi không thích mọi người chỉ vì “nhìn mặt mũi” mới đến nghe tôi hát.”

Tề Thịnh nhíu mày phản bác cậu: “Không đâu, cậu hát rất hay.”

“Nhưng mà.” Năm năm trước tôi cũng từng mở rất nhiều concert, người đến xem không được nhiều lắm. Có nơi nhỏ, sức chứa chỉ tầm một, hai trăm người thôi mà cũng không có ngồi hết. Nhưng công ty lại an ủi tôi, luôn gạt tôi là bán hết vé rồi — rõ ràng lần nào cũng hơn phân nửa hai mươi, ba mươi chỗ ngồi VIP trống không. Cho nên, thật ra mỗi lần mở concert, tôi đều bị đả kích, cũng không dám nhìn xem rốt cuộc có bao nhiêu người ở đó.”

“.”

Tề Thịnh yên lặng, lẳng lặng kéo chuột, chuyển đến câu hỏi tiếp theo.

— lần nào cũng thế, cho dù phải dựa vào quan hệ cũng vẫn mua hơn mười vé VIP để bày tỏ sự ủng hộ, còn bản thân lại buồn tẻ ngồi xa xa phía sau xem cậu biểu diễn, loại chuyện này, có lẽ vĩnh viễn cũng không nên nói ra thì tốt hơn.

Càng về cuối, câu hỏi càng lúc lại càng nhạy cảm hơn, câu hỏi cuối cùng chính là: “Bạn cảm thấy, cảnh hôn mà Đường Thu khó quên nhất chính là?”

Đáp án bao gồm cảnh hôn kết hợp cảnh giường chiếu rất có tiêu chuẩn, cũng có nụ hôn khẽ lướt qua vô cùng trong sáng của mối tình đầu, còn có nụ hôn trong thời khắc sinh tử với nữ diễn viên đóng vai đối thủ, ách, cảnh hôn rất cầu huyết. Có điều, cuối cùng Tề Thịnh lại không hề chớp mắt một cái mà chọn đáp án cảnh hôn kết thúc phim “Độc hành hiệp” của Đường Thu với một nữ cảnh sát.

Được rồi, tuy rằng cảnh hôn này trong tư thế bế công chúa, tuy rằng cảnh hôn này dài hơn một phút đồng hồ, tuy rằng Đường Thu diễn vai nam chính tính tình quái gở, vẻ mặt lạnh đậm lại hơi hơi động tình đó cực kỳ gợi cảm, nhưng mà — lúc ấy nữ diễn viên đóng vai cảnh sát kia thật sự là hàng thật giá thật được tuyển chọn từ đội đặc công, không phải là dạng duyên dáng xinh đẹp, cho nên, đối với fan của cậu mà nói, cái cảnh hôn ấy chẳng có mấy sức hấp dẫn.

Lần này không cần Đường Thu hỏi, Tề Thịnh đã tự mình trả lời.

“Trong tất cả bộ phim, cậu tổng cộng đã diễn mười cảnh hôn, chín cảnh hôn khác cậu đều đã từng nhắc đến một lần trong các buổi phỏng vấn, chỉ có cảnh này, cậu chưa từng nhắc đến lần nào.”

Hai má Đường Thu khẽ hồng lên, “Bởi vì rất mất mặt mà. Lúc ấy cô gái kia là được chọn từ đội đặc công, cơ thể luyện tập còn cường tráng hơn cả tôi. Cho nên. sau khi bế cô ấy xong, tay chân tôi đều phát run, thiếu chút nữa còn chẳng đứng thẳng được nữa luôn. Đừng cười, bế công chúa cũng thật sự rất khó a.”

“Giống như vậy không?” Tề Thịnh thu hồi ý cười chưa kịp giấu nơi khóe miệng, đột nhiên dùng tay nâng vai và đầu gối cậu lên, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, đặt môi sát bên đôi môi của cậu. Đường Thu còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi của Tề Thịnh đã với vào, giống như mấy lần trước, linh hoạt quấn lấy viên kẹo nhỏ trong miệng cậu, nhẹ nhàng, thông thả liếm liếm vài vòng, bất cứ ngõ ngách nào cũng không buông tha.

Khi môi Tề Thịnh rời ra, Đường Thu vẫn đang trừng lớn hai mắt, nhìn thấy Tề Thịnh chính trực nói: “Bổ sung một chút tinh khí.” Sau đó hần lại chính trực sờ sờ thân thể của cậu: “Hình như có chút hiệu quả — vừa nãy đã sắp không sờ được.”

“. Vậy sao?” Đường Thu khiếp sợ đến mức quên cả biến thân.

“Thử lại xem.” Tề Thịnh nói xong, lại tự nhiên cúi đầu liếm liếm. Sau đó, “xoẹt” một tiếng. Đường Thu biến mất.

Đồng thời tay Tề Thịnh cũng bấm vào nút “Kết quả”, không quá mấy giây, kết quả liền hiện ra.

“A? Sao lại chỉ có năm mươi điểm?!” Đường Thu đã biến thành kẹo đường kinh ngạc nhảy đến trước bàn, trong giọng nói ngoài kinh ngạc còn có một chút mất mát.

Tề Thịnh thật ra lại không chút kinh ngạc, bởi vì đáp án hần chọn vốn có nhiều cái không hợp với đáp án chính thống. Có điều — tầm mắt vừa chuyển, hần liền nhìn thấy những phần thưởng được liệt kê ở dưới. Giải nhất là “quyền thăm hỏi phòng bệnh”, bên tổ chức còn cho thêm một câu giải thích rất kích động — hiện giờ là cơ hội duy nhất, quý giá nhất để được gặp mặt với Đường Thu đang ngã bệnh.”

Đường Thu suy nghĩ cái gì, chẳng cần nói hần cũng đã hiểu hơn phân nửa. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt do dự, xoắn xuýt của cậu, hần vẫn chẳng lên tiếng hỏi gì.

Sắp đến buổi tối, Đường Thu quả nhiên vẫn áp úng tìm đến hần.

“. Anh gần đây có rảnh hay không?”

Cho dù biết Đường Thu muốn hỏi gì, Tề Thịnh vẫn rất phối hợp, dịu dàng hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“Tôi muốn đi thăm. tôi kia.” Đường Thu có chút khó khăn suy nghĩ tìm từ: “Anh biết không, cứ ngủ mãi như vậy cũng không phải là cách. Vốn không muốn làm phiền anh, nhưng mà, bệnh viện kia rất xa nơi này, hơn nữa từ đây đi đến đó toàn là phố xá sầm uất, một mình tôi không thể đi được.”

“Không phiền.” Tề Thịnh rất không hài lòng với sự khách khí của cậu, bởi vậy liền trả lời rất trực tiếp. Nghĩ ngợi, lại nhắc nhở cậu: “Có điều, phòng bệnh của cậu hình như rất khó đến gần. Công ty cậu sắp xếp rất nhiều bảo vệ ở ngoài phòng bệnh, ngay cả ruồi bọ cũng không bay vào nổi.”

“Ngay cả ruồi bọ cũng không bay vào nổi” là miêu tả của giới truyền thông đối với phòng bệnh của Đường Thu, bởi vì đến bây giờ bọn họ cũng chẳng chụp được tấm hình nào của Đường Thu sau khi được giải phẫu. Trên thực tế, vài ngày sau khi Đường Thu gặp chuyện không may, Tề Thịnh cũng đã vận dụng các mối quan hệ để đi vào bệnh viện tư kia, nhưng cuối cùng vẫn bị ông chú người đại diện của Đường Thu chặn ngoài phòng bệnh.

“Tôi biết mà.” Đường Thu vội vàng nói: “Anh chỉ cần nói với chú ấy rằng anh là bạn từ nhỏ cùng lớn lên với tôi là được rồi. Nếu chú không tin, anh có thể nói với chú ấy tài khoản và mật mã của tôi.”

“” Tề Thịnh có chút hoài nghi.

Gương mặt Đường Thu đỏ hồng, còn nói: “Chú ấy sẽ tin mà, cái đó tôi cũng không nói cho ai khác biết hết. Lỡ như chú ấy không tin, anh còn có thể nói với chú, chìa khóa nhà tôi giấu ở kệ thứ hai trong tủ sách của chú ấy, phía sau cuốn “Thảo luận tình thú vợ chồng theo âm lịch”. Chuyện này ngay cả chú ấy cũng không biết.”

Đây thật ra là chuyện riêng tư, nhưng Đường Thu lại nói rất tự nhiên, giống như nếu Tề Thịnh không tin, cậu còn có thể nói ra nhiều chuyện hơn nữa.

“Nếu nói là bạn bè, người nhà của cậu sẽ không hoài nghi sao?” Tề Thịnh cuối cùng chỉ còn lại một câu hỏi này.

“Sẽ không đâu.” Ánh mắt cậu hơi buồn bã, dừng một lát, lại nhanh chóng nói: “Thật ra. tôi lớn lên ở cô nhi viện. Có điều từ sau khi ra mắt, tôi cũng rất ít khi trở về, chú quản lý cũng không đi. Có vài phóng viên quá ghê gớm, viện trưởng và tôi. cũng không muốn đám trẻ con ở đó bị quấy rầy.”

Tề Thịnh trầm mặc vài giây, nhưng khi mở miệng nói lại không phải là xin lỗi hay an ủi, mà chỉ đơn giản nói với Đường Thu: “Ngày mai tôi có thể mang cậu đi.”

Đường Thu có chút cảm kích Tề Thịnh tâm ý tương thông — đồng cảm, an ủi hay là hỏi thăm, cho đến bây giờ đều là những thứ mà cậu không cần.

Cách một lát, Tề Thịnh lại mang vẻ mặt chân thật mà cam đoan với cậu: “Tôi sẽ không tiết lộ bí mật của cậu với người khác, cũng sẽ không để cho người khác tổn thương cậu nữa.”

“Tôi tin tưởng anh.” Đường Thu rất tự nhiên trả lời.

Tối hôm đó trước khi ngủ, tâm tình của Tề Thịnh rất phức tạp, có chút thỏa mãn, nhưng lại lập tức cảm thấy khó chịu — còn không đến một tháng. Thì ra chỉ cần thời gian chưa đến một tháng là đã có thể hoàn toàn có được sự tin tưởng của Đường Thu, khiến cho cậu nói ra rất nhiều bí mật. Đường Thu dễ bị lừa như vậy, phải dạy dỗ dạy dỗ nhiều nhiều mới được!

Đường Thu dễ bị lừa kia lúc này lại trộm mở to mắt, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, thầm ở trong lòng chào hỏi chính thức với Tề Thịnh: “Xin chào, em họ”

11. Chương 11: Kẹo Đường Gặp Đường Thu

Tề Thịnh lại một lần nữa dùng hành động chứng minh tốc độ làm việc sấm rền gió cuốn của mình. Sáng hôm sau, hắn đã thu thập mọi thứ chu toàn, đứng trước mặt Đường Thu. Có điều, Đường Thu nhìn thấy bên cạnh Tề Thịnh có một cái valy thật to, tay trái tay phải của hắn thì cầm cặp tài liệu và cặp đựng laptop, cùng với khí thế cách mạng chuẩn bị sẵn sàng trường kỳ kháng chiến trên mặt, cậu hơi bị dọa một chút.

Chẳng qua chỉ là đi thăm bệnh thôi mà. Có cần phải chuẩn bị khoa trương vậy không?

“Tôi xin nghỉ làm ở công ty nửa tháng.” Khi đặt Đường Thu vào trong xe, Tề Thịnh thuận miệng nói một câu.

Đường Thu có chút không an lòng: “Anh vừa mới thăng chức không lâu, xin nghỉ lâu như vậy.”

Tề Thịnh thoải mái tinh bơ trả lời: “Không sao đâu, ngày nghỉ phép suốt mấy năm nay của tôi giữ lại cũng vô dụng.” Huống chi, kể từ hôm sau khi Đường Thu đến ở nhà hắn, hắn đã bắt đầu sắp xếp, chuẩn bị.

Trước đây Tề Thịnh đã đến một lần, cho nên lần này sau khi nhờ vả quan hệ xong, lại xe nhẹ chạy đường quen mà đến bệnh viện, một đường thuận lợi. Cuối cùng, Tề Thịnh lại lần nữa đối diện với người đại diện mặt sắt ngày ngày canh giữ hai mươi bốn giờ trước cửa phòng bệnh của Đường Thu.

May mắn là lần đầu tiên đến Tề Thịnh có cải trang một chút, đội nón lưỡi trang mặc bộ đồ thể thao, vậy nên lúc này mặc tây trang mang giày da đứng trước mặt chú ấy, đối phương cũng chẳng nhận ra hẳn.

Tề Thịnh cũng chẳng nói lời vô nghĩa, vừa gặp liền nói hết mục đích đến đây, đồng thời đối diện với ánh mắt hoài nghi của ông chú kia vẫn không nhanh không chậm, không chút hoang mang mà nói ra một loạt tài khoản, mật mã và vị trí của cái chìa khóa kia. Sau khi gọi điện xác nhận với vợ xong, ông chú kia vẫn bán tín bán nghi.

“Cậu nói cậu ở cô nhi viện rất thân thiết với cậu ta?”

Tề Thịnh mặt không đổi sắc nói: “Cậu ấy là người quan trọng nhất của tôi.”

“Tôi chưa từng gặp cậu.”

“Tôi có tất cả từng album của cậu ấy, từng đĩa phim, từng tập ảnh chân dung, từng poster quảng cáo. Trên đó đều có chữ ký của cậu ấy, đều là cậu ấy tặng cho tôi.”

“Cậu ta gặp chuyện không may lâu như vậy, vì sao đến giờ này cậu mới đến?”

Tề Thịnh dừng một chút, vẽ mặt hẩn trong khoảnh khắc ấy vừa mơ hồ mà lại thoảng chút chua xót. “Tôi đã thề sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của cậu ấy. Nhưng hiện giờ. Cậu ấy cần tôi.”

Mãi đến khi những lời này được thốt ra, ông chú người đại diện kia mới hai mắt hoe đỏ, cuối cùng cũng tin.

Còn Đường Thu đang trốn trong túi tiền của Tề Thịnh thì sớm đã cúng bái quỳ sát đất. Quá cảm động, thật sự quá cảm động. Cái màn cầu huyết cấp bậc ảnh đế này mà hẩn lại diễn xuất thành thạo đến như vậy, ngay cả, ngay cả chính cậu cũng phải tin = =

“Đi theo tôi.” Sau khi bỏ lại những lời này, ông chú kia liền đẩy mạnh cửa, dẫn Tề Thịnh vào bên trong.

Điều kiện phòng đơn của bệnh viện tư nhân rất không tồi, sau khi vào cửa liền đến một phòng khách nhỏ, đầy đủ mọi thứ đồ dùng sinh hoạt, đi tiếp qua một cánh cửa, mới là phòng bệnh của Đường Thu. Căn phòng không lớn dưới ánh sáng mặt trời lại càng sáng sủa ấm áp, bên cạnh giường bệnh đặt các loại dụng cụ giám sát, chỗ gần cửa sổ còn có một chiếc ghế sofa thật dài.

Tề Thịnh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đường Thu đang nằm trên giường bệnh. Gương mặt tái nhợt gầy yếu đeo mặt nạ dưỡng khí, chiếc chăn mỏng đắp lên thân thể cậu, góc chăn bừa bộn để lộ ra các loại dụng cụ, dây truyền nước biển cắm vào người cậu. Có lẽ là bởi vì giải phẫu nên phải cạo hết tóc, nên hiện giờ trên đầu cậu chỉ còn những cọng tóc ngắn ngắn mới mọc. Ngoại trừ gương mặt mơ hồ có hình dáng tương tự, ai có thể tin rằng đây chính là Đường Thu luôn luôn tươi cười lạn tạn ánh mặt trời chứ?

“Rõ ràng phẫu thuật thành công, máu bầm cũng đã tan hết, vậy sao vẫn cứ bất tỉnh thế này?” Người đại diện cau mày nói, cần năn liền miên với Tề Thịnh.

Tề Thịnh lặng im không nói một lời, chỉ có bàn tay đang dút vào túi quần không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve thân thể tròn xoe của Đường Thu, mãi đến khi cảm nhận được sự rung rẩy nhẹ nhàng chạm vào ngón tay mình, tâm trạng mới dần bình phục lại.

Tuy rằng là phòng bệnh đơn, nhưng ban ngày vẫn rất náo nhiệt, thỉnh thoảng lại có y tá bước vào thay thuốc, đo huyết áp, ghi chép số liệu và vệ sinh thân thể linh tinh. Ông chú kia đã xem quen rồi nên không để ý, Tề Thịnh lại khoanh tay quan sát, ở bên cạnh học tập, sau khi được y tá cho phép, còn có thể cẩn thận tự mình ra trận. Hà quản lý ở đó nửa ngày, trơ mắt nhìn Tề Thịnh hoàn toàn dùng tư thái chủ nhân mà vào ở phòng bệnh — không chỉ có chiếc sofa dài bên cạnh giường bị hẩn nhanh chóng chiếm cứ, ngay cả chiếc bàn trà nhỏ trong phòng khách cũng bị hẩn khiêng vào, sau đó liền sắp xếp gọn gàng ngăn nắp đồng tài liệu, máy tính hẩn mang đến, rồi ngồi đan tay suy nghĩ linh tinh gì đó.

Hà quản lý nhìn nhìn nhìn mãi, rốt cuộc. mỗi mắt.

Khi trời nhá nhem tối, Hà quản lý đi ra ngoài nghe mấy cuộc điện thoại, khi trở về đột nhiên hỏi Tề Thịnh một câu: “Cậu bình thường có thích ngôi sao nào không?”

“Cũng không.” Tề Thịnh bình tĩnh trả lời. Với thân phận hiện tại của hắn, Đường Thu đương nhiên không tính là ngôi sao. [mà là tình nhân, khụ, bạn bè]

“Vây là tốt rồi.” Hà quản lý vừa găm táo vừa nói, “Thế này, lát nữa có thể sẽ có vài người đến thăm Đường Thu, đều là bạn bè trước kia của cậu ta. Cậu không cần kinh ngạc, cứ làm chuyện của cậu là được rồi.”

“Ừm.” Tề Thịnh không yên lòng đáp lời, tay trái đút trong túi quần vẫn không ngừng vuốt ve viên kẹo nho nhỏ kia. Đường Thu hôm nay im lặng có chút không bình thường.

Qua một lát quả nhiên có người gõ cửa. Người đến mặc một bộ quần áo thoải mái, ăn mặc theo tiêu chuẩn minh tinh — nón lưỡi trai, kính râm lớn, khẩu trang màu đen, gần như không nhìn thấy mặt. Có điều hình như đối phương hiển nhiên rất quen thuộc với Hà quản lý, còn chưa mở miệng nói chuyện, Hà quản lý đã cười cười đón hắn vào, còn cẩn thận nói rõ tình trạng gần đây của Đường Thu.

Chàng trai nọ chỉ gật gật đầu, từ khi bước vào vẫn không mở miệng. Khi nhìn thấy Tề Thịnh trong phòng bệnh, trái lại thoáng sững sốt một chút.

Hà quản lý thấp giọng nói gì đó với hắn, hai chàng trai ăn ý nhìn nhau gật đầu xem như chào hỏi, sau đó một kẻ tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh, một người lại tiếp tục bình tĩnh xem tài liệu.

Có điều sau khi người vừa đến tháo nón và khẩu trang xuống, dù chỉ là dư quang thoáng liếc qua, Tề Thịnh vẫn nhanh chóng nhận ra hắn.

Ảnh đế Dung Tấn tiếng tăm lừng lẫy. Có điều Tề Thịnh nhận ra hắn cũng không phải bởi vì tiếng tăm của hắn quá lớn, mà là bởi vì hắn đóng chung với Đường Thu rất nhiều phim. Nhân vật phản diện phung phí tiền của vừa là địch vừa là bạn trong “Độc hành hiệp”, võ lâm minh chủ giả vờ giả vịt quý trọng luyện tiếu Đường Thu nhưng cuối cùng vẫn một chương đánh cậu rơi xuống vách núi. Ngay cả nhà phê bình phim hà khắc nhất trên tạp chí cũng gọi bọn họ là “cặp diễn viên hợp tác tốt nhất”.

Trừ việc đó ra, Tề Thịnh thật ra không quen thuộc lắm với Dung Tấn, đối với việc hắn đến đây cũng không có thể hiện nhiều biểu cảm lắm. Nhưng hiển nhiên quan hệ giữa hắn và Đường Thu không tồi, bởi vì từ khi Dung Tấn ngồi xuống, Đường Thu ở trong túi tiền liền bắt đầu không an phận mà xoay xoay, tuy rằng động tác không lớn, nhưng vẫn nhìn ra được là cậu rất phấn khởi.

Phấn khởi nhiều đến mức dường như, tâm trạng bất an không yên của cậu ban nãy, bởi vì có người kia đến đây nên liền nhanh chóng biến mất.

Ánh mắt Tề Thịnh có phần ảm đạm, nhưng hắn rất nhanh chóng áp chế một chút khó chịu vừa dâng lên ở nơi đáy lòng, đứng dậy đi vào phòng tắm, lấy Đường Thu từ trong túi tiền ra.

Rốt cuộc cũng có thể đến nơi thoáng khí, hai mắt Đường Thu phát sáng, Tề Thịnh dùng ngữ điệu bình thường hỏi cậu: “Rất vui về sao?”

Đường Thu ở trong lòng bàn tay hắn, khẽ nhẩy lên một chút, dường như có chút ngượng ngùng với sự xúc động của mình, sau đó lại nhin không được mà nở nụ cười, “Đã lâu không gặp bạn cũ, thế mà lại là hắn!”

Tề Thịnh nhíu mày: “Hắn? Hắn thế nào?”

Đường Thu vui tươi hơn hờ giải thích: “Mỗi lần gặp Dung Tấn, tôi đều sẽ gặp may.”

“A?” Tề Thịnh tỏ vẻ nghi vấn, a một tiếng. Thông thường, dù nói chuyện với bất cứ kẻ nào, hắn đều sẽ lịch sự lễ độ xác định điểm giới hạn, truy hỏi kĩ càng sự việc như thế này đã vượt qua nguyên tắc của hắn, khiến hắn không tự giác mà chau mày. Có điều, Đường Thu lại không để ý đến, ngược lại còn tự mình nói rất nhiều.

“Ha ha, chúng tôi đều là bạn đánh bài nha. Anh biết không, Dung Tấn chính là một tên đánh bài cực dở, kĩ năng kém cõi nhất, còn nghiện bài dữ nhất. Mỗi tuần bọn tôi đều bị hắn kéo đi đánh mạt trượt, chưa đủ thì hắn sẽ không thả người. Có điều, mỗi lần nhìn thấy hắn, tôi đều sẽ thắng đến mỏi tay. Cho nên vừa nhìn thấy hắn, bất tri bất giác tâm tình lại tốt lên.”

“ Là vậy à.”

Nhìn viên kẹo tròn tròn mang ý cười trong sáng kia, Tề Thịnh trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới nghẹn ra được một câu như vậy.

Dung đại ảnh để ngồi trước giường bệnh của Đường Thu tầm một giờ. Trong suốt thời gian ấy, hắn chỉ ngồi yên không động đậy, cũng không nói một chữ, chỉ nhàn tản lật xem báo giải trí. Mãi đến khi có một cuộc điện thoại gọi đến, hắn mới cúi đầu “ừm” một tiếng, thu dọn đứng dậy, thuận tiện còn đưa tay chỉnh lại góc chăn của Đường Thu.

Sau đó, hắn trầm giọng nói một câu duy nhất từ khi bước vào đến nay.

“Đường Thu, nhanh tỉnh dậy đi. Ba thiếu một.”

“ ”

Tề Thịnh cúi đầu yên lặng nhìn hắn ta rời đi, vừa lúc nhìn thấy Đường Thu cũng không nói gì. Sau đó, khi nhìn thấy Đường Thu cười hiểu rõ, khẽ lắc bả “Đã biết sẽ nói vậy mà”, Tề Thịnh đột nhiên cảm thấy, hình như bản thân cũng cần phải đi học tập chơi mặt trượt, loại vận động tinh hoa của quốc gia này.

12. Chương 12: Kẹo Đường Muốn Làm Ấu

Đến thời gian thăm hỏi, Tề Thịnh mới biết được nhân duyên của Đường Thu rất khá, ngoại trừ Dung ảnh để độc chiếm một giờ, lúc sau lần lượt lại có người đến thăm. Không toàn là các gương mặt quen thuộc trên TV, cũng có một vài đạo diễn, biên kịch linh tinh, có lẽ là rất bận rộn, đa số đều chỉ nói chuyện phiếm vài phút liền rời đi. Trong lúc ấy Tề Thịnh vẫn nhìn không chớp mắt mà xem mình là người vô hình, nhưng khi có người một mình bước vào đây, Tề Thịnh bỗng nhiên không nhận được mà nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Kiều Dĩ An được xem là một thần tượng minh tinh khá hoàn hảo, có địa vị cao nhất trong lòng thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi, bộ phim cậu ta đóng cho dù cầu huyết bao nhiêu vẫn có thể bán chạy. Tuy rằng diễn xuất của cậu ta vẫn bị bầu chọn là không thể nhìn thẳng. nhưng mà vẫn không đánh thắng nổi khuôn mặt đẹp của người ta.

Tề Thịnh nhận ra Kiều Dĩ An, bởi vì trước kia khá lâu Kiều Dĩ An đã từng diễn vai cậu em trai bị bệnh tự kỷ của Đường Thu. Đây được đánh giá là bộ phim mà Kiều Dĩ An đóng đạt nhất, bởi vì cả một bộ phim điện ảnh dài đến hai giờ, Kiều Dĩ An chỉ cần trưng ra hai vẻ mặt: một là gương mặt không chút biểu cảm, hai là trốn trong lòng Đường Thu thỉnh thoảng ôm an ủi cậu ta một cái, nhắm mắt mỉm cười. Lúc ấy chính là biểu tình này đã mê chết một đám người xem. Tấm poster anh em trai ôm nhau có thể nói là quá đẹp, khiến cho vé không đủ bán, lượt tải về trên mạng cũng rất nhiều.

Tề Thịnh đương nhiên cũng lén tải về để lưu trữ, có điều khi đó vừa lúc rảnh rỗi, hắn liền thuận tay PS [photoshop] gương mặt Kiều Dĩ An thành một cái đầu sư tử lông trắng.

Kiều Dĩ An vừa bước vào phòng liền bỏ nhào lên giường bệnh của Đường Thu, chôn mặt vào khoảng chăn nơi tay Đường Thu.

Sau đó, không quá mấy phút, Tề Thịnh chợt nghe thấy cậu ta hu hu bật khóc.

. Tuy rằng không thường xuyên chú ý đến tin tức giải trí, hắn cũng đã nghe nói Kiều Dĩ An là kẻ thích khóc nhất trong giới minh tinh, nhưng khi trực tiếp đối mặt với loại tình huống này, thật đúng là làm cho người ta đau đầu mà. Có điều, nếu Đường Thu trong túi mình đã làm như không thấy gì, Tề Thịnh cũng xem như không nghe không thấy là được.

“Đường Thu, Đường Thu.” Hai mắt Kiều Dĩ An hồng hồng, vừa khóc vừa gọi tên Đường Thu. Có lẽ là giọng cậu ta quá lớn, ngay cả quản lý của Đường Thu cũng bước vào nhìn xem.

“Hu hu, trang bị thần tiên của tớ bị người ta phá rồi. ”

Bước chân của chú quản lý dừng một chút, lập tức đưa mắt nhìn Tề Thịnh về mặt vẫn không hề thay đổi, nhún nhún vai, tập mãi cũng thành thói quen mà xoa người rời đi.

Kiều Dĩ An vẫn còn khóc: “Đường Thu, nhanh tỉnh dậy đi. Nhanh tỉnh dậy đánh chết đám láo toét kia. Hiện giờ bọn họ rất kiêu ngạo. Con bà nó.”

“”

Tề Thịnh cúi đầu, nhìn thấy Đường Thu lộ đầu ra từ túi hắc, đưa qua một ánh mắt “Nhấn nhin đi”, vì thế gật gật đầu, yên lặng mở tài liệu cầm trong tay ra xem.

Kiều Dĩ An vẫn dứt quãng khóc đến nước mũi giàn giụa, trước sau lên án Dung Tấn ép mình chơi mạt trượt cả đêm, hại mặt cậu ta bị nổi mụn, bộ phim mới thì bị tên diễn viên nam đóng chung châm chọc cậu ta diễn xuất kém, vân vân và mây mây, cuối cùng mới lưu luyến rời đi.

Cũng may thời gian thăm hỏi đã hết, mỗi tuần cũng chỉ có một lần. Tề Thịnh nhẹ nhàng mà thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó có y tá muốn vào làm vệ sinh cho Đường Thu, Tề Thịnh lễ độ mở cửa cho cô ấy, đang chuẩn bị tránh qua một bên lại bị tên cao lớn đi theo phía sau y tá khiến cho vô thức thoáng nhíu nhíu mày.

Tên Thạch Lỗi này gần đây đặc biệt được chú ý, bởi vì hắn ta chính là anh giai cơ bắp ngày đó đã một đao chém tới Đường Thu. Tuy rằng sự cố xảy ra, trách nhiệm cuối cùng là do dây cáp treo buộc sau lưng Đường Thu bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, chất lượng kém, nhưng mà quần chúng fan club vẫn rất oán hận Thạch Lỗi. Ngẫm lại cũng đúng, hai người dùng cùng một loại dây cáp treo, Thạch Lỗi này đáng người to lớn mà vẫn chẳng bị gì, nếu sức lực của hắn ta không quá mãnh liệt, đao kia chém tới quá thật tình, Đường Thu sẽ bị ngã sao?

Cho nên, ngay cả Tề Thịnh suốt ngày hôm nay vẫn luôn ung dung thản nhiên không biến sắc cũng không chút khách khí mà đứng chắn trước mặt Thạch Lỗi: “Thực xin lỗi, thời gian tiếp khách đã hết rồi.”

Thạch Lỗi mất tự nhiên cười: “Tôi biết.”

Nói là nói vậy, nhưng hắn ta ngay cả một chút ý xoay người rời đi cũng không có. Danh tiếng của hắn ta không kém hơn Đường Thu bao nhiêu, đương nhiên sẽ không nói gì nghe nấy với một người chẳng biết là ai, lúc này không tức giận với Tề Thịnh đã là nể mặt Đường Thu rồi.

Cô y tá ước chừng cũng xem Tề Thịnh là trợ lý mới đến của Đường Thu, mặt đỏ hồng ở phía sau giải thích với hắn: “Thật ngại quá, anh Thạch đây là đến giúp anh Đường làm vệ sinh thân thể. Hiện giờ thời tiết quá nóng bức, nếu không làm vệ sinh sạch sẽ thì rất dễ bị nhiễm vi khuẩn.”

Lông mày Tề Thịnh vì bốn chữ “vệ sinh thân thể” này mà càng nhăn chặt hơn: “Loại chuyện này, có thể cho người không chuyên nghiệp làm sao?”

“Có thể. Thật ra là chỉ cần lau khô toàn thân là được rồi, bình thường chúng tôi đều bảo các dì hộ lý đến làm. Nhưng mà. thân phận của anh Đường có chút đặc biệt, có vài chuyện chúng tôi làm không tiện.” Cô y tá nói xong, mặt càng đỏ hơn: “Anh Thạch là tự mình yêu cầu đến giúp đỡ. Người đại diện của anh Đường cũng đáp ứng rồi.”

Tề Thịnh chỉ hơi do dự một chút, Thạch Lỗi đã lách qua hắn, lấy cái thau và khăn lông sạch sẽ từ dưới giường bệnh ra, đi đến phòng tắm, dáng vẻ rất thành thạo.

Cô y tá kiểm tra một chút rồi rời đi. Tề Thịnh nghe thấy tiếng nước ào ào chảy trong phòng tắm, cảm giác được Đường Thu ở trong túi tiền đang nhẹ nhàng kéo kéo hắn. Tề Thịnh cúi đầu, nhìn thấy ánh mắt Đường Thu lóe sáng, áp ứng một hồi lâu mới có chút ngưng ngưng mà thấp giọng nói: “Ừm, tôi và hắn cũng không thân lắm. cho nên.”

Vừa lúc Thạch Lỗi bưng thau nước ấm đi đến, Tề Thịnh đành phải nhanh chóng lấy tay ngăn Đường Thu lại, nửa câu sau của Đường Thu cũng chẳng còn cơ hội nói hết. Có điều, chờ Thạch Lỗi cởi quần áo bệnh nhân của Đường Thu ra, để lộ bộ ngực gầy yếu tái nhợt, Tề Thịnh gần như là bất chấp tất cả mà bước đến đè tay Thạch Lỗi lại, thay Đường Thu nói ra nửa câu nói kia.

“Thật ngại, không cần ngài lau.”

Thạch Lỗi không chút để ý nói: “Đây là chuyện tôi nên làm.”

Có thể nhận ra, với chuyện ngoài ý muốn của Đường Thu, hẳn ta rất áy náy và tự trách, ánh mắt nhìn về phía Tề Thịnh cũng đặc biệt chân thành. Nhưng mà, dù có chân thành hơn nữa, Tề Thịnh cũng không có khả năng buông tay.

“Loại chuyện này để tôi làm là được rồi. Tôi nghĩ ngài bình thường công việc hẳn là rất bận rộn, không thể mỗi ngày đều đến đây phải không? Có người cố định ở đây làm thì tốt hơn. Tôi là người Hà quản lý tìm về để chăm sóc Đường Thu, đây là công việc của tôi, mong ngài đừng làm khó.”

Tề Thịnh mặt không đổi sắc mà bóp méo thân phận của mình, nhìn mãi đến khi vẻ mặt của Thạch Lỗi có chút ý từ bỏ, hẳn lại bổ sung một câu: “Nếu tôi có làm sai chỗ nào, ngài chỉ ra là được rồi.”

Thạch Lỗi do dự một lát, vẫn đành gật gật đầu. Bởi vì lời nói, ánh mắt và khí thế của đối phương, đều thật sự không có chút kẻ hồ nào.

Sau khi thử độ ấm của nước, Tề Thịnh bắt đầu cẩn thận chà lau thân thể của Đường Thu, ngay cả nơi tư mật nhất cũng không bỏ qua, thậm chí còn cẩn trọng hơn bình thường. Nhưng là mỗi khi đến bước ấy, hẳn đều sẽ tỏ vẻ như lơ đãng mà điều chỉnh tư thế của mình, rất tự nhiên cản trở tầm mắt của một người khác trong phòng.

Khi chạm vào Đường Thu, động tác của hắn dịu dàng như nước, ánh mắt trong suốt, gương mặt nam tính và khí chất kiên cường trên người hòa hợp với nhau, tạo thành một loại cảm giác cân bằng đến kỳ lạ.

Đường Thu ở trong túi tiền của hắn đương nhiên không nhìn thấy được, khi lau thân thể cậu, trong ánh mắt Tề Thịnh toát ra một vẻ nghiêm túc, trân trọng và quý mến, quả thực giống như đang quỳ bái vậy.

Sau khi tiễn Thạch Lỗi có chút dăm chiêu kia rồi đi, ngày hôm nay mới xem như chính thức chấm dứt. Tề Thịnh chưa thật sự thông qua bài kiểm tra của ông chú quản lý kia, nhưng dù không thông qua cũng chẳng sao cả, bởi vì Tề Thịnh sớm đã vững vàng chiếm cứ trên sô pha.

Mặc dù có Tề Thịnh ở đó, Hà quản lý vẫn không yên tâm lắm, vẫn ngủ ở phòng khách bên ngoài như cũ. Mãi đến khi hai ngày liên tục đều bình an vô sự, thấy Tề Thịnh chăm sóc cho Đường Thu rất chu đáo, Hà quản lý bấy giờ mới dám lên về nhà vào buổi tối, trấn an bà xã gần đây vẫn luôn oán giận ông đi mãi không thấy bóng người.

Trong phòng bệnh rộng rãi chỉ còn hai người Tề Thịnh và Đường Thu, cậu rốt cuộc cũng được giải phóng khỏi túi của Tề Thịnh, hoạt bát nhảy nhót cho giãn gân cốt trên mặt đất.

Chăm sóc cho người bệnh cũng chẳng phải là một việc dễ dàng, liên tục mấy ngày, trên mặt Tề Thịnh đã có mấy cọng râu lúng phúng cứng cứng, ngay cả quần thâm ở hai mắt cũng đậm hơn. Đường Thu ngẩng đầu nhìn mặt hắn một lát, trong lòng lại bắt đầu dâng lên một cảm xúc nồng đậm nhưng lại chẳng thể gọi tên, câu “Cảm ơn” đến bên cửa miệng rồi nhưng làm thế nào cũng không nói nên lời. Cuối cùng vẫn tỏ vẻ thoải mái mà nói một câu: “Vất vả rồi, sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

“Được.” Tề Thịnh nghe lời mà tựa vào sô pha, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Không bao lâu sau, tiếng hít thở bình ổn mà có quy luật khẽ vang lên trong phòng bệnh.

Đường Thu thật cẩn thận nhảy lên giường bệnh, thỉnh thoảng còn ló đầu nhìn gương mặt say ngủ của Tề Thịnh, sợ bản thân sẽ đánh thức hắn. Sau đó, cậu chuyển tầm mắt đến gương mặt mà ngay đến bản thân còn cảm thấy có chút xa lạ, cẩn mật nhìn hồi lâu, lúc này mới hạ quyết tâm, đến gần, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi thoáng có chút khô khốc kia, sau đó mở miệng “Đường Thu” ra.

“Đang làm gì vậy?” Phía sau đột nhiên vang lên câu hỏi bằng một giọng trầm thấp khiến cậu bị dọa cho tim đập thình thịch. Cậu quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Tề Thịnh ở sô pha đang chậm rãi ngồi dậy.

13. Chương 13: Kẹo Đường Bị Nguy Hiểm

Tề Thịnh đương nhiên sẽ không cho rằng Đường Thu cố gắng vào được bệnh viện chỉ để xem thân thể của mình ra sao. Cho nên, tuy rằng hẳn thật sự mệt muốn chết, nhưng vẫn giả vờ ngủ, yên lặng chú ý nhất cử nhất động của cậu. Vốn hắn đã quyết định, chỉ cần quan sát cậu là được rồi, cho dù Đường Thu muốn làm

gì, hắn sẽ không ngăn cản, càng không có lập trường gì để ngăn cản cậu. Nhưng khi Đường Thu biết mất khỏi tầm mắt của hắn, thân thể vẫn phản ứng nhanh hơn ý thức.

Đường Thu xoay người, ánh mắt khẽ dời đến chỗ Tề Thịnh, trưng ra vẻ mặt làm chuyện xấu mà bị bắt tại trận: “Không có gì, tôi chỉ muốn thử xem có thể biến về hay không.”

Tề Thịnh đứng dậy đi đến trước mặt cậu, thân người thoáng cúi xuống, đưa mắt nhìn thẳng vào cậu, ánh mắt trong suốt dưới ánh trăng nhuộm vẻ dịu dàng mà yên ả. Nhưng Đường Thu lại bắt đầu chẳng rõ tại sao, trái tim bỗng trống rỗng, ấp úng nói: “Tôi nghĩ. Thử cho tôi ăn bản thân mình luôn, giống như lần trước anh ăn tôi vậy.”

Tề Thịnh vẫn nhìn cậu, “Nếu không thể biến về thì sao?”

“Sẽ không đâu.” Đường Thu vô cùng chắc chắn, dường như đã thẩm chuẩn bị kế hoạch này từ lâu: “Anh còn nhớ không? Từ sau lần trước anh ăn tôi, tôi vẫn cảm thấy có thứ gì đó của anh đã lưu lại trên người tôi, khiến cho tôi vô cùng nhung nhớ. Muốn ôm anh, thậm chí còn muốn tiến vào trong thân thể của anh. Khi dán chặt vào người anh, cũng luôn có một loại cảm giác rất đặc biệt, quả thực y như trúng độc vậy.” Đường Thu mặt không đỏ tim không đập nhanh, vô cùng đứng đắn nói xong, hoàn toàn không chú ý đến bởi vì lời mình nói mà gương mặt của Tề Thịnh dần dần đông cứng. Sau khi nói xong, lại quay đầu liếc mắt nhìn chính mình nằm trên giường bệnh một cái, “Khi vừa nhìn thấy ‘cậu ấy’, tôi cũng có cảm giác đó.”

Làm diễn viên suốt một thời gian dài khiến cho từng chữ Đường Thu nói đều có một loại mê hoặc kì lạ. Nhưng mà, cũng chính bởi vì như thế, muốn Tề Thịnh trưng ra vẻ mặt không chút thay đổi, bình tĩnh hòa nhã nghe xong những lời này. Thật sự là quá dày vò.

Thấy Tề Thịnh mãi mà không lên tiếng, Đường Thu nghĩ rằng đối phương không tin mình, vì thế lại vội vàng nói: “Thật ra, gần đây tôi mới nhớ ra. Trước kia có thể cũng từng xảy ra loại chuyện này.”

“Sao?” Tề Thịnh dần dần bình phục, rốt cuộc cũng trở về trạng thái bình thường.

“Là chuyện nhiều năm trước. Khi đó cô nhi viện rất nghèo, một lần nọ có một chú giàu có đưa đến mấy giỏ táo, nhưng viện trưởng nói mỗi ngày một người chỉ được ăn một trái thôi. Ăn xong trái táo được phát, tôi cuối cùng đã lén chạy đến cửa sổ phòng viện trưởng mà đếm mấy trái táo kia, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy. Sau đó, có mấy ngày. giống y như đang nằm mơ vậy, có đôi khi tôi là chính mình, có đôi khi lại nằm trong một cái giỏ, bên cạnh có rất nhiều rất nhiều táo. Mãi cho đến khi ăn hết giỏ táo kia, loại cảm giác đó mới biến mất.” Đường Thu vừa nói vừa ngượng ngùng cười: “Tôi còn tưởng là bản thân quá tham ăn cho nên ảo giác mới xuất hiện, hiện giờ nghĩ lại, chắc là không phải ảo giác đâu.”

Tề Thịnh trầm mặc nghe, mày nhíu lại thật chặt. Chẳng lẽ, Đường Thu có thể chất đặc biệt gì sao? Mới khiến cho loại chuyện này xảy ra nhiều lần?

Đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Khi Tề Thịnh nhíu mày suy tư, Đường Thu vẫn mang đầy cõi lòng chờ mong mà nhìn hắn, đôi mắt tròn xoe chớp chớp, quả thực giống như chú cún con đang chờ chủ nhân cho phép. Tề Thịnh nhìn thấy liền lập tức mềm lòng.

“Tôi sẽ ở bên cạnh trông chừng cậu.”

“Được.”

“Có chuyện gì bất thường thì gọi tôi ngay.”

“Được.”

“. Đừng cậy mạnh.”

“. Được.”

Hai người đã quen rồi nên cũng không ý thức được đoạn đối thoại này có gì không thích hợp, ngay cả Đường Thu cũng không nghĩ đến việc vì sao chuyện cậu muốn làm lại phải được Tề Thịnh cho phép. Thói quen ỷ

lại và được ỷ lại này có lẽ đã hình thành một cách thâm lặng, thế cho nên khi Đường Thu không mở khớp hàm của “mình” ra được, phản ứng đầu tiên chính là xoay người nhìn Tề Thịnh đứng cạnh mà xin giúp đỡ.

“ ”

Tề Thịnh nhẹ nhàng nắm lấy cằm Đường Thu, nhẹ nhàng đặt viên kẹo nhỏ kia vào miệng cậu. Nhẹ buông tay ra, miệng liền tự nhiên khép lại. Tề Thịnh vẫn không nhúc nhích đứng bên giường, nhìn gương mặt dù đang hôn mê vẫn xinh đẹp nhưng thiếu sức sống của Đường Thu. Hoặc là nói, tầm mắt của hắn vẫn tập trung ở hai cánh môi tái nhợt kia.

Tuy rằng gương mặt buồn tảo vẫn chẳng để lộ nhiều cảm xúc lắm, nhưng hắn hiển nhiên có chút âu lo. Bởi vì không quá hai phút sau, hắn đã ngồi xuống, dán bên môi Đường Thu thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

“Rất ổn, chỉ có mùi thuốc khử trùng nồng quá.” Đường Thu cười hì hì tự chê bản thân mình, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn.

Cả buổi tối Tề Thịnh đều ở bên giường Đường Thu, câu được câu chăng nói chuyện với cậu. Giữa buổi hắn cảm thấy Đường Thu có chút buồn ngủ nên mới dừng lại, đứng dậy đi ra ngoài hút một điếu thuốc. Từ sau khi Đường Thu vào ở nhà hắn, hắn liền cố cai thuốc, vì vậy mà mùi thuốc lá thể mà lại khiến hắn cảm thấy có chút xa lạ.

Có điều không hút được mấy hơi, hắn đã dụi tắt đầu thuốc, trở về trong phòng kê thấp giọng đánh thức Đường Thu đang mơ màng.

May mắn là tính tình Đường Thu khá dễ chịu, một chút cũng không tức giận vì bị đánh thức, dù bị Tề Thịnh cứ đánh thức tới lui rất nhiều lần cũng không nổi nóng. Tề Thịnh đương nhiên biết bản thân mình có chút ích kỷ, nhưng hắn vẫn không thể nào để Đường Thu ngủ say — hắn không dám.

Đối với Tề Thịnh, đêm nay chính là đêm dài nhất từ khi hắn sinh ra đến nay.

Hy vọng nghe thấy Đường Thu trả lời, có lẽ cũng hi vọng cậu không trả lời; hy vọng thân thể trước mặt có thay đổi, có lẽ cũng sợ hãi cậu có thay đổi gì. Tâm tình phức tạp nhường ấy vẫn cứ kéo dài mãi đến khi ánh mặt trời sáng rõ, tiếng gõ cửa của y tá truyền đến mới chấm dứt.

Tề Thịnh đứng dậy, khẽ nắm cằm Đường Thu, nhẹ nhàng nghiêng đầu cậu sang một bên. Một viên kẹo đường nho nhỏ nhanh chóng lăn ra khỏi miệng Đường Thu.

Ánh mắt lạnh lùng của Tề Thịnh giờ phút này mới hiện lên chút dịu dàng.

Cô y tá vẫn như bình thường làm vệ sinh răng miệng, đo nhiệt độ cơ thể linh tinh xong liền rời khỏi. Nhưng lâu thật là lâu, Đường Thu vẫn chỉ buồn bã trốn trong túi Tề Thịnh, chẳng muốn lên tiếng. Cuối cùng vẫn là Tề Thịnh mạnh mẽ lấy cậu ra, đặt trong lòng bàn tay, kiểm tra cẩn thận một phen. May mắn, ngoại trừ tinh thần không ổn, nhìn sơ qua viên kẹo đường tròn xoe này cũng không có chuyện gì, ngay cả kích cỡ cũng không hề nhỏ lại.

“Vì sao không giống như lần trước?” Đường Thu cau mày, ỉu xiu nói.

Tề Thịnh nghĩ ngợi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve an ủi cậu một chút: “Lần trước không phải cậu đã nói là hút tinh khí của tôi sao? Có lẽ muốn hòa tan cậu cần có điều kiện, chẳng hạn như là, hút của đối phương một ít sức lực, hoặc là sức sống? Hiện giờ thân thể của cậu rất yếu ớt, khó có thể đủ điều kiện cho cậu hoàn thành quá trình này. Đợi thêm một thời gian đi, chờ thân thể của cậu khỏe một chút. Có lẽ bác sĩ cũng sẽ nghĩ ra cách khác. Đùng gấp gấp.”

Đường Thu trầm mặc một lát, vẫn có chút để ý: “Cũng có thể là thời gian tôi ở đó còn chưa đủ. Nếu có thể kiên trì đến khi hòa tan thì tốt rồi. ”

“Như vậy rất lỗ măng.” Có lẽ là vì đã một đêm không chợp mắt, cũng có lẽ là vì hút khá nhiều thuốc lá, ngữ khí của Tề Thịnh hiếm khi có chút nôn nóng và nghiêm khắc: “Lỡ như giả thiết của cậu không đúng, nếu cậu biến mất thì sẽ thật sự không còn con người tên Đường Thu này nữa.”

Đường Thu không phản bác hắn nữa, mà chỉ tỏ vẻ thoái nhượng, bất đắc dĩ cười cười, đúng lúc ngừng hẳn đề tài này lại. Nhưng về mặt đảm chiều của cậu lại cho thấy trong lòng vẫn không hề từ bỏ, đây chỉ là thỏa

hiệp tạm thời mà thôi.

Bởi vì nhìn Tề Thịnh có chút tức giận, cho nên vừa nói chuyện xong, Đường Thu liền rất thức thời trốn vào trong túi hắc, hơn nữa cũng dự định ban ngày sẽ không đi ra trên chọc hắc nữa. Nhưng không được bao lâu, cậu lại bị Tề Thịnh lấy ra.

. Chẳng lẽ còn phải tiếp tục bị mắng hay sao? Đường Thu có chút buồn rầu cúi đầu nghĩ ngợi.

Có điều rất nhanh cậu liền phát hiện mình đã đoán sai. Bởi vì Tề Thịnh cũng chẳng nói lời nào, mà chỉ cầm cậu lên trước mắt mình. Sau đó, hơi thở mang mùi thuốc lá phả vào mặt cậu, trong nháy mắt cậu suýt không nhìn được nữa thì đầu lưỡi ấm áp mà ẩm ướt đảo nhẹ qua miệng cậu, cái mũi và đôi mắt, cuối cùng còn liếm liếm lông mi của cậu.

“Ừm.” Đường Thu vừa hoảng sợ vừa thẹn thùng, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, hành động này khiến cậu cực kỳ thoải mái.

Tề Thịnh lại hôn hôn cậu, sau đó đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của cậu mà vô cùng chính trực cho cậu một ánh mắt “Không có ý gì khác, chỉ muốn bổ bổ cho cậu thôi”.

. Vì vậy Đường Thu không phản đối.

Ngày hôm sau, ngoại trừ trầm mặc hơn bình thường thì Tề Thịnh cũng không có điểm gì khác. Có điều trong lúc xử lý tài liệu, hắc đều luôn vô cùng thuận tay mà lấy viên kẹo nhỏ kia từ trong túi ra, liếm rồi lại liếm. Thậm chí lúc bị một cô y tá trẻ vào thay thuốc nhìn thấy, hắc cũng không chút kích động, thẳng thắn tự nhiên mà ngậm Đường Thu vào miệng.

Buổi tối Hà quản lý vẫn trở về nhà như cũ, vì thế, Tề Thịnh bắt đầu an tâm nghiệm thu thành quả: “Có thể biến thành hình người không?”

Đường Thu bị liếm cả một ngày tức giận xoay mông về phía hắc, miệng nói “có thể” nhưng chẳng hề có ý muốn biến thành hình người trần trụi đối diện với Tề Thịnh.

“Tôi nghĩ là. Có lẽ “tinh khí” trong người cậu càng nhiều, sức lực cần mượn từ thân thể kia càng ít, hy vọng thành công cũng càng lớn.” Tề Thịnh nửa nằm trên sofa, rất lơ đãng nói với cậu.

“Thật sao?” Đường Thu hơi bị dụ dỗ một chút, quay đầu nhìn hắc một lát, bắt đầu xoắn xuýt: “Nếu không. đêm nay anh lại ăn tôi như lần trước đi?”

“Không được.” Tề Thịnh phản đối, “Không phải lần nào cũng được may mắn như lần trước, tôi lo lắng mình sẽ nuốt mất cậu.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Cậu có thể thử biến thành người, đứng bên cạnh tôi.” Tề Thịnh dừng một chút, sau đó nhanh chóng nói: “Chỉ cầu tôi có thể chạm vào viên kẹo là được rồi.”

“. Ừm.”

Đường Thu hốt hoảng suốt cả ngày hôm nay cũng không hề tự hỏi đến chuyện vì sao chỉ có hôn lưỡi mới có thể chạm đến viên kẹo trong miệng cậu, hơn nữa, bởi vì đã nhiều ngày chưa bổ sung “dương khí”, thân thể suy yếu, nên khi cậu vừa mới biến thành người liền “ba” một tiếng dán lên người Tề Thịnh.

Thân thể cậu liền cảm thấy thỏa mãn, Tề Thịnh cũng thật tự nhiên mà đặt tay lên eo cậu, nhẹ giọng nói với cậu: “Ngủ đi, sẽ khỏe hơn.”

Có lẽ là mấy ngày nay suy nghĩ quá nhiều, rất nhanh, Đường Thu liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Mãi đến khi xác nhận cậu thực sự ngủ rồi, Tề Thịnh mới xoay cậu về hướng mình, trán đối trán, má kề má, môi kề môi, nhẹ nhàng hôn cậu.

Nhưng mà, sự tình cũng không phát triển theo hướng mà Đường Thu và Tề Thịnh kỳ vọng, ngược lại còn không hề báo trước mà chuyển biến xấu.

Từ sau đêm đó, Đường Thu nằm trên giường bệnh đột nhiên dần trở nên suy yếu. Cho dù nhìn bên ngoài không có gì khác biệt nhưng các chỉ số từ dụng cụ giám sát đều xấu đi, huyết áp giảm xuống, lượng bạch cầu giảm xuống, tốc độ tim đập nhanh hơn, hít thở nhanh hơn. Cho dù là kết quả xét nghiệm máu hay chụp X-quang đều thể hiện, các bộ phận trong cơ thể Đường Thu đã dần dần suy kiệt.

Ông chú quản lý vì thế mà lòng dạ rối bời, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Tề Thịnh mỗi lần tránh ở hành lang càng ngày càng tồi tệ, ông cũng không nói được lời trách cứ nào. Suy cho cùng, Tề Thịnh chăm sóc Đường Thu thế nào ông đều nhìn thấy hết, ngay cả y tá chuyên nghiệp cũng chẳng thể so sánh được, ông dù thế nào cũng chẳng thể giận chó đánh mèo. Nhưng thời gian bệnh tình của Đường Thu chuyển biến xấu thật quá trùng hợp, quả thực giống như kiếp trước Tề Thịnh và Đường Thu có thù oán với nhau vậy.

Các bác sĩ uy tín đến từ khắp nơi tuy chưa đến mức hoảng loạn nhưng đã dùng hết cách, cũng chỉ đành bó tay.

Có lẽ chỉ mình Đường Thu mới biết rõ lý do. Mấy ngày nay, cậu cảm thấy mình đang dần lớn lên, giống như đang ép buộc, hút đi sinh mệnh của người khác, chầm chậm lớn lên mà không gây chú ý cho người khác.

Đường Thu cũng không nói chuyện này với Tề Thịnh, bởi vì tơ máu trong mắt Tề Thịnh đã quá nhiều rồi. Quan trọng hơn là, cậu không muốn làm một thần tượng vừa gian xảo vừa tồi tệ nữa, bởi vì đối phương là fan của mình mà cứ trắng trợn sai khiến người ta. Lúc này đây, cậu phải tự mình cứu lấy bản thân, dù có thành công hay không đều sẽ chấp nhận số phận.

Vào ngày bệnh viện rút cuộc cũng ra thông báo bệnh tình nguy kịch của Đường Thu, cậu quyết định thực hiện kế hoạch của mình một lần nữa.

Có điều lần này, quyết tâm của cậu rất lớn, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản được, cho dù là Tề Thịnh cũng không thể.

Vậy nên, khi Tề Thịnh đã vài ngày không chợp mắt đối diện với Đường Thu tự giác biến thành hình người, còn chủ động ôm lấy hắn, nghe cậu nói “Nghỉ ngơi thật tốt, đừng lo lắng nữa”, Tề Thịnh tựa như bị mê hoặc mà nặng nề ngủ say.

Vì thế, khi Tề Thịnh bừng tỉnh khỏi ác mộng lúc nửa đêm, hắn phát hiện mình hoàn toàn không tìm thấy Đường Thu.

Hiểu biết của Tề Thịnh đối với Đường Thu có lẽ còn sâu sắc hơn cả tưởng tượng của hắn — Bởi vì trong khoảnh khắc phát hiện Đường Thu biến mất, hắn hầu như phản xạ tự nhiên, chân trần chạy vội đến bên giường bệnh của Đường Thu. Sau đó, hắn cúi đầu xuống, đưa tay nhẹ lau chút vụn đường bên môi cậu.

“Đường Thu.”

Giọng nói của Tề Thịnh mang theo sự run rẩy mà trước giờ chưa từng xuất hiện. Ngay cả trong buổi tối hắn suýt chút ăn mất Đường Thu, hắn vẫn có vẻ bình tĩnh. Nhưng hiện giờ hắn đã có chút điên cuồng mà cương quyết, cứng rắn mở khớp hàm cậu ra, đưa ngón tay vào miệng cậu, động tác không hề dịu dàng như bình thường.

Nhưng dù hắn sờ tới sờ lui khắp miệng cậu, vẫn chẳng thể nào tìm được Đường Thu của hắn.

Nhưng mà, thỉnh thoảng cảm nhận được cảm giác dinh dính khiến cho Tề Thịnh khẳng định được rằng Đường Thu đã từng ở trong này, hoặc là — giống như kỳ vọng của hắn, hiện giờ vẫn còn ở đây. Vào thời khắc nguy hiểm, Đường Thu thật ra rất nhanh nhẹn, giống như khi cậu chơi game vậy, không phải sao?

Tề Thịnh ngồi xổm xuống, bóng dáng cao lớn nửa quỳ bên giường bệnh, không ngừng thấp giọng gọi tên Đường Thu, thành kính mà đầy bất lực. Một hồi yên tĩnh trôi qua, môi Tề Thịnh khê mấp máy, dường như có rất nhiều lời muốn nói ra nhưng cuối cùng hắn chỉ giống như thỉnh cầu mà nói với Đường Thu một câu.

“Đường Thu, đừng đi. Cầu xin cậu. Tỉnh lại mở thêm một concert nữa đi. Tôi sẽ không mua vé lung tung nữa.”

Bầu không khí vẫn yên lặng như cũ, không hề nghe thấy câu trả lời nào. Sau đó, Tề Thịnh siết chặt nắm tay, không do dự mà đứng dậy ngồi lên giường bệnh, hai tay ôm Đường Thu vào lòng mình, đôi môi không

Bất luận là dương khí, tinh khí, sức sống hay là thứ gì đi nữa, chỉ là trực giác của hần muốn đem hết tất cả những gì mình có thể cho được đi cho Đường Thu.

Vì thế, sáng hôm sau, khi cửa phòng bệnh bị khóa trái thật vất vả mới mở ra được. Đoàn người Dung Tấn, Kiều Dĩ An cố tình đến thăm Đường Thu, động viên tinh thần cậu đứng chờ ngoài cửa, đều bị cảnh tượng trước mắt dọa đến sợ ngây người.

Đây là tiếng lòng của quần chúng đứng đó.

Anh giai Thạch Lỗi luôn xây dựng hình tượng hiền lành tốt bụng, thật thà chất phát nói ra câu chữ tục đầu tiên từ khi debut đến nay, vừa mắng vừa xông lên kéo Tề Thịnh khỏi Đường Thu, một cước đá hất văng đến tường.

Không, với Dung Tấn và Kiều Dĩ An mà nói, không xông lên đánh hấn thêm đã là cố gắng kiềm chế lắm rồi. Mẹ nó, ngay cả bệnh nhân hôn mê hoàn toàn mất đi tri giác mà cũng không tha, còn *** loạn như vậy. Tên khốn này thật ha lưu vô sỉ!

Điều duy nhất hối tiếc nuôi chính là, nếu có thể hôn lâu thêm một chút thì tốt rồi.

“Đường Thu tỉnh rồi!! Bác sĩ! Đường Thu tỉnh rồi!!”

Điều duy nhất hấn nhìn thấy rõ chỉ còn mình Đường Thu qua khe hở giữa đám người, đôi mắt đối diện với hấn sáng rực rỡ, lấp lánh như hai vì sao. Sau đó, hấn nhìn thấy Đường Thu khẽ cười với hấn, đôi môi yếu ớt không thể mở to buống bình mấp máy, từng chút từng chút yên lặng nói với hấn: “Tôi, đi, tìm, anh.”

Đường Thu tỉnh lại nhưng dường như bị mất trí nhớ!”

Bắt đầu từ ngày Đường Thu tỉnh lại, giới giải trí lại trở nên vô cùng náo nhiệt, Đường Thu đã lâu không có tin tức gì cũng lại lần nữa trở thành vai chính trên các báo tin tức giải trí. Người viết miêu tả sinh động như thật, cái gì mà sau khi tỉnh lại, Đường Thu mang về mặt ngây thơ dùng ánh mắt hỏi “Mọi người là ai, tôi là ai”, cái gì mà Dung Tấn nghe thê liên giân dữ cho tên đầu sỏ Thạch Lỗi một đấm, khiến hắn đập vào

tường, khi đó tiếng đánh nhau rung trời, vang dội, cái gì mà Kiều Dĩ An khóc đến tê tâm liệt phế suýt ngất xỉu. Tóm lại, tin tức về cậu còn đặc sắc hơn cả phim truyền hình, khiến người ta liên tưởng linh tinh hơn cả tiểu thuyết.

Về sau tin tức càng lúc càng biến đổi. Nghe nói ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, Đường Thu có thể ngồi dậy; ngày thứ ba, Đường Thu bắt đầu ăn được; ngày thứ tư, Đường Thu rút cuộc cũng mở miệng nói chuyện; ngày thứ bảy, Đường Thu chuyển từ phòng bệnh giám sát sang phòng bệnh thường; ngày thứ mười lăm, Đường Thu bắt đầu tập luyện để sớm hồi phục.

Một tháng sau, bức ảnh đầu tiên từ khi Đường Thu hôn mê rút cuộc đã xuất hiện trên trang nhất các tờ báo giải trí lớn. Tấm ảnh chụp chung này là do bạn fan thắng được “quyền thăm hỏi Đường Thu” truyền ra, Đường Thu trong hình nửa dựa vào giường bệnh, mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, vẫn mang vẻ gầy yếu tái nhợt như trước. Nhưng gương mặt tươi cười rực rỡ và đôi mắt xinh đẹp khi cười lên thường hay nheo nheo lại của Đường Thu vẫn hoàn toàn chinh phục được tất cả fan hâm mộ.

Hai tháng trôi qua, Đường Thu rút cuộc cũng xuất viện. Anh em thân thiết Dung Tấn và Kiều Dĩ An không hề thông báo trước mà đến đón cậu xuất viện, lấy thân mình chắn mấy quay phim, che chắn Đường Thu thật kín kẽ. Vì thế, đám báo lá cải lại nhốn nháo, tiêu đề không kiêng nể gì mà viết đủ loại lỗi chính tả. . . . Ví dụ như “Tình ví như kim gian” [chữ “gian” trong gian trá, gian **,...], “Cơ tình dâm trào” [Cơ tình: BoyLove] vân vân và mây mây.

Ngay cả chương trình tin tức giải trí buổi tối cũng bắt đầu chạy theo trào lưu. Trên màn hình TV được treo nơi góc tường siêu thị xuất hiện cảnh tượng hỗn loạn khi Đường Thu xuất viện, hai người chủ trì một nam một nữ thỉnh thoảng còn trêu chọc, “Đường Thu không chút nhiệt tình với hai người họ, xem ra thật sự mất trí nhớ rồi”, “Ai nha, hộ hoa sứ giả Kiều Dĩ An bị micro đánh trúng rồi”, “Cậu ấy sẽ không khóc chứ”. Vừa nói xong, ống kính cũng vừa lúc đảo qua vẻ mặt muốn khóc nhưng cố không khóc của Kiều Dĩ An, người qua đường đi ngang nhìn thấy cũng bật cười cùng hai vị chủ trì.

Đương nhiên, đa số mọi người đều chỉ vội vàng đi lướt qua mà thôi, chỉ có một người vừa nghe thấy câu “Đường Thu xuất viện, hiện giờ vẫn còn mất trí nhớ” liền dừng bước, đứng ở lối đi nhỏ, sắc mặt thâm trầm nhìn màn hình TV, kiên nhẫn nghe từng câu huyền thoại, tán gẫu của người chủ trì.

Có điều, lối đi nhỏ vốn đã chật hẹp, thân hình của hắn lại quá cao lớn. Không quá bao lâu đã có người cản thận đi đến, khều khều cánh tay hắn: “Ngại quá, xin cho tôi.”

“Thật xin lỗi.” Tề Thịnh lùi một bước, lịch sự thấp giọng áy náy nói một câu với đối phương. Đáng tiếc là, dường như đối phương không cảm nhận được thiện ý của hắn, vừa ngẩng đầu liếc mắt nhìn mặt hắn một cái đã sợ đến mức quay đầu chạy vội.

Được rồi. thật ra sắc mặt Tề Thịnh cũng không tốt lắm, đến mức dù hắn đi đến nơi nào, khu vực một thước xung quanh hắn đều không có bóng người.

Tề Thịnh có chút thất thần. Bằng chứng là, ban đầu hắn định đến siêu thị mua đủ các vật dụng thiết yếu cho hai tháng sau, nhưng khi đến quầy tính tiền, trong xe đẩy chỉ có tro bụi vài bịch mì sợi và một túi rau xanh mà thôi. Có điều, khi đi ngang qua giá đồ ăn vặt, hắn vẫn không quên đưa tay lấy một bịch kẹo Bát Bão.

Cũng may là bữa tối của một anh chàng độc thân rất dễ giải quyết, cho nên, cuối cùng Tề Thịnh vẫn chậm chạp mang mì sợi trở về nhà, chuẩn bị nấu cho mình món mì với rau và trứng gà.

Rửa rau, chiên trứng xong, vừa bỏ mì vào nồi nước thì chuông cửa vang lên.

Phòng bếp cách cửa khá xa, khi Tề Thịnh nghe được thì có lẽ chuông cửa đã kêu khá lâu rồi. Không đến vài giây, lại như có chút do dự mà chuyển thành tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Dường như người gõ cửa cũng không trông mong chủ nhân ở nhà, chỉ là đến đùa giỡn chút thôi.

Tề Thịnh mang dép lê đi mở cửa, dọc theo đường đi vẫn có chút không yên lòng. Cho nên, hắn hiếm khi quên mất tác dụng của con mắt trên cửa, chỉ mơ màng nghĩ ngợi hình như trước khi đi ra mình đã quên không tắt bếp. Lúc mở cửa, tay trái của hắn thậm chí vẫn còn cầm cái muối.

Vì thế, sau khi cửa lớn được mở ra, hai người trong ngoài đều có chút sững sờ.

“Chào.” Đường Thu mặc bộ quần áo thể thao thoải mái nhẹ nhàng, thêm chút cải trang đứng tựa vào cửa, nhìn thấy hấn, đưa tay gỡ nón lưỡi trai trên đầu xuống, có chút kinh ngạc cười cười chào hỏi: “Anh ở nhà à.”

“ Ừm.” Tề Thịnh qua vài giây mới phản ứng lại, gật gật đầu với cậu, “Cậu đã đến rồi.”

“Đúng vậy.” Đường Thu vừa cười lên, hai má liền phình ra, khi cậu nói chuyện thì cũng di chuyển theo. Thấy ánh mắt Tề Thịnh nhìn về chỗ ấy, cậu đơn giản mở miệng ra, dùng đầu lưỡi đẩy viên kẹo trong miệng đến chỗ răng nanh, vừa lấy một viên kẹo vãi trong túi ra, vừa âm ừ hỏi: “Muốn ăn kẹo không?”

“Muốn.” Tề Thịnh lơ dềnh đáp một câu, sau đó vô cùng tự nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà cúi đầu, cướp lấy viên kẹo trong miệng Đường Thu.

“ ” Đường Thu nháy mắt đã chờ ra.

“ ” Chính bản thân Tề Thịnh cũng ngây người. Có điều, nhìn ánh mắt khiếp sợ của Đường Thu và đôi môi vì mình mà ẩm ướt trơn bóng, lỗ tai hấn đỏ lên một giây rồi liền trở nên trấn tĩnh, “Thực xin lỗi, do thói quen.”

“ A.” Đường Thu ngơ ngác nói.

“Hình như ngọt hơn trước đây một chút.” Tề Thịnh vừa thuần thực lăn tròn viên kẹo trong miệng mình một vòng, vừa nghiêng nửa người, dẫn Đường Thu vào nhà. Vừa bước được hai bước lại yên lặng siết chặt tay — ai, vẻ mặt bình tĩnh có thể duy trì bằng cách cố giữ nguyên cơ mặt nhưng run tay thì chẳng cách nào không chế được cả.

“Đúng vậy, đây là vị ô mai mới đó.” Đường Thu vô ý thức trả lời, theo chân Tề Thịnh vào phòng khách, sau khi Tề Thịnh lấy dép lê cho cậu mang xong liền đi vào phòng bếp, tắt lửa, vớt mì ra.

Đường Thu theo bản năng liếm liếm môi, thật ngọt ngào, dường như còn lưu lại chút cảm giác tê dại khi đột nhiên bị tấn công. Tuy rằng cảm giác trong nháy mắt kia có chút kỳ quái, nhưng cậu nhanh chóng yên tâm thoải mái tiếp nhận lời giải thích “do thói quen” của Tề Thịnh. Nhất định là do thói quen, thứ gọi là thói quen này thật đáng sợ. Bằng không vì sao hiện giờ cậu vừa nhìn thấy dáng lưng Tề Thịnh liền đặc biệt không thể không chế ý nghĩ muốn bỏ nhào vào hấn?

Muốn làm gì liền làm nấy đều là phong cách từ trước đến nay của Đường Thu. Cho nên, trước khi cậu kịp cân nhắc rõ ràng rốt cuộc vì sao lại thế này thì cũng đã thuận theo bản năng của thân thể mà chậm chậm bước đến phòng bếp, dựa vào cửa ngắm nhìn Tề Thịnh nấu ăn. Biểu hiện của Tề Thịnh cũng xem như bình thường. nếu không để ý đến việc hấn xem đường thành muối, chiên trứng hai lần, bỏ trực tiếp rau sống vào trong mì.

Sau khi làm xong mọi thứ, hấn mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Đường Thu một cái.

Đường Thu đành phải cực kỳ làm trái lương tâm mà tán dương một câu: “Ừm, thơm quá nha.”

Tề Thịnh bưng mì đến trước mặt cậu: “Cậu đã ăn gì chưa?”

“ Vẫn chưa ăn.”

“Vậy cậu ăn trước đi, tôi không đói bụng.” Tề Thịnh một tay bưng mì, một tay tự nhiên mà dắt Đường Thu đến ghế sofa.

Trong lòng Đường Thu có chút xoắn xuýt, nhưng mà, suy bụng ta ra bụng người, cậu sẽ không tùy tiện nghi ngờ khả năng nấu ăn của người khác, cho nên cuối cùng cậu vẫn dùng nụ cười và diễn xuất cấp bậc ảnh đế Kim Tượng mà tỏ vẻ chờ mong: “Được.”

Đối với tô mì này, trong lòng Đường Thu chỉ có một câu đánh giá duy nhất. Chính là. Thật đúng là trong ngoài như một a. [ý là nhìn không ngon mà ăn cũng không ngon nốt]

Nhưng cậu vẫn chậm chậm, từng chút từng chút ăn hết tô mì, Tề Thịnh dường như xem cậu là trẻ con, vừa ăn xong thì khăn tay đã đưa đến bên miệng. Đường Thu mỉm cười cảm ơn, nụ cười chân thành tỏa ra một loại hương vị vừa thỏa mãn vừa say mê: “Ăn rất ngon.”

Tề Thịnh chăm chú nhìn cậu — thực ra từ nãy đến giờ hắn vẫn rất chăm chú nhìn cậu, cho nên hoàn toàn không chú ý đến tô mì kia thật ra bị thắm đến mức nào: “Cảm giác thế nào? Thân thể đều khỏe chứ?”

“Đã sớm khỏe rồi, nhưng bọn họ không chịu cho tôi xuất viện.” Đường Thu cười cười, hỏi ngược lại hắn: “Còn anh, hôm đó có bị thương không?”

“Không có.” Tề Thịnh lắc đầu. Một cú đánh với thân thể hắn mà nói chẳng là vấn đề, cho dù có chút choáng đầu thì đến sáng hôm sau cũng đã hết. Nhìn thấy vẻ mặt an tâm của Đường Thu sau khi nghe mình trả lời, Tề Thịnh do dự vài giây, vẫn lên tiếng hỏi một câu: “Bọn họ nói cậu vừa mới. mất trí nhớ?”

Đường Thu chớp mắt mấy cái: “Báo chí nói hử?”

“Ừ. Từ chỗ Thạch Lỗi truyền ra, Dung Tấn ngầm thừa nhận, Kiều Dĩ An khóc lóc nói cậu đã quên mất cậu ta rồi.” Nếu chỉ đơn thuần là bài báo trên tạp chí, Tề Thịnh cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng mà lo lắng bồn chồn suốt hai tháng.

“Ha ha, đó là tôi dọa bọn họ thôi.” Hai mắt Đường Thu cong cong, trong nụ cười tươi sáng hiếm khi lại chứa đựng ý gian xảo, “Ai bảo bọn họ dám đánh anh chứ.”

“.”

Lại nói chuyện phiếm thêm vài câu, Tề Thịnh mới biết rõ việc mất trí nhớ này rốt cuộc là từ đâu mà ra. Ngày Đường Thu tỉnh lại, tình huống rất hỗn loạn, đầu Tề Thịnh bị đánh nên có chút mơ hồ, sau khi nhìn thấy một đám bác sĩ y tá xông vào, tuyên bố rằng tính mạng của Đường Thu không còn gì đáng lo nữa, chợt nghe thấy Đường Thu mơ mơ màng màng nói muốn trở về nhà. Cho nên, Tề Thịnh đương nhiên không biết vì muốn khiến cho đám người Kiều Dĩ An không đến tìm mình gây phiền toái nữa mà ngay khi vừa tỉnh lại, Đường Thu liền rất vô đạo đức mà dùng cách giả mất trí nhớ. Hơn nữa càng giả càng ngiên càng không thể cứu vãn được — diễn xuất ấy của cậu chẳng lừa được Dung Tấn, nhưng đối phó với bạn nhỏ Kiều Dĩ An cấp bậc cả chua chín mềm dễ ăn hiệp thì đương nhiên là thừa sức.

Tâm tình của Tề Thịnh rất phức tạp. Hắn có nên nói cho Đường Thu biết, hắn cũng bị cậu dọa sợ rồi không?

Hai người ngồi trên sofa biếng nhác hàn huyên thật lâu. Vì muốn Tề Thịnh hết giận, Đường Thu rất có hứng thú bắt chước phản ứng lo sợ không thôi của Thạch Lỗi và Kiều Dĩ An khi bị cậu lừa gạt. Nói thật, tuy rằng bị đánh cho thắm thương, nhưng thật ra Tề Thịnh lại không cảm thấy mình bị xúc phạm, cũng không có gì phải tức giận. Nhưng không thể phủ nhận được rằng, ngồi bên cạnh nghe Đường Thu nói liên miên cần nhần không dứt như thế này, tâm tình của hắn rất tốt, cảm thấy dường như nếu có thể được nghe người đang ngồi cạnh mình nói mãi như vậy đến khi sông cạn đá mòn cũng không tệ.

Có điều dù Tề Thịnh nghe mãi mà vẫn thấy không đủ, thời gian Đường Thu phải rời đi vẫn phải đến. Nói mãi nói mãi, trời đã tối, Đường Thu vừa mới ngáp một cái, Tề Thịnh liền tự giác cố nén ham muốn cá nhân của mình mà đứng lên, “Nên đi ngủ rồi. Tôi. Tôi đưa cậu về nhà.”

“Cảm ơn.” Bạn nhỏ Đường Thu không chút khách sáo, cười cười chấp nhận, nói ra một địa chỉ mà thật ra Tề Thịnh đã sớm ghi tạc trong lòng từ lâu. Tề Thịnh thuận lợi nhanh chóng lái xe đưa Đường Thu đến đầu phố cách nhà cậu không xa, sau đó. hai người đều bị một đoàn dài phóng viên tụ tập ngồi dưới lầu nhà cậu, ăn mì gói hút thuốc lá uống nước tăng lực, thuận tiện tán gẫu chém gió vô cùng náo nhiệt dọa sợ.

May mắn là phản ứng của Tề Thịnh rất nhanh, xe chỉ dừng vài giây liền nhanh chóng quay đầu lạng lẹ chạy đi, nhờ vậy cũng không khiến nhiều người chú ý.

Đường Thu không nói gì mà chỉ gọi điện thoại cho chú quản lý: “Sao lại thế này. Chẳng lẽ cháu lại gây ra chuyện gì?”

“Thằng nhóc này, mày còn dám hỏi hử! Là đứa nào mới ra viện, không nói một tiếng, ngay cả nhà cũng không về mà liên biến mất! Còn nói với Kiều Dĩ An là có hẹn nên không cần phiền cậu! Thằng nhóc Kiều Dĩ An miệng to lại khóc âm lên đó! Tất cả mọi người đều cho rằng mày chạy đi hẹn hò với bạn gái đó! Từ khi ra mất tới nay mày chưa từng có tai tiếng gì, cứ vậy sẽ bị mày hủy đó! Hiện giờ tất cả mọi người đều đang chờ mày mất đi trình tiết đó!” Hà quản lý ở đầu kia điện thoại gào to, thiếu chút nữa khiến Đường Thu hôn mê.

“Cháu chỉ nói đùa với cậu ta một chút thôi, cậu ta phiền quá đi. . . .” Đường Thu oan ức nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Có thể làm gì bây giờ? Tìm một chỗ ngủ qua đêm nay đi, ngoan ngoãn đừng về nhà!” Chú quản lý gào xong liền thở hổn hển định cúp điện thoại, nhưng đến cuối cùng vẫn kịp lý trí nói: “Bây giờ đang ở đâu? Chỗ của Dung Tấn với Kiều Dĩ An đều không đến được, để chú tới đón mày.”

“. Không cần đâu, cháu có chỗ ở rồi.” Đường Thu quyết đoán trả lời. Cậu linh cảm rằng nếu thực sự bị Hà quản lý đón về nhà, cậu nhất định sẽ bị vị quản lý ngạo kiều vừa giận lên là không ngừng “đó đó đó” này tra tấn cả đêm.

Nguyên nhân quan trọng là. Cậu đã chú ý đến hướng đi của xe. Quả nhiên, vừa mới cúp điện thoại, Tề Thịnh liền gõ gõ tay lái, nghiêng đầu nói với cậu một câu: “Đến nhà tôi ở đi.”

Tối hôm đó Đường Thu cũng không có cơ hội gì để mất đi trinh tiết cả, bởi vì vừa về đến nhà, Tề Thịnh liền cực kỳ bá đạo mà dẫn cậu đến phòng dành cho khách.

“Mười giờ hơn rồi. Sớm nghỉ ngơi chút đi, thân thể cậu hiện giờ không nên ngủ trễ.”

Tuy là cậu rất muốn biện bạch rằng thân thể mình hiện giờ vô cùng khỏe mạnh, nhưng đối mặt với ánh mắt dành cho động vật quý hiếm cấp quốc tế cần phải bảo vệ của Tề Thịnh, Đường Thu cuối cùng vẫn khuất phục. Tề Thịnh xem cậu thay đồ ngủ xong, chui vào chăn, cuộn mình lại, mới đưa tay mở đèn tường, khẽ nói với cậu một câu: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Đường Thu miễn cưỡng trả lời — cái giường này thật sự quá dễ chịu, thiếu chút nữa khiến cậu rên thành tiếng.

Sáng hôm sau, Đường Thu ngủ ngon cả một đêm khi tỉnh lại mới phát hiện, không chỉ có cái giường này rất thoải mái mà cả căn phòng này đều rất dễ chịu. Tường và sàn nhà đều là màu xanh da trời nhạt mà cậu thích nhất, khiến cho cả người cậu giống như đang dạo chơi giữa biển cả. Chiếc giường mềm mại lớn hơn bình thường, đầu giường là mười mấy cái gối đầu nhìn rất thoải mái mềm mại đặt lung tung. Cách giường không xa là một chiếc bàn máy tính siêu lỏng lẻo, độ cao vừa phải, buổi sáng thức dậy lăn từ giường xuống liền có thể ngồi trên thảm lông mềm mại mà chơi game, ngay cả bàn phím và chuột đều là loại cậu thường dùng. Cậu đương nhiên nhịn không được mà trộm mở máy tính lên một chút, sau đó liền phát hiện tất cả những game mà cậu thích chơi đều đã được cài đặt sẵn.

Cuối cùng Đường Thu cũng hạnh phúc ngằm kết luận. Căn phòng này quả thực là được chuẩn bị cho cậu.

Cho nên, trước khi đi làm Tề Thịnh nói với cậu, “Tôi đã liên hệ với quản lý của cậu, chỗ ở của cậu hiện giờ không thích hợp để tĩnh dưỡng, nếu cậu muốn thì có thể ở nhà tôi mấy ngày”, Đường Thu ngoài mặt còn giả vờ khách sáo vài giây, thật ra trong lòng đã sớm đầy tràn cảm giác vui sướng khi được đúng với ý nguyện của mình.

“Gần đây có công việc gì không?” Lúc gần đi, Tề Thịnh hỏi.

“Không có a.” Đường Thu lười nhát ngáp một cái, mỗi ngày ở trong bệnh viện cậu đều ngủ rất nhiều, nhất thời vẫn chưa thể trở lại bình thường được, “Chú quản lý bảo tôi tĩnh dưỡng trước đã, mập lên rồi tính sau.”

“Vậy cậu về giường ngủ thêm một lát đi.”

“Ừm.” Hai người vẫn theo thói quen nói một đoạn đối thoại quen thuộc, khiến cho bạn nhỏ Đường Thu không có xúu tự giác nào của người làm khách, tùy tiện ừ một tiếng rồi lại hỏi: “Tối nay chừng nào thì anh về? Tôi nấu xôi nếp sườn heo* cho anh ăn nhé.”

“. Được.” Tề Thịnh mang vẻ mặt thần nhiên mà trả lời, tạm biệt Đường Thu rồi liền trấn định rời nhà. Nhưng mà, khi đang đứng đợi thang máy, hắn hít sâu hơn mười lần cuối cùng mới có thể khiến cho nụ cười trên mặt mình không quá khủng bố. May mắn là sáng sớm hôm nay trong thang máy chỉ có một mình hắn, vì thế Tề Thịnh lại khẽ cười thành tiếng, đắc ý gơ ngón tay chỉ chỉ hình ảnh bản thân phản xạ trên mặt kim loại trong thang máy, khẽ nói: “Đường, Thu, nấu, cho, tôi, ăn. Anh biết không? Hả?”

Quần chúng nhân viên trong công ty của Tề Thịnh gần đây luôn cảm thấy lão đại nhà mình có chút bất thường. Từ sau kì nghỉ đông, hần bỗng nhiên không ngừng tăng ca làm thêm giờ như chẳng muốn sống nữa, một tuần thì có hơn phân nửa là ngủ ở công ty.

Nhưng hai ngày nay, vừa đến giờ tan tầm là hần lại như động kinh mà thu thập đồ đạc vội vàng rời đi.

Tề Thịnh thế mà vẫn cảm thấy mình về chưa đủ sớm. Nhưng khi hần vội vã chạy về nhà, lại phát hiện Đường Thu vẫn còn đang say mê chơi trò chơi, mới nhận ra hình như bản thân có chút nóng vội.

Cũng may là Đường Thu vẫn luôn duy trì thói quen tốt am hiểu lòng người của cậu, thấy hần trở về liền nhanh chóng dừng trò chơi, lấy nón, kính râm và quần áo rộng thùng thình vũ trang toàn thân một phen, rồi liền mỉm cười nói: “Chúng ta đi mua đồ ăn đi. Tôi xem tủ lạnh rồi, sạch trơn à.”

“Được.” Hai tai Tề Thịnh hơi đỏ lên, bản thân dường như đã quên bég chuyện này.

Bởi vì thân phận đặc biệt của Đường Thu, Tề Thịnh cuối cùng cũng bỏ qua chợ mà đi đến cái siêu thị gần nhà, cũng chính là nơi mà hần đã mua Đường Thu về nhà.

Thật ra, nếu Đường Thu không kiên trì muốn đi thì hần nhất định sẽ chọn một mình đi mua đồ ăn đem về nhà. Nhưng mà chỉ một câu “Cùng nhau đi ra ngoài một chút đi” liền trực tiếp khiến hần thỏa hiệp, đành thế, những lời này từ chính miệng Đường Thu nói ra thật sự rất có sức mê hoặc kì lạ.

Hôm nay không phải cuối tuần, người trong siêu thị cũng không quá đông đúc. Vừa vào siêu thị, Đường Thu liền tháo kính râm xuống, tiện tay kéo thấp vành nón xuống thêm một chút. Ai, tuy rằng đội nón đi siêu thị vẫn có chút khác thường, nhưng ít ra còn trong khả năng chấp nhận của mọi người. Còn đeo kính râm đi siêu thị thì. Quả thực chính là đang quang minh chính đại mà la toáng lên rằng “Tôi có vấn đề, mọi người mau đến nhìn tôi nè” = =

Tề Thịnh theo bản năng mà lựa chọn những đoạn đường ít người, kéo Đường Thu đi bên cạnh mình, lợi dụng dáng người cao lớn để che chắn cho cậu. Nhưng cho dù vậy, hai người bọn họ đi cùng nhau vẫn rất thu hút ánh mắt của mọi người, thường xuyên có người dừng lại nhìn lên bọn họ một chút, sau đó liền nhỏ giọng chỉ trỏ, bàn tán với người đi cùng.

Đường Thu nhanh chóng chọn xong cá lư, sườn heo và các loại nguyên liệu ở quầy đồ tươi sống, cũng không kịp xem xem có ngon hay không. Cứ như thế mãi liền khiến Tề Thịnh có chút bức tức, thấp giọng oán giận nói: “Nếu còn có thể biến thành viên kẹo đường thì tốt rồi, đặt cậu trong túi tôi tiện hơn nhiều.”

Tề Thịnh đầu tiên là buồn cười, trong đầu dần hiện ra hình dáng tròn vo đáng yêu của cậu, nhưng lập tức lại bởi vì câu này mà sắc mặt đen đi.

Vì thế, tình huống chuyển thành. Khi đi qua khu đồ ăn vặt, Đường Thu hưng trí dào dạt nói: “Mua một bịch kẹo Bát Bảo về nhà đi, có thể vừa chơi game vừa ăn.”

Tề Thịnh phản đối: “Ở nhà đã có rồi, nhưng mà cậu không được ăn. Cậu hiện giờ không nên ăn kẹo, không tốt cho thân thể.”

Khi đi ngang qua khu bán trái cây, Đường Thu lại nóng lòng muốn thử: “Mua chút táo về nhà đi, có thể vừa xem TV vừa ăn.”

Tề Thịnh phản đối: “Không được. Cậu hiện giờ không nên ăn táo, không tốt cho thân thể.”

.

Ba hồi bốn lượt, Đường Thu rốt cuộc cũng phản kháng: “Vì sao chứ?”

Sắc mặt Tề Thịnh không tốt. Nhưng nhìn thấy ánh mắt không đạt được mục đích thì quyết không từ bỏ của Đường Thu, hần trầm mặc hồi lâu, vẫn chỉ giải thích một câu: “Sau này muốn ăn gì đều phải hạn chế, cậu đã quên rồi sao? Nếu ăn xong lại biến thành viên kẹo hay trái táo thì làm sao bây giờ?”

“A.” Đường Thu bỗng dừng ngừng phản kháng, lặng lẽ ngoan ngoãn lẻo đẻo theo sau Tề Thịnh đi đến quầy thu ngân. Đi được một đoạn lại kéo kéo cánh tay Tề Thịnh, đứng lại, ánh mắt né tránh hỏi: “Có một chuyện, tôi cảm thấy mình nên nói với anh một chút. Nhưng mà, anh có thể hứa với tôi, nghe xong sẽ không tức giận nha?”

“ Cậu cứ nói trước đã.” Tề Thịnh linh cảm đây chẳng phải là chuyện gì tốt.

“Thật ra, ừm, cái kia. Chuyện biến thành trái táo là tôi chỉ thuận miệng nói thôi. Lúc ấy tôi sợ anh sẽ cần tôi, không cho tôi làm cho nên mới cố ý nói dối một chút.”

Tề Thịnh đứng ở lối đi nhỏ, hơi hơi cúi đầu, đối diện là đôi mắt cười cong cong chứa đầy ý xin lỗi của Đường Thu. Thấy mặt hắn không chút thay đổi, ánh mắt vẫn thâm trầm, Đường Thu lại dùng ngón tay quẹt quẹt mũi, làm một động tác ngượng ngùng xấu hổ dường như có chút mờ ám.

. Vì vậy Tề Thịnh lại thua rồi. Rõ ràng là trong lòng đang gào thét “Ta X, mẹ nó, Đường Thu chính là một tên lừa đảo”, ngoài mặt lại vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh như thường, lại còn an ủi đối phương: “Vậy sao? Vậy thì tốt quá rồi.” [đồ muện tao =)))]

Mãi cho đến khi xếp hàng tính tiền đều rất thuận lợi, Đường Thu cũng cảm thấy rất mỹ mãn vì mua được táo mà cậu muốn. Khi đến lượt bọn họ tính tiền, Đường Thu liền ngoan ngoãn cúi đầu, đứng một bên chơi máy chơi game thẻ. Chuyện thất sách duy nhất là. Hai người đều không đoán được, cô bé thu ngân tính tiền cho họ trùng hợp cũng là một fan kỳ cựu của Đường Thu.

Cho nên, khi ánh mắt lướt qua dáng người cùng môi và cảm mơ hồ lộ ra dưới vành nón, động tác của cô bé thu ngân càng lúc càng chậm, càng lúc càng chậm, cuối cùng rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, thở gọi một tiếng: “Đường Thu?”

Đường Thu đang tập trung chơi game theo phản xạ ngẩng đầu lên, đổi lấy tiếng thét thất thanh vang vọng khắp cả siêu thị của cô bé thu ngân: “Nha –! Là Đường Thu thật a a a ! !”

Sắc mặt Tề Thịnh hơi hơi trầm xuống, trong nháy mắt đã kéo Đường Thu ra sau lưng mình. Đường Thu thể mà lại có chút bình tĩnh, cười tủm tỉm nhô đầu ra từ sau lưng hắn, đắc ý sờ sờ mặt mình: “Ha ha, thật sự giống như vậy sao?”

Cô bé thu ngân dờ ra: “. Cái gì?”

Đường Thu cứng ngắc làm mặt quỷ với cô bé, lại duỗi lan hoa chỉ [ngón tay chụm lại thành hình hoa] đặt lên vai Tề Thịnh: “Không uống công tôi phẫu thuật gần cả trăm lần nha. Bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ kia nói có thể phẫu thuật cho tôi giống Đường Thu như đức, thì ra là không có lừa tôi. Đáng ghét, thật vui quá nha, cô bé có muốn chụp ảnh chung với tôi không?”

“” Cô bé thu ngân bị Đường Thu không ngừng “Tôi còn đẹp hơn Đường Thu đó nha”, “Yêu tôi thì nói đi nha” đã kích nặng nề, chặt vật mãi cuối cùng cũng máy móc tìm được tiền thối. Tề Thịnh không để ý đến đồng túi, vơ hết tất cả rồi liền dắt Đường Thu bỏ trốn mất dạng. Chỉ còn lại mình cô bé thu ngân cô độc hiu quạnh đối mặt với quần chúng nghe tiếng chạy đến vây xem, còn phải luôn miệng giải thích cho bọn họ, nhân tiện oán giận vài câu, “Là giả thôi”, “Đồ dỏm đồ dỏm”, “Một fan của Đường Thu phẫu thuật thẩm mỹ y như anh ấy, thật biến thái mà” linh tinh các kiểu.

Mãi đến khi một bạn nhỏ trạch nam đứng phía sau phun ra một câu: “Ngay cả giọng nói cũng có thể phẫu thuật cho giống nhau sao?”

“”

“Diễn xuất của anh ấy thật không tồi.”

“ Mẹ nó, sao cậu không nói sớm hả? !”

Đường Thu quả nhiên không có khoác lác, cho dù chỉ dùng nguyên liệu không được chọn lựa kĩ càng, món ăn cậu làm ra vẫn thơm ngon đến mức khiến cho Tề Thịnh thiếu chút nữa đã gặm luôn cả chén. Đường Thu thực ra lại không ăn nhiều lắm, có điều, nhìn bàn ăn được Tề Thịnh ăn sạch trơn, trong lòng Đường Thu liền cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Ăn cơm xong, Tề Thịnh liền tự giác đi rửa sạch chiến trường, để Đường Thu híp mắt ngủ gật khò khò trên sofa. Đã lâu không hoạt động nhiều, hôm nay chỉ mỗi đoạn đường ngắn ngủi từ siêu thị chạy đến bãi đỗ xe đã khiến cậu mệt mỏi muốn xỉu.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Tề Thịnh cứ nhiên lại dùng hai cánh tay ôm cậu lên. Đường Thu cũng không cảm thấy có gì không đúng, một đôi chân dài tự nhiên quấn lên người Tề Thịnh, được đưa vào phòng ngủ trong một trận nghiêng ngã nho nhỏ vừa ấm áp vừa dịu dàng. Thân thể Tề Thịnh ấm áp đến mức gần như nóng hôi hổi, trong khoảnh khắc được đặt xuống giường, Đường Thu thể nhưng còn lưu luyến cọ cọ trước ngực hắn một trận.

. Thân thể Tề Thịnh nháy mắt liền trở nên cứng ngắc, hô hấp gấp gáp, không tự chủ được mà càng cúi càng gần Đường Thu. Đường Thu đang say ngủ ngon giấc, Tề Thịnh nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng mới kiềm chế được mà đứng lên, cúi đầu nhìn ngắm, dịu dàng nói với cậu một tiếng: “Ngủ ngon nhé.”

Chuyện Đường Thu cùng Tề Thịnh đi siêu thị vẫn nhanh chóng bị đăng lên mạng. Nhưng vì không có bằng chứng xác thực, ngay cả ảnh cũng chỉ có dáng lưng hoặc một bên mặt chụp từ khoảng cách rất xa, cho nên không thể xem là tin tức, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là tin đồn mà thôi.

Nhưng diễn đàn vẫn vì thế mà sôi nổi, náo nhiệt, bình luận được post không ngừng.

Đa số bình luận đều là: “Nhìn dáng người này chắc chắn là Đường Thu, a a Đường Thu vẫn đẹp trai như vậy.” Có điều loại bình luận này lúc đầu rất náo nhiệt, lúc sau quá nhiều lại thành ra chìm ngimm.

Hầu hết mọi người đều chuyển sang đoán mò, thảo luận “Người đi cùng Đường Thu chắc là quản lý”, “Có lẽ là đang tính dưỡng ở nhà bạn bè”, “Nhìn người bạn bên cạnh anh ấy dáng vẻ không tệ, không chừng cũng là ngôi sao đó” linh tinh các kiểu. Tề Thịnh mở chủ đề đó ra, xem một lát, thấy không có gì có thể gây chú ý cho truyền thông cũng không quan nhiều nữa, chỉ để ý đến bức ảnh chụp khá rõ hai người họ một chút.

Khi lật đến topic HOT, thế mà lại có một bình luận khiến hắn nhìn không chớp mắt một lát.

“Bức ảnh này mang đến cảm giác thật tốt đẹp. Thu Thu và bạn anh ấy thật xứng đôi, giống như một đôi phu phu lâu năm vậy ^_”

Bình luận kia post dưới bức ảnh chụp từ phía sau lưng Đường Thu và Tề Thịnh khi đứng ở quầy thu ngân. Tề Thịnh đứng chắn trước người Đường Thu, Đường Thu thì thân thiết tựa vào hắn, hơn nữa người dựa vào lưng hắn, đầu hơi nghiêng, nhô ra từ vai hắn.

Tề Thịnh tiếp tục mở mấy trang tiếp theo, phát hiện liên tiếp nhiều bình luận kỳ lạ hơn.

“Dáng người Thu Thu và bạn thật xứng đôi +1

“Gương mặt Thu Thu và bạn thật xứng đôi +2

“Khí chất của Thu Thu và bạn thật xứng đôi +N”

“. Thu Thu nhìn là thụ đó a”

“. Không! Tuyệt đối không tán thành! Cũng có cường tráng thụ mà!”

Tề Thịnh lướt qua mấy câu mình không hiểu lắm, lại lật trở lại bình luận ban đầu, vẻ mặt không chút thay đổi mà nhìn ngắm từng chữ từng dấu câu trong bình luận “Bức ảnh này mang đến cảm giác thật tốt đẹp. Thu Thu và bạn anh ấy thật xứng đôi, giống như một đôi phu phu già vậy ^_” hết lần này đến lần khác. Sau đó đăng nhập vào tài khoản của mình, nhẹ nhàng gõ một chữ trong khung trả lời của bình luận kia.

“Ừ.”

*xôi nếp sườn heo

15. Chương 15: Đường Thu Lộ Tẩy Rồi

Đường Thu ở chung với Tề Thịnh.

Chính bản thân cậu cũng cảm thấy tình huống hiện giờ có chút thần kỳ, nhớ rõ ngày cậu tỉnh lại, chú quản lý lái nhải trách mắng Tề Thịnh ít nhất cũng hơn hai giờ, còn thể rằng nhất định sẽ không bao giờ để Tề Thịnh đến gần cậu trong phạm vi năm mét. Mà hiện giờ thì. sao lại thành thế này?

Hà quản lý không chỉ mặc kệ, thậm chí khi đến đây đưa đồ, nhìn thấy hai người ngồi cạnh nhau xem bóng đá cũng chỉ nhúu nhúu mày, thần sắc phức tạp nhìn hai người bọn họ rồi dặn một câu: “Đừng chơi đùa quá mức.”

Đường Thu nghĩ rằng ý của chú ấy là ở nhà người ta chơi game phải biết tiết chế, không được chơi suốt đêm như trước kia. Vì thế liền nhân lúc nghỉ giữa trận mà lơ đãng gật đầu trả lời: “Sẽ không đâu, Tề Thịnh sẽ quản cháu.”

Tề Thịnh quả thật quản lý cậu rất nghiêm, vừa đến mười một giờ tối, chỉ cần còn nhìn thấy Đường Thu ngồi trước máy vi tính chiến đấu hăng say, hẳn đều sẽ không nói tiếng nào, kiên trì tìm cách đưa Đường Thu lên giường nằm — đôi khi còn vác cậu lên. Không có cách nào khác, Đường Thu khi ấy thường có chút mất hết nhân tính.

. Nghe thấy câu trả lời như vậy, vẻ mặt của Hà quản lý lại càng rối rắm hơn. Vốn cứ tưởng là Tề Thịnh lời kéo, dạy xấu Đường Thu, không ngờ rằng, kẻ thêm khát lại chính là Đường Thu?

Nhân vật chính trong đoạn đối thoại, Tề Thịnh trấn tĩnh nhìn Hà quản lý, cuối cùng lễ phép cười, dời tầm mắt khỏi vẻ mặt nghiên cứu tìm tòi của đối phương. Trong ba người ở đây, hẳn là kẻ hiểu rõ ràng đoạn đối thoại lộn xộn này nhất, có điều từ đầu tới cuối, hẳn đều chăm chú dán mắt xem TV, không định giải thích với Hà quản lý là “chú hiểu lầm rồi”, cũng không định nhắc nhở Đường Thu rằng “Quản lý của cậu thật ra đang nghĩ là tôi làm vậy.”

Có đôi khi, không nói lời nào còn hữu dụng hơn nói nhiều lời. Giống như vào buổi sáng Đường Thu ngủ say sưa trong căn phòng mà hẳn đã tỉ mỉ chuẩn bị suốt hai tháng, hẳn gọi điện thoại cho chú quản lý của cậu. Hà quản lý trong điện thoại tức giận mắng mỏ hẳn một trận, mắng hẳn biến thái nổi điên, bụng dạ khó lường, cuối cùng thậm chí còn nghiêm khắc chất vấn hẳn: “Trước kia mày và Đường Thu rốt cuộc là có quan hệ gì? Hiện giờ mẹ nó, mày lại muốn làm cái gì hả?!”

Tề Thịnh chỉ nói hai chữ:

“Chúng tôi.”

Sau đó liền như có như không mà hít sâu một hơi.

Nhưng mà, hai chữ được thốt ra một cách chậm chạp, trầm thấp này tuyệt đối chính là tinh hoa tâm đắc mà Tề Thịnh đã xem những bộ phim Đường Thu diễn vô số lần mới rút ra được. Cái loại giọng nói ẩn ý vùng vẫy đấu tranh, nhịp điệu tạm dừng một khoảng, còn mang theo nỗi thương cảm nhân nhật này, tuyệt đối chính là bản sắc của Đường Thu, quả thực khiến cho người ta miên man bất định, nghĩ ngợi lung tung. Khi hẳn nói hai chữ “chúng ta”, thực sự khiến cho người khác cảm thấy dường như từ trước đến nay, hai người họ đều gắn bó như cùng một thân thể.

Tề Thịnh chẳng nói gì cả, nhưng Hà quản lý đã bị chính những suy nghĩ lung tung của mình đánh bại.

Ở chung vài ngày, Đường Thu liền biết dáng người của Tề Thịnh từ đâu mà có. Cuộc sống của hẳn cực kỳ quy củ, sáng sớm thức dậy liền chạy bộ một giờ, ăn tối xong, nghỉ ngơi một chút rồi lại kiên trì tập luyện, nâng tạ, chạy bộ hoặc là hít đất. Đường Thu còn thấy có một tấm thẻ hội viên câu lạc bộ thể hình ở nhà hẳn, có lẽ bởi vì thân phận của Đường Thu không tiện ra ngoài, khiến cho gần đây Tề Thịnh cũng chỉ có thể ở nhà tập luyện.

Khi Tề Thịnh hăng hái chạy trên máy chạy bộ, Đường Thu liền làm tổ trên sofa mà nhìn hẳn. Chiếc áo ba lỗ hơi mỏng không giấu được dáng người đang nhấp nhô lên xuống, mồ hôi thấm vào ướt đẫm, còn thấy rõ ràng từng đường cong trên cơ thể. Đường Thu nhìn thấy, vừa hâm mộ vừa nóng lòng muốn thử, dường bệnh ba tháng, cơ bụng mà cậu vất vả lắm mới luyện được cũng biến mất luôn thì không nói đi, đã vậy lại còn bị thay bằng cái bụng nhỏ nhỏ mềm mềm.

Vì thế, thừa dịp Tề Thịnh chạy xong và đi tắm, Đường Thu vội lén lút chiếm lấy máy chạy bộ, còn rất hăng hái mà chỉnh tốc độ nhanh nhất.

Hậu quả của việc không biết tự lượng sức mình chính là. Mười phút sau, Đường Thu hít thở càng lúc càng nặng nề, chân cũng càng ngày càng mỏi, dần dần không thể bắt kịp tốc độ nữa. Sau đó, cậu chỉ kịp “A” một tiếng ngắn ngủi, chân liền nghiêng ngã vấp té, rắc một cái trật thất lưng.

Nếu không phải vừa lúc Tề Thịnh bước ra từ phòng tắm, lại nhanh chóng sai bước đến đỡ cậu vào lòng, có thể cậu còn phải bị đập đầu thêm lần nữa.

Trên người Tề Thịnh tỏa ra mùi hương khoan khoái nhàn nhạt, rất dễ chịu. Nhưng Đường Thu nằm trong lòng hắn cũng chẳng cảm thấy dễ chịu mấy.

Bởi vì Tề Thịnh sai chân bước đến quá dài, cho nên. khăn tắm quấn quanh eo rất tự nhiên mà rơi xuống. Hơn nữa, bởi vì tư thế ám muội này mà Đường Thu có thể cảm nhận rõ ràng, phía dưới khăn tắm, quả thật là trống trơn = =

Loại cảm giác này thật sự rất xấu hổ. Đường Thu không tự giác nhích nhích mông, sau đó eo bỗng đau đến mức cậu bật người rên một tiếng.

“Đừng nhúc nhích.” Tề Thịnh nhíu nhíu mày, hoàn toàn không ngại việc mình đang *** mà tiêu sái, thoải mái ôm Đường Thu đặt lên sofa. Lập tức có một đôi tay ấm áp, nhẹ nhàng lướt qua bụng và eo Đường Thu: “Đau chỗ nào?”

“Eo bị trật rồi.” Đường Thu rầu rĩ tựa vào sofa, chôn đầu giữa khuỷa tay, làn da nơi eo bị bàn tay ấm áp kia sờ qua nên hơi run run. Vừa nãy hình như cậu đã không cẩn thận nhìn thấy “thằng nhóc lớn” mà mình không nên nhìn, với nam giới mà nói, so sánh nơi ấy rốt cuộc là “Anh lớn hay là tôi lớn” quả thực chính là một loại bản năng. Vì thế, Đường Thu lại ghen tỵ.

Bàn tay của Tề Thịnh chậm rãi đi xuống, dừng lại nơi eo của Đường Thu: “Chỗ này?”

“Ừm.”

Bàn tay có những vết chai mỏng chậm chậm xoa nhẹ, “Đau lắm không? Đi bệnh viện?”

Đường Thu thật cẩn thận xoa eo, rất đau, nhưng cũng không phải là không thể chịu được, mỗi lần bị thương khi đóng phim võ thuật đều đau hơn thế này nhiều. Cho nên cậu không để ý lắm, lắc lắc đầu: “Không cần. Anh có thuốc xoa bóp không? Tôi tự xoa một lát là được rồi.”

Tề Thịnh đương nhiên không thể để cậu tự xoa, dĩ mặc quần áo xong liền mát xa miễn phí hai giờ cho Đường Thu. Động tác của hắn luôn rất dịu dàng, làm cho Đường Thu thoải mái đến mức ngủ thiếp đi, nhưng đến cuối cùng Tề Thịnh vẫn không nhịn được mà néo mạnh cậu một cái, giống như dạy bảo mà ghé vào lỗ tai cậu nói một câu: “Thật là hư.”

Đến ngày hôm sau, eo của Đường Thu vẫn còn đau, cho nên tất cả hoạt động đều bị Tề Thịnh cấm, chỉ có thể nằm chán nằm trên sofa xem TV. Tiện tay mở đến kênh đang chiếu phim cổ trang mà Kiều Dĩ An đóng vai chính, Đường Thu nhìn thấy gương mặt vô cùng đẹp nhưng cũng vô cùng đơ kia, mới nhớ đến mình vẫn còn chuyện vui để chơi.

Vì thế, cậu vừa thưởng thức diễn xuất vô cùng thâm thúy của Kiều Dĩ An, vừa cầm lấy di động tìm số của cậu ta.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng đã có người nghe, đầu kia điện thoại, giọng nói của Kiều Dĩ An vô cùng hưng phấn: “Đường Thu! Đường Thu! Cậu ruốt cuộc cũng nhớ ra tớ rồi!”

“Ừ, đang xem bộ phim truyền hình mà cậu mới đóng, đột nhiên nhớ ra.” Đường Thu không nhanh không chậm nói.

Kiều Dĩ An hưng phấn đến mức chửi bậy: “Ta XXX! Sớm biết vậy thì để khôi phục trí nhớ cho cậu, lúc ở bệnh viện tớ mỗi ngày đều sẽ mở phim tớ đóng cho cậu xem!”

“Không được, tớ sẽ nôn mất.” Đường Thu dịu dàng nói với cậu ta.

“À.” Kiều Dĩ An vẫn kiên cường, bướng bỉnh tự an ủi bản thân: “Ừm, xem có một người diễn hoài sẽ chán đến buồn nôn, tớ xem Dung Tấn diễn mãi cũng vậy đó, ha ha ha. Có điều không ngờ rằng diễn xuất của tớ lại tiến bộ nhiều như vậy, cậu chỉ xem một chút đã có thể nhận ra tớ giữa nhiều người như thế! Trước kia rõ ràng là cậu vẫn chê cười tớ diễn xuất tồi nát, tầm thường!”

Đường Thu xấu xa cười nhẹ nhàng: “Trước kia tớ sai rồi. Hôm nay tớ mới phát hiện, cả một dàn diễn viên, hẳn là chỉ có mình cậu mới có thể diễn đến mức thối nát không gì sánh được lại vẫn có thể khiến cho người ta muốn xem hết.”

“ Huhu!” Kiều Dĩ An rút cuộc không chịu nổi nữa, quăng điện thoại, khóc lóc chạy đi. Nhưng rất nhanh đã có người nhặt điện thoại lên, giọng nói rất thu hút của Dung Tấn từ đầu kia chậm chạp truyền đến: “Trở nên xấu xa rồi, Đường Thu. Đến đây đi, ba thiếu một.”

Đường Thu xoa xoa eo, không rõ vì sao lại cảm thấy có chút chột dạ: “. Bị thương rồi, không tiện lắm.”

“À, cậu là muốn tôi nói cho Kiều Dĩ An và Hà quản lý biết sự thực về chuyện mất trí nhớ của cậu sao? Kiều Dĩ An thì cũng ổn, nổi điên xong thì thôi. Còn chỗ Hà quản lý, hình như vì chuyện này mà đã từ chối không ít công việc?”

“. Đợi một chút.” Đường Thu nhanh chóng trả lời.

Đến khi Đường Thu ngồi xe của Tề Thịnh đến nhà Dung Tấn, mọi người đứng ngoài cửa đều có chút kinh ngạc.

Dung Tấn, Kiều Dĩ An và Thạch Lỗi vừa liếc mắt nhìn thấy Tề Thịnh, vẻ mặt liền có chút méo mó. Có điều Dung Tấn và Thạch Lỗi đều là diễn viên có danh tiếng lâu năm, một giây trôi qua liền điều chỉnh vẻ mặt của mình xong. Chỉ có Kiều Dĩ An vẫn còn trưng ra vẻ ngạc nhiên, tò mò mà vẫy tay chào Tề Thịnh: “Này, xin chào hoàng tử hôn tình mỹ nhân ngủ say!”

“Xin chào.” Tề Thịnh vô cùng đứng đắn bắt tay với Kiều Dĩ An, nhưng thật ra là đang khê bóp tay cậu ta.

Đường Thu lén kéo kéo Dung Tấn, ngằm đánh mắt liếc nhìn bạn trẻ Thạch Lỗi đang ở đây: “Sao hắn lại ở đây?”

Đương nhiên không phải là cậu ghét bỏ gì Thạch Lỗi, chỉ là mấy người họ đánh bài trước giờ quanh đi quẩn lại cũng chỉ có từng ấy người cố định. Mà trong giới diễn viên, Thạch Lỗi từ trước đến giờ đều đi theo con đường lạng lẽ, vai diễn cũng toàn là vai rắc rối, kiên cường, tốt bụng, nếu không phải có một hồi nghiệp duyên lúc trước, bọn họ kì thật chưa từng cùng xuất hiện nhiều.

Dung Tấn chỉ trả lời cậu một câu: “Hắn đánh mặt trượt không tồi.”

. Được rồi, đây quả thật chính là tiêu chuẩn đánh giá kết bạn hàng đầu của Dung Tấn.

Vốn đang định hỏi han vài câu, nhưng quần chúng đều bị ánh mắt của Dung Tấn áp bách, vội vàng nhanh chóng bay tới bàn mặt trượt. Đường Thu vừa ngồi xuống, Tề Thịnh cũng rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh cậu, nghe thấy Đường Thu “hừ” nhẹ một tiếng, tay trái liền thuận thực mà sờ lên eo cậu, nhẹ nhàng xoa bóp.

Ba người còn lại, vẻ mặt nhất thời trở nên vô cùng quỷ dị. Cuối cùng vẫn là Đường Thu họ nhẹ một tiếng, giải thích: “Hôm qua không cẩn thận nên eo bị trật.”

Tề Thịnh đã rút tay lại theo ý cậu, có chút ý muốn tránh nghi ngờ. Có điều, cảnh tượng liếc mắt đưa tình này, nhìn thế nào cũng thấy ái muội mờ ám, ngay cả Kiều Dĩ An ngốc nhất cũng thầm suy nghĩ trong lòng. Hình như, thà không giải thích còn hơn ==

Thật ra, xem ván mặt trượt liền dễ dàng nhìn ra tính cách của một người, ít nhất phong cách đánh bài của bốn người này cũng rất rõ ràng.

Kiều Dĩ An tuyệt đối là kẻ sung sức nhất. Mỗi lần thắng đều nhất định sẽ hưng phấn tru lên, hơn nữa còn tận lực chế nhạo bên thua. Hết lần này đến lần khác, người thua luôn là Dung đại ảnh đế, vì thế đánh xong một ván, Kiều Dĩ An đã đặt cho Dung Tấn vô số tên gọi, cái gì mà “Đài cao pháo thủ”, cái gì mà “Thần pháo số tám”, cái gì mà “Liên hoàn pháo”, sau đó bị Dung Tấn bất ngờ cốc cho một cái, đau đến mức nước mắt lưng tròng chẳng dám lên tiếng nữa. Qua ván mới, cậu ta lại không biết sống chết mà tiếp tục vòng tuần hoàn này. ()

Thạch Lỗi thì thuộc loại im lặng gom tiền. Cả đêm hắn nói không quá mười câu, câu nói rõ ràng nhất chỉ có một chữ “Ừ”. Nhưng dù là ăn tiền hay thua tiền, hắn đều không có một động tác hay biểu cảm dư thừa nào, cho nên Dung Tấn đưa tiền ra cũng vô cùng cam tâm tình nguyện.

Dung Tấn, tuy là kỹ thuật vô cùng kém nhưng thái độ tuyệt đối rất tốt. Cho dù cả đêm hắn đều lặp lại mấy động tác, rút bài, xào bài, đưa tiền, hắn vẫn chơi rất hào hứng, không chút oán hận. Nhưng là, mỗi lần nhìn thấy hắn dùng vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình rối rắm do dự hơn năm phút đồng hồ, cuối cùng lại đánh ra một con bài không đầu vào đâu, Đường Thu lại thật tâm thay hắn đau trứng. [Ờ, chính là cái mà mọi người đang nghĩ đó...]

Còn Đường Thu thì sao, tự cảm thấy cậu hắn là người bình thường nhất và cũng là người đánh bài vất vả nhất trên bàn mạt chược này. Cho dù cậu đánh bài cũng rất vui, nhưng phải làm quá nhiều chuyện. Không chỉ phải kiên nhẫn nghe Kiều Dĩ An lải nhải phun mưa, còn phải nói chuyện phiếm vài câu với Thạch Lỗi để thay đổi không khí, thường thường còn phải an ủi Dung Tấn một câu “Lần này đánh không tệ nha”, linh tinh các loại. Đường Thu không thường thắng, nhưng mỗi lần cậu thắng, nhất định đều là thắng lớn, càng về sau càng lớn. Cho nên chỉ cần Đường Thu vừa thắng, những người khác đều tự động lấy ra một xấp tiền màu đỏ.

Cảm giác thắng lợi rất dễ khiến người ta say mê, Đường Thu ngay cả eo bị trật cũng dần quên mất. Mãi đến khi Tề Thịnh vẫn ngồi bên cạnh học tập hồi lâu đột nhiên đưa tay nhéo nhéo eo cậu, nhắc nhở rằng “đã khuya”, cậu mới đột nhiên phát hiện kim đồng hồ đã vượt qua số mười hai từ lúc nào.

“Phải về rồi sao?” Đường Thu có chút lưu luyến.

“Bây giờ vẫn còn là thời gian dưỡng bệnh.” Tề Thịnh một chút cũng không mềm lòng, vẫn đang thấp giọng nhắc nhở cậu.

Sau khi một ván mạt chược kết thúc, Đường Thu vẫn đành cam chịu tạm biệt quần chúng. Kiều Dĩ An ngoài miệng lải nhải không ngừng, nhưng chính việc ngáp tới ngáp lui đã sớm bán đứng cậu ta. Còn Dung Tấn lại nhanh chóng đưa tay kéo lấy tay Đường Thu, dùng ánh mắt chứa đựng tình cảm và quyến rũ cấp bậc ảnh đế nhìn cậu vài giây, cuối cùng còn tỏ vẻ yếu đuối nói một câu: “Đừng đi.”

Đường Thu cảm thấy thật buồn cười, Dung Tấn lúc này tuyệt đối là chân thành nhất, còn đáng yêu hơn bình thường nhiều.

Có điều Tề Thịnh nhìn thấy cảnh này lại không cảm thấy thế. Cũng may Đường Thu đã nhanh chóng rút tay ra, tuy rằng câu mà cậu cam đoan với Dung Tấn, “Trở về dưỡng bệnh khỏe rồi thì sẽ cùng anh suốt đêm” vẫn khiến Tề Thịnh nhíu mày, nhưng cậu tốt xấu vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, mặc áo khoác vào, đi theo Tề Thịnh về nhà.

Về mặt bị bạn bài vứt bỏ của Dung Tấn quả thật rất có vẻ lạnh lẽo cô đơn đáng thương, ngay cả bạn nhỏ Kiều Dĩ An không biết nhạy cảm là gì cũng không đành lòng, chịu đựng cơn buồn ngủ mà tốt bụng đề nghị: “Hay là chúng ta gọi thêm người đến đánh tiếp đi?”

“Không cần.” Dung Tấn nhìn bóng dáng Đường Thu và Tề Thịnh bước bên nhau, cùng vẫy tay tạm biệt, khẽ bĩu môi, hưng phấn xào xào mấy quân mạt chược trong tay, “Thật là. sáng chói chiếu mù mắt chó của người khác rồi.”

Loại hoạt động đánh mạt chược này yêu cầu tay mắt lạnh lẽo, tinh thần kết hợp nên rất hao tổn thể lực. Cho nên tuy rằng ngừng tay đúng lúc nhưng Đường Thu vẫn có chút mệt mỏi muốn xỉu. Sáng hôm sau, khi Tề Thịnh đi làm, cậu vẫn đang ngủ bất tỉnh nhân sự.

Tề Thịnh không đánh thức cậu, chỉ ngồi bên giường ngắm nhìn vài phút, nhẹ nhàng giúp cậu lấy sợi tóc không cần thận bị dính vào miệng ra, rồi rời đi.

Dọc theo đường đi, hắn đều hồi tưởng lại dư vị trong lòng bàn tay mình. Chuyện này, mấy tháng trước đối với hắn mà nói thì giống như là một giấc mộng xa vời, nhưng hiện giờ, lại hình như vẫn chưa đủ.

Hậu quả của việc đầu óc không tập trung chính là, Tề Thịnh đến công ty hồi lâu mới phát hiện mình đã phạm một sai lầm — tối hôm qua đi chơi bài cùng Đường Thu, về nhà xoa bóp eo cho cậu xong, hắn liền

vội vàng tiếp tục lên mạng học tập tinh hoa của quốc gia [mặt trượt], khiến cho hần trước khi ra khỏi nhà hiếm khi quên kiểm tra, đã để quên tài liệu quan trọng trong hội nghị của công ty ở nhà.

Hội nghị đã sắp bắt đầu rồi, cho dù phần phát biểu của Tề Thịnh là ở đoạn sau, nhưng nửa đoạn trước vẫn cần hần chỉ đạo. Cô thư ký xung phong nhận việc, Tề Thịnh nhíu mày suy tư một lát, vẫn gọi điện thoại cho Đường Thu.

“Alô.” Giọng nói của Đường Thu rất lười biếng nhưng cũng xem như tỉnh táo, nghe điện thoại cũng rất nhanh, có vẻ là đã rời giường.

“Tỉnh dậy rồi sao? Hôm nay có công việc gì không?” Gần đây Đường Thu hồi phục khá tốt, Hà quản lý đã bắt đầu thay cậu nhận một ít công việc thoải mái như phỏng vấn hoặc tham gia game show.

“Có a.” Đường Thu mang ý cười trả lời.

“Khi nào đi?”

“. Đang đi trên đường.” Đường Thu đáp rất nhanh, trong lời nói còn xen kẽ âm thanh đi bộ.

Tề Thịnh cúp điện thoại, lúc này mới an tâm sai thư ký thay hần về nhà lấy tài liệu.

– hần nào đâu biết rằng, Đường Thu chưa tỉnh ngủ, thậm chí ngay cả người đang gọi điện thoại là ai cậu cũng chẳng biết. Những câu trả lời của cậu chính là theo bản năng sinh tồn suốt bao năm qua, vô số lần vừa lặn qua lặn lại trên giường vừa nghe những cú điện thoại liên hoàn gọi đến của chú quản lý giục cậu đi làm. Nằm trên giường, điện thoại kêu, nghe thấy hai chữ “công việc”, đầu tiên là lắc mạnh đầu cho thanh tỉnh vài giây, nói cho đối phương biết mình đã xuất phát, thuận tiện chạy quanh giường hai vòng rồi liền cúp điện thoại, tiếp tục bỏ nhào lên giường ngủ say như heo chết. Mấy động tác này cậu đã làm vô cùng thuần thục, ít nhất Hà quản lý đã sớm biết rõ.

Nhưng Tề Thịnh không phải là quản lý Hà.

Vì thế, khi cô nàng thư ký lấy chìa khóa mở cửa nhà Tề Thịnh ra, vừa ngẩng đầu nhìn liền thấy Đường Thu chân trần đứng giữa phòng khách, toàn thân gần như chẳng mặc gì ngoại trừ một chiếc khăn tắm be bé quấn quanh eo, tóc vẫn còn ẩm ướt, ánh mắt mơ hồ mù sương.

Cô nàng thư ký. sợ ngây người.

“. Chào.” Sau một hồi tĩnh lặng, Đường Thu lại là người phản ứng trước, thân mật chào đối phương một tiếng.

Cậu đã nhận ra cô nàng suýt chút nữa đã nuốt cậu vào bụng. Về phần nửa người trên không thể che được. Đường Thu đã từng đóng một vài cảnh bán ***, theo kinh nghiệm của cậu, tình huống này mà còn kinh hoàng lúng túng chạy loạn lộn xộn, rất có thể sẽ *** hoàn toàn luôn.

“Xin chào.” Cô nàng thư ký thì thào trả lời, ánh mắt vẫn dờ ra, dừng lại ở gương mặt Đường Thu.

Tuy là diễn xuất của Đường Thu rất ổn, nhưng cũng có chút khó xử, lúng túng xoắn chặt khăn tắm, sờ sờ mũi: “Ngài. có việc gì sao?”

“. Tề Thịnh để tài liệu ở ngăn kéo đầu tiên ở cái bàn trong thư phòng hội nghị đã sắp bắt đầu rồi cho nên bảo tôi lại đây lấy giúp hần.” Một chuỗi trả lời này hoàn toàn là dựa vào bản năng làm việc của cô nàng thư ký, chứ thực ra, đầu óc của cô hiện giờ vẫn còn ở trong trạng thái bị sét đánh.

“Vậy tôi sẽ không quấy rầy cô.” Đường Thu mỉm cười với cô thư ký, từng bước trấn tĩnh chậm rãi đi vào phòng mình — ít nhất thì vẻ ngoài cũng xem như trấn tĩnh.

Khi cô nàng thư ký tìm được tài liệu, Đường Thu đã sớm mặc quần áo vào, ngồi bên bàn ăn tùy tiện lật báo.

Tóc cậu có vẻ là đã dùng khăn mặt vội vàng lau qua, những cọng tóc ẩm ướt che khuất hàng lông mi dài đang rũ xuống, màu đen tuyền đẹp đến chói mắt khiến cho khuôn mặt cậu dưới ánh mặt trời vẫn có chút mơ hồ không thật. Lại nhìn thấy cô nàng thư ký, cậu cũng không có vẻ mặt xấu hổ gì, chỉ buông báo xuống, thoáng ngẩng đầu cười với cô ấy. Nụ cười này phối hợp với dáng vẻ tùy tiện ngồi dựa vào bàn thật sự là vô

cùng tươi đẹp, cũng vô cùng quen thuộc. Cô nàng thư ký đứng trong phòng khách chậm chậm đi đến, cẩn thận từng bước, miệng mở rồi lại khép, cuối cùng vẫn không nhìn được mà run rẩy hỏi một câu: “Xin hỏi, anh là.” Hỏi một nửa lại cảm thấy mình quá đường đột, vội vàng sửa lại: “Ngài là bạn của tổng giám đốc Tề sao?”

“À.” Đường Thu mang vẻ mặt mù mờ suy nghĩ vài giây, ánh mắt khẽ cong lên, nhìn cô nàng thư ký mà mỉm cười một cái đẹp đến mức có thể khiến người khác muốn phạm tội: “Tôi là chồng của em họ anh ấy.”

16. Chương 16: Đường Thu, Đồ Khốn Kiếp!

Thư ký Trần ngơ ngác đưa tài liệu đến tay Tề Thịnh, ngơ ngác viết xong ghi chép hội nghị, cuối cùng lại ngơ ngác trở về chỗ ngồi của mình.

Bầu không khí trong văn phòng vẫn như cũ, vừa bận rộn rồi ren vừa gọn gàng ngăn nắp. Vì vậy, cô nàng thư ký hai mắt đại ra, đờ đẫn nhìn màn hình máy tính liên trở nên kỳ lạ, khác biệt. Qua một lát, cô bé nhân viên thực tập hoạt bát lạnh lợi đã chạy đến ân cần thăm hỏi: “Chị Trần, chị sao vậy?”

Thư ký Trần ngơ ngác nhìn cô bé: “Trong nhà tổng giám đốc Tề, tôi nhìn thấy Đường Thu.”

“Nếu không có chuyện gì thì lát nữa chị em mình cùng đi căn tin ăn cơm nha, hôm nay em muốn ăn thịt heo xắt sợi xào và sườn heo chua ngọt —— a?”

“Đường Thu lừa thế.”

“ ”

“ ”

“—— a!”

Một tiếng hét thất thanh vang lên, cả văn phòng đều chấn động. Thư ký Trần rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, nhưng đã muộn rồi. Đám đồng nghiệp sốt sáng đã từ bốn phương tám hướng chạy lại hóng hớt: “Sao vậy? Sao vậy? Chuyện gì xảy ra?”

Cô bé thực tập đang ôm đầu thét chói tai: “Chị Trần nhìn thấy Đường Thu ***! Đường Thu, chính là Đường Thu đó a!”

“Trời ạ! Ở đâu!!”

“Ở trong nhà tổng giám đốc Tề!!”

“Ồ! Á! Trời ạ!!”

Thư ký Trần nháy mắt đã bị quần chúng chạy đến vây xem bao phủ. Cùng lúc đó, tin tức không biết nên nói là sự thật hay là tin đồn này đã lan truyền khắp công ty với vận tốc ánh sáng. Cách cả đám người vây xung quanh và một cái hành lang, thư ký Trần vẫn có thể nghe thấy cậu nhóc nhiều chuyện ở văn phòng đối diện rống to: “Má ơi! Thư ký Trần nhìn thấy Đường Thu ở trong nhà tổng giám đốc Tề! Còn lột sạch anh ta!”

Khi truyền đến lầu dưới, sự tình biến thành: “Tổng giám đốc Tề ở chung với Đường Thu. Sáng nay bị thư ký Trần bắt gặp. Thư ký Trần thừa dịp tổng giám đốc Tề không có ở nhà, đã lột sạch Đường Thu. Còn sờ soạng anh ta một lúc.”

. Mười phút sau, khi tin tức truyền đến chỗ Tề Thịnh và các nhân viên cấp cao ở lầu trên, rốt cuộc trở thành: “Tổng giám đốc Tề ở chung với đại minh tinh Đường Thu, tối hôm qua còn làm vài chuyện không tiện để người khác biết. Sáng nay thư ký của tổng giám đốc Tề đi đến nhà hắn làm việc, tình cờ gặp được Đường Thu đang nghỉ ngơi, kết quả nhất thời không kiềm chế được, thú tính trỗi dậy, xông lên *** loạn Đường Thu. Hiện giờ đang chờ giấy gọi của tòa án.”

Ở nơi bắt nguồn lời đồn, thư ký Trần vẫn bị quần chúng hóng hớt bao quanh. Bất luận cô cố gắng giải thích “Nói sai rồi”, “Nghe lầm rồi”, “Có hiểu lầm”, đối phương cũng chỉ trưng ra một nụ cười nham nhở đáng khinh với cô.

Mãi đến khi có ông chú nọ hỏi câu “Xúc cảm tốt không?”, thư ký Trần này giờ vẫn nói năng không ăn nhập gì với quần chúng rồi cuộc cũng hiện ngang lật bàn: “Đệch! Chị đây hoàn toàn không có sờ mó gì hết! !”
(° °

Lúc này, chiếc điện thoại trong tay thư ký Trần vang lên.

Cô theo phản xạ nhận cuộc gọi, liền nghe thấy giọng nói lạnh như băng tưởng chừng xa xôi ngàn dặm từ đầu kia truyền đến: “Trần Kiều Kiều, đi lên đây.”

..... Thư ký Trần rốt cuộc cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Từ khi cô vào làm ở công ty đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên Tề Thịnh gọi thẳng cái tên sến súa vừa nghe đã muốn đau trứng của cô. [Kiều: mềm mại yêu kiều đáng yêu]

Thư ký Trần vừa mới bước vào văn phòng, Tề Thịnh liền vào thẳng chủ đề: “Rốt cuộc cô đã nói gì?”

Cho dù ánh mắt sâu thẳm tựa như muốn ăn thịt người khác của Tề Thịnh rất có cảm giác áp bách, nhưng thư ký Trần thức thời vẫn cố kìm chế nỗi sợ hãi, thấp thỏm thuật lại không sót một chữ lời mình đã nói: “Tôi chỉ nói một câu. Chính là, ở trong nhà tổng giám đốc Tề ngài, tôi nhìn thấy, thấy Đường Thu ***.”

Khóe miệng Tề Thịnh không thể không chế được mà giật giật mấy cái, lập tức quyết đoán ngồi lại trước bàn làm việc, bùm bùm gõ một văn bản, đồng thời phân phó ngắn gọn: “Tình huống cụ thể đợi lát nữa hỏi lại. Hiện giờ cô mau quay về văn phòng, gửi mail mà tôi gửi cho cô đi khắp cả công ty. Ngay lập tức!”

“Đã rõ.” Thư ký Trần vội bỏ chạy nhanh như chớp.

Sau khi mở máy tính xem mail mà Tề Thịnh gửi đến, thư ký Trần im lặng cảm thán một câu: Tổng giám đốc Tề không hổ là tổng giám đốc Tề a. Những người làm tổng giám đốc, đều giỏi lừa người khác cả.

Vì thế, năm phút sau, một bức thư ngỏ tiêu chuẩn, chính thức, nóng hổi được viết dưới lời văn của thư ký Trần ra lò.

“Các vị đồng nghiệp, lãnh đạo:

Chào mọi người!

Sáng sớm hôm nay, tôi theo lệnh tổng giám đốc Tề đi đến nhà ngài ấy lấy một vài tài liệu quan trọng, cũng ở trong phòng khách nhà tổng giám đốc nhìn thấy tấm poster quảng cáo quần lót mới nhất của Đường Thu (chú thích: khổ lớn 2×2 mét, ảnh rõ nét, không che, ảnh chụp đã kèm theo phụ kiện, mọi người có thể tự do xem ảnh phía dưới). Bởi vì bản thân đã thần tượng Đường Thu lâu năm, tấm poster này lại chưa chính thức phát hành. Tôi kích động quá mức, khi trở lại công ty, thuật lại với đồng nghiệp không rõ ràng, khiến cho đối phương nghe nhầm một vài chỗ, cũng vì vậy mà làm cho mọi người hiểu lầm, bản thân cảm thấy vô cùng có lỗi.

Tôi xin trình trọng tuyên bố, những lời tôi đã nói về việc này chỉ có một câu: ‘hôm nay tôi ở trong nhà tổng giám đốc Tề nhìn thấy tấm poster Đường Thu ***.’

Mong mọi người đừng tin những lời đồn bịa đặt, cũng đừng lan truyền tin đồn.

Theo chỉ thị từ tổng bộ công ty, bắt đầu từ bây giờ, người truyền bá tin đồn ở trong công ty, trừ tiền thưởng một tháng, quét dọn WC một tuần.

Người truyền bá tin đồn ở ngoài công ty, trừ tiền lương tiền thưởng một năm, cũng quét dọn tất cả các lầu và WC ở 38 tầng suốt một tháng! Cả WC của nam lẫn nữ!

Đi tố cáo kẻ truyền tin đồn sẽ có thưởng. Nếu như tố cáo đúng sự thật, có thể hưởng toàn bộ tiền lương tiền thưởng của người bị tố cáo.

Lại trình trọng tuyên bố. Cũng hi vọng các vị đồng nghiệp thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Tập tin đính kèm: poster mới nhất của Đường Thu.jpg”

Đối với đám quần chúng từ các lầu dưới vẫn không ngừng chạy đến hóng hớt, thư ký Trần chỉ cần mỉm cười nói một câu “trở về xem mail đi”, đối phương xem xong liền thức thời yên lặng lết về chỗ của mình. Nhưng thật ra ở các lầu trên, mọi người vẫn đang náo nhiệt, vừa bàn tán vừa cảm thán, “Oa, đáng người Đường Thu thật không tệ nha”, “Xem ra tổng giám đốc Tề cũng là fan của Đường Thu đó”, “Trời ạ, tấm poster này khổ 2×2 mét, cũng quá chán động đi”, vân vân, đại loại là như vậy.

Chỉ có cô bé nhân viên thực tập là người đầu tiên nghe được tin này oan ức tủi thân chạy đến tìm thư ký Trần: “Chị Trần, chị gạt em.”

Thư ký Trần nghiêng răng nghiêng lợi ráng nặn ra nụ cười: “Ha hả, ai bảo em kích động quá làm gì. Ba chữ cuối của chị còn chưa kịp nói xong, em đã hét toáng lên rồi.” Mấy chữ cuối, quả thực là cô phải nghiêng ra từng chữ.

Cô bé nhân viên thực tập liền trưng ra vẻ mặt cầu xin: “Vậy vì sao ban nãy chị không trực tiếp giải thích. Hiện giờ tất cả mọi người đều muốn tìm em hỏi lung tung!”

“ Bởi vì tấm poster này là thuộc bí mật thương mại, chị phải xác nhận với tổng giám đốc Tề xong mới biết được có thể công khai hay không.” Thư ký Trần mỉm cười nói, sau khi được tổng giám đốc Tề chỉ bảo một chút, hình như chỉ số thông minh cũng tăng lên không ít, ngay cả mấy từ chuyên ngành này cũng có thể thuận miệng quăng ra.

Nhưng mà. không biết đối diện với tổng giám đốc Tề, chỉ số thông minh nhiều đấy có đủ dùng hay không nữa.

Khi điện thoại của Tề Thịnh lại gọi đến một lần nữa, thư ký Trần có chút bi ai đau buồn.

Lần này cô bước vào, chỉ nhìn thấy Tề Thịnh an ổn ngồi sau bàn làm việc, sắc mặt bình tĩnh liếc nhìn cô một cái. Chỉ là. Thư ký Trần chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy có một loại hương vị như sắp bị tính sổ đến nơi.

“Nói một chút xem, sao lại thế này?”

Thư ký Trần thành thật trả lời: “Sáng nay ngài nói trong nhà không có ai, chớ nên tôi mới trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa. Kết quả vừa vào cửa, liền nhìn thấy Đường, Đường Thu tắm rửa xong bước ra.”

Cô cũng không nói quanh co linh tinh cái gì mà “bạn của ngài”. Làm một fan khá trung thành của Đường Thu, không, phải nói là một fan yêu thích phim truyền hình và phim điện ảnh của các thần tượng đóng, cô tuyệt đối sẽ không nhận nhầm người khác là Đường Thu.

Tề Thịnh đưa tay ấn lên mi tâm, cũng không giải thích gì cả. Chỉ là qua vài giây, mới có chút xoắn xuýt hỏi hai chữ: “Cậu ấy.”

Rồi không nói gì tiếp.

Lúc này, thư ký Trần lại bỗng nhiên giống như được thần quang chiếu rọi, đầu óc sáng suốt, nhanh nhẹn đưa ra đáp án mà Tề Thịnh muốn hỏi: “Anh ấy khi đó có quần khăn tắm!”

. Vấn đề là, nghe được đáp án ấy xong, sắc mặt của tổng giám đốc Tề cũng không tốt hơn chút nào.

Thư ký Trần cả gương mặt đều đỏ ửng nhưng vẫn nhanh nhẹn bảo đảm: “Tôi thề! Tôi chỉ nhìn một giây! Sau đó liền cúi đầu! Trong tình huống như thế, tôi đương nhiên không thể không biết xấu hổ mà nhìn chăm chăm vào người ta, cho dù là Đường Thu cũng không được a. Tôi, tôi còn chưa từng yêu đương gì mà.”

Mắt thấy cô nàng thư ký sắp nhảy vào cái hố ‘thiếu nữ hoa mộng ôm nỗi tương tư’ không có đường thoát, Tề Thịnh nhẹ nhàng ho khụ một tiếng: “Sau đó?”

“Sau đó Đường Thu liền đi thay quần áo, tôi cũng đi vào lấy tài liệu. Sau đó nữa, tôi đi ra, chào tạm biệt với Đường Thu xong, liền rời đi.”

“Đây là toàn bộ?”

“Ừm. Đại khái là vậy.” Thư ký Trần trầm ngâm vài giây, mới đột nhiên nghĩ ra cái gì đó. Vừa giương mắt liền nhìn thấy hai hàng lông mày đang xoắn tít lại và ánh mắt vô cùng lợi hại của Tề Thịnh, chút bí ẩn còn sót lại cuối cùng cũng vội dâng lên: “Ừm, lúc cuối, Đường Thu anh ấy có nói một câu. Cái kia, anh ấy nói anh ấy là chồng của em họ ngài?”

Tề Thịnh ngạc nhiên: “Cái gì?”

“Anh ấy nói anh ấy là chồng của em họ ngài!” Thư ký Trần lại cúi đầu lớn tiếng lập lại. Trời ạ, không phải nghe nói tổng giám đốc Tề là con một suốt bảy đời hay sao, không phải là cô đã biết được cái bí mật gia tộc gì đó mà không nên biết chứ?

“ ”

“ ”

“ ”

Rầm!

Một tiếng vang lớn truyền đến từ trước người cô. Sau đó —

Bùm bùm, loảng xoảng, rầm rầm, một loạt tiếng động lộn xộn truyền đến, thư ký Trần kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ nhìn thấy cả người Tề Thịnh té lăn trên mặt đất, đang lúng túng hoảng hốt đứng dậy, kết quả bởi vì chân vướng phải dây điện thoại, rầm một tiếng điện thoại liền nằm dưới đất, đồng thời khi hắn đưa tay muốn đỡ lấy điện thoại cũng khiến đèn bàn rơi mạnh, văng đến chỗ cửa sổ sát đất kia. Cửa sổ rầm rắc vài tiếng liền nứt ra!

. Thư ký Trần nhìn chiếc bàn làm việc lộn xộn bừa bãi và đám tài liệu đang bay loạn xạ xung quanh, kinh ngạc đến mức ngay cả quan tâm, sợ hãi gì cũng quên hết.

Từ khi cô đến làm việc ở công ty đến nay, đây chính là lần đầu tiên nhìn thấy Tề Thịnh nhếch nhác, thảm hại thế này. Nhìn thấy mái tóc rối bời vì bị tài liệu rơi trúng, cùng với gương mặt chẳng rõ tại sao mà đỏ bừng, tuy rằng thư ký Trần vẫn mờ mịt chẳng hiểu gì, vẫn cảm thấy rằng. Mẹ nó, thật quá thu hút!

Tề Thịnh quay lưng lại, hít mấy hơi thật sâu, lúc này mới tỏ vẻ bình tĩnh nói với cô: “Không có việc gì nữa. Đi ra ngoài trước đi.”

“Dạ vâng.” Thư ký Trần cẩn thận trả lời, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận xem câu nói nào của mình đã khiến Tề Thịnh ‘biến thân’, nhưng khi đi đến cửa, cô vẫn cố gắng thu hết can đảm, quay đầu lại, vô cùng chân thành, áy náy nói với Tề Thịnh: “Thực xin lỗi, tổng giám đốc Tề. Lần này tôi quá kích động, tôi cam đoan nhất định sẽ không tái phạm nữa. Nếu tái phạm. Mong ngài cứ trực tiếp sa thải tôi!”

Có lẽ là bởi vì ngượng ngùng, thư ký Trần nói xong liền vội vàng chạy đi.

Có điều, Tề Thịnh cũng không định sẽ trả lời cô. Trên thực tế, hiện giờ Tề Thịnh vẫn còn đang mắc kẹt trong một mảnh sóng to gió lớn, trong lòng sóng sau xô sóng trước cuộn trào mãnh liệt, chỉ còn lại một suy nghĩ — xong đời, cậu ấy biết rồi! Cậu ấy biết rồi! Mẹ nó ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! Cậu ấy biết em họ là giả rồi ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Cho dù những lời này của Đường Thu dường như không có ý gì, cho dù hắn có thể tưởng tượng được, khi nói những lời này, Đường Thu nhất định đã trưng ra vẻ mặt thờ ơ, đùa vui, nhưng hắn lấy trực giác của đàn ông và hiểu biết của hắn đối với Đường Thu ra bảo đảm: Đường Thu nhất định đã biết rồi.

Cả buổi chiều, Tề Thịnh đều ngáp trong trạng thái sốt ruột. Muốn về sớm một chút để hỏi cậu ấy, lại không hiểu sao có một chút không dám gặp Đường Thu. Vì thế, cô nàng tiếp tục đứng gần cửa công ty hiêu kỳ nhìn một màn kỳ lạ, tổng giám đốc Tề về mặt vội vã cầm cặp tài liệu đi ra ngoài. lại mang sắc mặt xanh mét trở về. rồi lại đi ra ngoài lần nữa.

Cuối cùng, khi Tề Thịnh về đến nhà thì đã là mười một giờ đêm. Vấn đề là, đến giờ này mà Đường Thu vẫn còn chưa ngủ, còn quang minh chính đại ngồi trên sofa đợi hắn trở về nhà.

Khi nhìn thấy Tề Thịnh mang thần sắc mệt mỏi bước vào nhà, hai mắt Đường Thu liền sáng lên.

“Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?” Cho dù cả ngày hôm nay, Tề Thịnh đều bị các kiểu tâm trạng thay tới đổi lui của mình ép đến tâm lực mệt mỏi quá độ, nhưng về ngoài vẫn duy trì bình tĩnh như bình thường. Nhưng mà, từ khi vào cửa hắn vẫn không liếc mắt nhìn Đường Thu một cái, vừa tháo cà vạt vừa bước về phía phòng ngủ.

Có điều, cái lỗ tai của hắn không chịu thua kém, giây đầu tiên vừa nhìn thấy Đường Thu đã lén đỏ ửng lên.

Đường Thu đương nhiên không định buông tha hắn. Thừa dịp hắn còn chưa đi đến phòng ngủ, đã nhanh chóng từ sofa quỳ lên, nhướn nửa người về phía hắn: “Cái kia. hôm nay chưa tạo thêm phiền phức cho anh và em họ ha.”

Bước chân của Tề Thịnh dừng lại một chút.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tề Thịnh cảm thấy được khi cậu nói ra hai chữ “em họ” thì. đặc biệt nhấn mạnh.

Đường Thu lại nói: “Lúc ấy bị hỏi là ai, có chút sợ hãi, không cẩn thận liền mượn danh nghĩa em họ của anh. Nói là chồng em họ của anh, chắc sẽ không khiến cho em họ của anh bị hiểu lầm chứ. Em họ anh cũng ở thành phố này sao. Khi nào thì.”

“Tôi không có em họ!” Tề Thịnh rút cuộc cũng khẩn cấp, vội vàng nói ra câu này.

Khoảnh khắc này, Đường Thu tuyệt đối đã phát huy tối đa kinh nghiệm diễn xuất tích lũy suốt bao năm qua của cậu. Bởi vì khi Tề Thịnh đưa ánh mắt của tráng sĩ đang tự chặt tay mình nhìn về phía cậu, trên mặt cậu không hề để lộ chút vẻ thỏa mãn hay đắc ý trong lòng cậu, mà còn vô cùng tự nhiên, kinh ngạc phát ra một tiếng: “Sao?”

“Thực xin lỗi, đã lừa cậu.” Tề Thịnh cam chịu cởi áo vest ra, bước đến ngồi xuống sofa, sau đó ảo não nói: “Poster và đĩa phim của cậu đều là tôi tự mua. Sợ là sẽ dọa cậu, cho nên mới nói là của em họ. Tôi không có sở thích biến thái gì, chỉ là.” Hắn dừng lại, nghẹn một lúc lâu, mới quay đầu đi chỗ khác, nói: “Đúng lúc hôm đó ông chủ tiệm bán đĩa đang quảng bá, phim cậu đóng cũng đều diễn rất đạt, rất hay.”

. Muốn hắn thổ lộ trước mặt người mình thích như thế này, quả thực là muốn lấy mạng hắn mà!!

“Cảm ơn anh, tôi rất vui.” Đường Thu ngồi xổm trên sofa, còn chăm chú quay sang nhìn hắn, “Tôi thật sự rất vui. Nói thật ra, tôi vẫn cảm thấy bản thân rất kém cỏi. Có thể anh không biết, tôi ban đầu không phải là học âm nhạc và biểu diễn, khi đi học đại học, tôi vẫn đam mê một ngành hoàn toàn không liên quan gì là thiết kế nội thất.”

“Tôi biết. Tôi đã nhìn thấy bản vẽ cậu thiết kế trên blog của cậu, rất đẹp.” Tề Thịnh nhìn cậu nói.

Đường Thu có chút ngượng ngùng cười cười, “Đã sớm quên mất rồi, mấy bức vẽ lung tung thôi. Lúc ấy. bởi vì không thể vừa đến trường vừa tự nuôi sống bản thân, cho nên khi có người đến tìm tôi đi hát, tôi liền đồng ý. Lần đầu tiên bước lên sân khấu, ngũ âm còn chưa được đầy đủ, ngay cả bản thân tôi còn không nghe nổi, còn tưởng rằng sẽ bị đánh nữa chứ. Không ngờ là đến cuối cùng, thế nhưng còn có người tặng hoa cho tôi, lúc ấy thật sự là cảm động muốn chết luôn. Bây giờ tôi vẫn nhớ rõ dáng vẻ của mấy cô bé ấy, các em ấy hẳn là những người đầu tiên biết đến tôi.”

. Tề Thịnh rầu rĩ nói: “Ừm.”

— mới không phải đâu! Mấy bó hoa kia đều là Tề Thịnh bỏ tiền mua mấy cô bé đó lên tặng cả, bọn họ ngay cả tên họ Đường Thu là gì cũng không biết nữa là. Tề Thịnh thật sự rất muốn nói cho Đường Thu biết: người đầu tiên biết đến cậu là tôi! Là tôi! Hơn nữa, đó cũng là lần đầu tiên Tề Thịnh nhìn thấy Đường Thu, bởi vì khẩn trương nên khi bước lên sân khấu, Đường Thu thậm chí còn suýt lao đảo vấp ngã, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã cười vô cùng rực rỡ, đẹp đẽ. Dưới ánh đèn đường và màn tuyết bao quanh, sáng ngời đến chói mắt. Tề Thịnh khi ấy chỉ ngừng lại bên đường để hút thuốc, vừa nhìn thấy nụ cười ấy liền dừng bước chân, yên lặng nghe cậu hát xong một bài hát không hề đặc sắc, sau đó liền mua hết toàn bộ hoa của cô bé bán bên đường.

Ông chú già chưa từng theo đuổi ngôi sao bao giờ, ngay cả biểu đạt sự yêu thích của mình cũng dùng cách vụng về như thế.

"Khi đóng bộ phim đầu tiên, tôi NG [quay hỏng] không biết bao nhiêu lần, suốt cả một ngày mới tiến bộ hơn một chút. Nếu không phải đã nhận trước một phần thù lao, tôi nhất định sẽ chạy trốn. . . . Mãi cho đến bây giờ, tôi cũng không dám xem những bộ phim mà mình đã đóng. Cho nên, anh nguyện ý xem phim tôi đóng, tôi thật sự rất vui vẻ."

— mới mẹ nó không phải đâu! ! Mỗi lần phim mới của Đường Thu được chiếu đều phải lén đặt bao trước cả rạp cũng không tính đi, mỗi tối đều phải xem phim cậu đóng xong mới đi ngủ được, rất nhiều bộ phim hẳn đều đã xem hơn trăm lần, ngay cả mỗi câu lời thoại của Đường Thu đều thuộc nằm lòng, mỗi bộ phim hẳn đều đã làm hỏng năm, sáu đĩa phim, trong nhà hiện giờ đều là đĩa mới mua, loại chuyện này, cho dù phải chết hẳn cũng sẽ không nói ra!!!

. Lần này Tề Thịnh không nói gì cả, loại trả lời miệng nói một đường lòng nghĩ một
nẻo này đã sắp bức điên hấn rồi! Vì thế, hấn dứt khoát nhào đến vác Đường Thu lên, trực tiếp sải bước vào
phòng ngủ của cậu, đặt cậu lên giường: “Muôn rồi, nên ngủ đi!”

“Ngủ ngon.”

Tối nay Đường Thu ngủ rất ngon, Tề Thịnh lại khóa cửa phòng mình, lén lút chuẩn bị một hồi lâu. Nhưng mà sáng sớm hôm sau, Đường Thu tỉnh dậy xong, tâm tình lại chẳng vui vẻ gì — mở cửa phòng ra liền cảm nhận một bầu không khí lạnh lẽo, yên tĩnh, chắc là Tề Thịnh đã đi công tác rồi. Không, nói chính xác thì, cái tên muôn tào hay then thùng kia đã chạy trốn rồi.

Đường Thu hưng phần vui vẻ ngắm nhìn một lát, nhìn mãi nhìn mãi, cảm thấy có chút quen mắt.
 Khá giống với phòng cậu đang ở thì phải.

Bên cạnh mô hình còn có một tờ giấy ghi chép, Đường Thu chậm chậm cầm lên, nhìn thấy trên tờ giấy viết: “Có việc gấp cần đi công tác một tuần, ở nhà chú ý an toàn. Đồ ăn cậu thích đều có trong tủ lạnh, nguyên liệu nấu ăn đều đã thái sẵn. Sổ ghi chép những việc cần nhớ tôi đã để trên bàn trong phòng cậu. Máy tính mười một giờ sẽ cường chế tắt máy, sớm nghỉ ngơi một chút.” Sau một hàng dấu chấm, lại có thêm một câu, nét mực khác biệt, có vẻ là cuối cùng đã do dự mà bổ sung thêm: “Nếu thật sự không ổn, có thể gọi quản lý Hà đến đón cậu. Đừng nhớ tôi.”

Giữa trưa Đường Thu gọi điện cho quản lý Hà, còn chưa kịp lên tiếng, đầu kia đã truyền đến tiếng cười nhao.

57

“ Không cần.” Đường Thu không định sẽ tán gẫu với chú ta, dừng vài giây, liền nói thẳng: “Chú à, chú giúp cháu đem mấy đĩa ghi hình concert đến đây được không, cháu muốn xem.”

“A?! Cháu rút cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi hả? Chuẩn bị mở lại concert cho nên muốn xem lại để rút kinh nghiệm?!”

. Đường Thu lại một lần nữa chịu thua năng lực suy diễn của quản lý Hà, bị chú ta dốc hết máu gà [kê huyết, chơi chữ từ “tâm huyết”] không ngừng ép hỏi, cuối cùng chỉ có thể bị ép đáp lại một câu: “. Đúng vậy.”

Quản lý Hà vô cùng phấn khởi cúp điện thoại, sau đó nhanh chóng đem một đồng đĩa concert đến đây.

Đường Thu ở nhà bế quan ba ngày, máy tính cường chế tắt xong, liền quay sang ôm cứng TV, rút cuộc cũng xem hết tất cả đĩa concert của mình. Trong suốt khi ấy, cậu vẫn dùng thái độ nghiên cứu khoa học mà quét mắt nhìn mỗi góc, mỗi bóng lưng, dáng người, đeo kính mắt cẩn thận nhìn xem có người mình muốn tìm hay không. Mãi đến khi cậu tìm được người ấy mới thôi.

Ba ngày sau, Đường Thu cảm thấy thỏa mãn ra khỏi nhà. Khi đón cậu đi làm, quản lý Hà luôn cảm thấy cậu cười thật. gian xảo.

“Có chuyện gì vui hả? Cười tươi như vậy.”

“Đánh được một Boss siêu lớn siêu mạnh trong trò chơi.” Đường Thu tiến vào trong xe, cười cười vô cùng lưu manh.

Chiều hôm đó có một buổi thu âm ở radio, là một buổi phỏng vấn không lớn lắm cũng không quá khó. Cuối buổi là một vài câu thường hỏi, ví dụ như “thích kiểu con gái như thế nào” linh tinh.

Người chủ trì vì thế lại làm hết phận sự hỏi một lần: “Tin rằng anh đã trả lời không ít lần rồi nhỉ. Đường đại minh tinh, anh thích mẫu con gái như thế nào vậy? Tôi nhớ rõ lần trước anh trả lời phỏng vấn trên tạp chí đã nói là, tóc dài, sạch sẽ. Quá đơn giản nha.”

“Ha ha, thật ra không có mẫu người gì cả. Cảm thấy đúng là được rồi.” Đường Thu không ngoài dự kiến trả lời một đáp án tiêu chuẩn.

“Vậy. Đối với anh, thích một người là cảm giác như thế nào?”

Trên thực tế, người chủ trì cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, cho dù Đường Thu đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn nào, buổi phỏng vấn này cũng đều có thể thuận lợi kết thúc. Không ngờ rằng Đường Thu lại trầm ngâm hồi lâu, tặng cho cô nàng một nụ cười đẹp đến như ở trong mộng ảo, sau đó còn nghiêm túc trả lời: “Thích à. Hẳn là cho dù ở nơi tối tăm thế nào, đông người thế nào, bạn đều có thể chỉ với một ánh mắt đầu tiên đã nhận ra người ấy.”

. Câu trả lời như người đang yêu này quả thật đúng là một kinh hỉ a. Cô nàng MC bị Đường Thu phóng điện thâm mớ hồ nghĩ ngợi

17. Chương 17: Kết Cục Tươi Sáng. [hay, Tiểu Thu Biến Thành Dụ Thu]

Sau khi phỏng vấn kết thúc, trở về xe, quản lý Hà cứ nhìn chằm chằm vào cậu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Cháu nói như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm đó. Ngày mai lại sẽ có mấy cái tin tức lung tung lộn xộn nữa.”

“Không sao đâu.” Đường Thu khoanh tay gối sau đầu, vẫn nhẹ nhàng cười hì hì như cũ, dáng vẻ như tâm tình đang rất tốt. Quản lý Hà cũng không nói nhiều với cậu, dù sao có tin tức vẫn tốt hơn là chẳng có tin nào. Trên đường đi, Đường Thu bỗng có chút dăm chiêu, tiện tay mở danh bạ điện thoại lên, xem từ số điện thoại đầu tiên đến số cuối cùng, rồi lại xem từ cuối lên đầu, chần chừ ở tên của Dung Tấn một lát, cuối cùng vẫn lựa chọn gọi điện thoại cho Kiều Dĩ An.

“Đang ở phim trường nghe mắng! Có việc thì nói mau.” Kiều Dĩ An giống như tên trộm, hạ giọng vội vã nói với cậu.

Âm thanh làm nền phía sau chính là tiếng đạo diễn Hà Vũ tràn ngập tức giận rống lớn: “Kiều Dĩ An! Cậu, con mẹ nó thực sự khiến tôi tuyệt vọng rồi! Tuyệt vọng!! Cậu có biết không hả!!!” Đường Thu đã từng hợp tác rất nhiều lần với vị đạo diễn này, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Hà Vũ cáu kỉnh, nóng giận đến mức độ này, có thể thấy được, ở phương diện nào đó, Kiều Dĩ An lại tiến bộ nữa rồi = =

Vì vậy Đường Thu không quanh co gì, nói thẳng vào vấn đề chính luôn: “Nếu có người. Hình như là thích cậu, nhưng chết cũng không chịu thừa nhận, có cách nào không?”

Kiều Dĩ An không hề suy nghĩ gì đã đưa ra đáp án: “Uống rượu đi, ép người đó say khướt! Say rượu nói lời thật, say rượu loạn tính, nghe nói chưa.” Đang nói đột nhiên dừng lại, hình như là chạy đến nơi hẻo lánh nào đó, xung quanh rất yên tĩnh, lúc này mới khúm núm hỏi: “Đường Thu, có ý gì hả? Không phải là cậu. thổ lộ với tớ chứ? Này, tớ, tớ cũng rất thích cậu. Nhưng mà, tớ không thể vượt quá quy củ thông thường đâu. Vượt quá, sẽ bị đánh chết đó.”

“Cút.” Đường Thu dứt khoát, rõ ràng nói một chữ xong, liền cúp điện thoại.

Đường Thu nói xong cuộc điện thoại này liền quên hết mấy thứ linh tinh mà Kiều Dĩ An đã nói, nhưng Kiều Dĩ An cậu ta lại thật sự để bụng, còn thường xuyên gọi điện đến nhiều chuyện một chút. Qua mấy ngày, thậm chí còn xung phong đảm nhận, lấy lý do mừng Đường Thu bình phục mà mời mọi người đi uống rượu.

Đường Thu rất nghi ngờ cậu ta có mưu đồ xấu xa gì đó, nhưng vẫn nể tình mà đồng ý.

Mới vừa thay quần áo xong, chuẩn bị đi thì cửa đột nhiên phát ra tiếng động. Cửa mở ra, Tề Thịnh mang về mặt mệt mỏi kéo chiếc vali to thùng xuất hiện sau cánh cửa. Thời tiết đã lạnh rồi, hình như hần vừa vội vã trở về từ nơi công tác, một thân tây trang, chiếc áo măng tô màu xám khoác ngoài, cả người đều mang theo khí lạnh, gương mặt cũng có vẻ lạnh lùng hơn bình thường.

“Muốn đi ra ngoài?” Khi hỏi Đường Thu câu này, vẻ lạnh lẽo trong đôi mắt hần chậm chậm rút đi, nhanh chóng trở về là Tề Thịnh quen thuộc của cậu.

“Ừ, Kiều Dĩ An mời tôi đi uống rượu. Đi cùng không?” Đường Thu vừa cười vừa đi đến bên cạnh hần, ma xui quỷ khiến mà hỏi một câu.

Có vẻ như còn có chuyện cần xử lý, Tề Thịnh nâng cổ tay xem đồng hồ. Nhưng rất nhanh hần đã quyết định, trực tiếp kéo chiếc vali to thùng bên cạnh và xách cặp tài liệu vào trong nhà, thuận tay giúp Đường Thu đóng cửa phòng lại: “Tôi chờ cậu đi.”

Chờ cậu đến nơi, Tề Thịnh nhìn thấy cảnh ăn chơi rượu chè bên đường, nhíu nhíu mày, “chờ cậu đi” hiển nhiên biến thành “chờ cậu về”.

Thực ra quán bar mà Đường Thu đi vào xem như khá yên lặng, có lẽ là chỉ dành cho hội viên, Đường Thu đội nón lưỡi trai, đeo kính râm cũng không khiến nhiều người chú ý lắm. Vào phòng đã đặt sẵn, đều là một đám bạn chí cốt thân thuộc, ca hát thì ca hát, đánh bài thì đánh bài, chơi trò chơi, chơi đến mức cởi sạch chỉ còn mỗi cái quần lót. Tề Thịnh mặc tây trang nghiêm chỉnh liền có chút không hợp nhau, đã vậy, dáng người cao to của hần cũng khiến người ta chẳng thể nào không chú ý tới được.

Có điều, tất cả mọi người đều rất thân thiện, đối với người bạn mới tới cũng chỉ quay sang cười hi hi ha ha rồi lại quay đi chơi tiếp.

Kiều Dĩ An đã uống nhiều rượu, hoàn toàn không nhìn thấy Đường Thu, tỉnh bơ bay đến chỗ Dung Tấn, vừa lắc nhai vừa lấy tay đẩy đầu Dung Tấn, lè nhè dạy bảo: “Cứ đánh bạc tiếp đi, đánh bạc đến hết đời đi, đánh bạc cho nghèo luôn, nghèo luôn ba đời đó. Hiểu không hả? Hiểu không?!”

Dung Tấn mang sắc mặt rất khó ngửi ngồi ở giữa phòng, trong ánh mắt là một mảnh tối đen nặng trĩu, như muốn chực động đất, núi lở đến nơi. Mọi người đều thức thời lẩn xa ngọn núi lửa sắp bùng nổ này, Đường Thu cũng ngoan ngoãn tìm một góc cách hần đủ xa ngồi xuống. Về phần Kiều Dĩ An, cậu không quan tâm, dù sao người này cũng bị khiếm khuyết vài dây thần kinh rồi.

Thạch Lỗi ngồi không xa chỗ cậu mấy, nâng ly tiếp đón cậu, Đường Thu cũng cười đáp lễ một ly, thuận tay rót ly rượu cho Tề Thịnh. Nghĩ nghĩ, lại đổi thành một ly nước trái cây.

Ở hoàn cảnh này, Tề Thịnh cũng không tỏ vẻ thiếu tự nhiên hay khó chịu gì. Có lẽ là thật sự mệt mỏi, hần hơi tựa vào sofa, mang chút vẻ lười nhác, uể oải. Ánh mắt bình thường luôn sáng rực, hăng hái, nay cũng miễn cưỡng nửa khép nửa mở, nhưng lại khiến cả người trở nên ôn hòa, dịu dàng hơn nhiều. Đường Thu cho hần uống cái gì, hần đều ngoan ngoãn đưa tay lấy uống. Loại cảm giác này khiến cho Đường Thu cảm thấy vô cùng mới mẻ, nhện không được lại cho hần uống thêm vài ly.

Qua một lát, Kiều Dĩ An bị người nào đó đánh tới mếu máo đáng thương, rốt cuộc cũng nhìn thấy Đường Thu, lắc lư lắc lư đi đến tìm cậu uống rượu.

“Đường Thu, tớ tưởng là. lúc trước tớ thật sự tưởng là, tớ sẽ phải mất cậu.” Kiều Dĩ An nửa quỳ, bàn tay đặt trên đầu gối Đường Thu, nói vô cùng dịu dàng. Nhưng cái tay rót rượu thì không chút nương tình, rót đầy ly mới chịu ngừng.

“Kịch bản phim mới hả?” Đường Thu vỗ vỗ đầu cậu ta, vẫn còn chìm trong trạng thái khi đối đãi với Tề Thịnh, Kiều Dĩ An bây giờ, trong mắt cậu giống y như một chú cún con bé xiu.

Kiều Dĩ An thất bại lải nhải: “Vậy mà cũng nhìn ra được hả?”

“Diễn cũng không tệ lắm.” Đường Thu lại vuốt lông trán an cậu ta, sáng khoái đón ly rượu định uống, không ngờ nửa đường đã bị người khác đoạt lấy.

“Còn chưa được uống.” Tề Thịnh cau mày, có chút do dự nói. Đường như cảm thấy mình có hơi vượt quá thân phận, nhưng lại chẳng muốn buông tay.

“Không được đâu không được đâu!!” Kiều Dĩ An một ngụm uống hết ly rượu trong tay, bắt đầu phát điên vung rượu lung tung: “Mấy lúc thế này mà không uống rượu thì làm sao còn xứng anh em được!! Thời gian này tớ vì cậu mà sốt ruột lo lắng đến mức tâm lực mệt mỏi quá độ, cậu không uống thì sẽ phụ lòng tớ!! Không uống thì hết tình cảm luôn!! Trừ phi anh uống thay cậu ấy!!”

Tề Thịnh im lặng đưa ly rượu lên, Kiều Dĩ An xông lên ngăn hần: “Ba ly đổi một ly đó.”

Tề Thịnh đưa mắt nhìn Kiều Dĩ An chuẩn bị lặn tới lặn lui, khóc lóc om sòm, lại nhìn Đường Thu do dự định đưa tay đến, chẳng nói lời nào mà một hơi uống liền ba ly Vodka.

Kiều Dĩ An hài lòng lặn đi. Dung Tấn liền đến thay, trong tay cũng là một ly rượu trắng.

“Uống đi. Tôi cũng vì cậu mà.” Hần đứng nghiêng nghiêng, rũ mắt nhìn Đường Thu, suy nghĩ một lát mới nói: “Đánh ít đi mười hai bàn mặt trượt.”

Tề Thịnh đứng lên: “Uống thay được không?”

Dung Tấn tỏ vẻ lơ đãng thờ ơ nhưng nói năng rất rõ ràng, trả lời: “. Ba đổi một.”

Vì thế Tề Thịnh lại lút bụng thêm ba ly nữa.

Uống rượu là một chuyện mà một khi đã bắt đầu rồi thì không thể dừng được. Sau đó một đám bạn xấu loi nhoi, nham nhở cũng kéo đến đòi uống rượu, ngay cả Đường Thu cũng bị ép uống không ít. Tuy rằng Tề Thịnh uống hơn cậu rất nhiều, nhưng sắc mặt vẫn như bình thường, cũng không thấy có vẻ say rượu, còn Đường Thu lại sớm đỏ bừng cả mặt.

Người cuối cùng đi đến là Thạch Lỗi. Từ sau hôm đánh mặt trượt nọ, đây vẫn là lần đầu tiên Đường Thu và hần ta gặp lại nhau. Thực ra, nhìn thấy hần ta mang ánh mắt phức tạp chứa đựng ý xin lỗi nhìn mình, Đường Thu luôn cảm thấy có chút xấu hổ — dù sao thì xảy ra việc như thế, cũng chỉ có thể tự trách bản thân nhân phẩm kém thôi.

Thạch Lỗi quả nhiên lại yên lặng dùng ánh mắt ấy nhìn chăm chăm cậu một hồi, mãi đến khi Đường Thu nổi da gà da vịt đầy người, hần ta mới chậm rãi giơ ly rượu lên: “Đường Thu.”

Đúng lúc khi ấy có thằng bạn nào đó bỗng dưng gào khóc thảm thiết, Đường Thu cố hết sức cũng chẳng nghe rõ hần ta nói gì, chỉ có thể đứng lên, sát lại gần hần hỏi: “Cái gì?”

Thạch Lỗi đỏ mặt đơ lưỡi, cũng dùng hết sức đến mức trán nổi đầy gân xanh mà ghé vào lỗ tai cậu, gào lại lần nữa: “Tôi muốn nói cho cậu biết! Thật ra cậu chính là thần tượng của tôi!! Tôi thích xem phim cậu

đóng từ lâu rồi!!! Được diễn chung với cậu khiến tôi vui đến mức không ngủ được!! Chuyện lần trước tôi thực xin lỗi cậu!!”

. Lúc này thằng bạn đang vừa hát vừa gào cũng vừa lúc hát xong, tất cả mọi người ở trong phòng đều bị màn gào thét của hắn ta làm chóng mặt.

Có điều, mấy lời này cũng chẳng phải là cái gì ghê gớm, bình thường luôn có mấy tên thích đùa kiểu này. Vì thế quần chúng đều cười cười trêu chọc Thạch Lỗi, Thạch Lỗi cũng chẳng thèm để ý, tiếp tục phiên muộn, ủ rũ nói: “Tôi có mang theo đĩa phim “Độc hành hiệp” mà cậu đóng, nếu không thì. Cậu ký tên cho tôi đi.”

“Được.” Đường Thu ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Trong bầu không khí vui vẻ hòa thuận này, chỉ mỗi gương mặt của Tề Thịnh là càng lúc càng khó ngửi. Chờ Thạch Lỗi say khướt đem đĩa phim của Đường Thu lại đây, sau đó ngồi sát vào Đường Thu, hắn rút cuộc cũng không nhịn được nữa mà đứng bật dậy.

Đường Thu là thần tượng của ông đây! ! ! ! ! Của ông đây! ! ! ! ! Người thích cậu ấy nhất là tao! ! ! ! ! ! Tao mẹ nó còn chưa được cậu ấy trực tiếp ký tên cho! ! ! ! !

Tề Thịnh đã uống say đang bực tức nghĩ thế, dùng ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào bạn trẻ Thạch Lỗi đang đơ mặt ra, rồi liền tiến đến xách cổ áo đối phương lên!

“Mày.” Khi Tề Thịnh nhẹ nhàng nói ra chữ này, Đường Thu rút cuộc cũng nhớ lại tình cảnh không tốt đẹp nào đó. Lần trước Tề Thịnh uống say ăn mất cậu, lúc đó chẳng phải cũng mang về mặt bình thường, giọng nói mềm nhẹ hỏi một câu “Cậu ở đâu” sao. Cậu rút cuộc cũng nhớ ra, Tề Thịnh uống rượu vào sẽ trở nên đáng sợ đến chừng nào.

May mắn là động tĩnh bên này cũng không quá lớn, chưa khiến ai chú ý, Đường Thu vội vã đứng lên, xoay mặt Tề Thịnh qua một bên, thấp giọng gọi một tiếng: “Tề Thịnh.”

Tề Thịnh mờ mịt nhìn cậu. Qua một lát, miệng khe động dậy, lại có ý muốn hôn cậu một chút.

Đường Thu hận không thể trực tiếp đâm một cái vào mặt hắn, nhưng cuối cùng vẫn chỉ kèm chế, vỗ nhẹ lên hai má hắn vài cái. Dưới ánh đèn mờ tối, động tác này thoát nhìn quả thực giống như đang vuốt ve. Đường Thu sợ mình vỗ không đủ mạnh, lại bắt đắc dĩ quàng tay ôm lấy cổ hắn, nhéo thật mạnh vào sau gáy Tề Thịnh.

“Đừng say bí tỉ vậy chứ.”

May mắn Thạch Lỗi cũng say khướt rồi, mãi đến bây giờ vẫn chưa kịp phản ứng xem đang xảy ra chuyện gì. Bàn tay xách cổ áo hắn ta của Tề Thịnh dần dần buông lỏng, cũng không biết có phải là lời nói của Đường Thu có tác dụng hay không, đôi mày hắn dần dần nhũn lại, lời nói bất lịch sự ban nãy định nói ra cuối cùng lại trở thành: “. Anh cũng là thần tượng của em gái tôi, có thể ký tên cho tôi được không.”

Thạch Lỗi hoàn toàn không để ý đến sự đường đột của hắn, ngược lại còn ngây ngốc hỏi: “Ký ở đâu?”

“. Ký trên tay áo đi.” Tề Thịnh cũng đành đâm lao phải theo lao, có điều ồn ào như vậy một hồi, hắn hình như cũng tỉnh táo hơn một chút.

Trải qua một màn này, Thạch Lỗi đang say khướt cũng chỉ kịp cầm cây bút Mark ký tên lên tay áo hắn xong liền gục xuống. Bữa tiệc vẫn ồn ào náo nhiệt đến tận lúc kết thúc, không một ai có thể tự mình lái xe về nhà. Ngay cả Đường Thu và Tề Thịnh cũng gọi xe về nhà.

Sau khi lên xe, Đường Thu nhận được tin nhắn của Kiều Dĩ An: “Không ngờ lại thật sự là hắn. Tớ đủ tình anh em ha ^__^” [ý là nhìn ra được việc này nên đủ tình miễn anh em rồi~]

Đường Thu đỡ đầu nghĩ ngợi, xem ra diễn xuất của Kiều Dĩ An đã thật sự tiến bộ rồi.

Tề Thịnh vừa về nhà liền hung hăng chạy đi tắm nước lạnh — với hắn mà nói, hôm nay đúng là một ngày tai vạ. Hắn đã biết uống rượu vào chính là hồng việc mà.

Nhưng hắn càng muốn trốn, lại càng trốn không thoát.

Khi Đường Thu đến gõ cửa, hắn đang hung ác lau mái tóc ướt đầm của mình. Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Đường Thu tỏ vẻ đáng thương lộ đầu tựa vào cửa, mang đầy vẻ có lỗi nói với hắn: “Thật xin lỗi anh. Uống nhiều quá. Nôn từ lúc khắp giường với phòng tắm mất rồi. Có thể mượn phòng của anh được không?”

Ác quỷ và thiên thần hai bên vai Tề Thịnh giao chiến vài giây, cũng không biết nên hưng phấn hay là bối rối, nhưng lại trả lời rất nhanh: “Cứ dùng đi.”

Trận giao chiến kia rất nhanh đã biến thành nghiêng về một bên, bên kia thất thủ toàn diện, bởi vì Đường Thu chỉ mặc quần lót bước vào. Cơ thể Tề Thịnh nháy mắt liền trở nên cứng ngắt!

Đường Thu lại chẳng hề có chút vẻ xấu hổ nào, lắc lư lão đảo đi tới, thở phì phì bỏ nhào lên giường, lúc này mới nhớ ra, nghiêng mặt giải thích với hắn: “Quên mặc đồ ngủ rồi. Rượu ở quán bar đó tác dụng chậm quá.”

“Đúng vậy.” Tề Thịnh hàm hồ trả lời, miệng nói sẽ đi lấy áo ngủ giúp cậu, chân lại tự động bước về phía phòng tắm.

Xem ra tiềm thức của hắn vẫn còn tỉnh táo — bây giờ thứ hắn cần nhất chính là, đi tắm nước lạnh thêm lần nữa.

Vấn đề là tắm bao lâu cũng vô dụng, mới vừa đứng ở cửa phòng tắm, Tề Thịnh lại cảm thấy bộ phận nào đó trên người mình lại rục rịch thức dậy. Đường Thu vẫn yên lặng ngoan ngoãn nằm sấp trên giường, nhưng dưới ánh đèn dịu nhẹ ấm áp, mỗi một tác da trên thân thể cậu đều như đang chuyển động, tạo ra hương vị nào đó mê hoặc lòng người. Tầm mắt của Tề Thịnh không tự chủ được mà chuyển từ mái tóc mềm mượt dường như còn hơi ẩm kia đến tấm lưng hơi cong cong, theo cột sống hơi lồi xuống tạo thành một đường cong hoàn mỹ, dừng lại ở nơi nào đó đang vẽn cong lên.

– Rầm!

Hắn hung hăng sập cửa lại, tiếp tục tắm rửa.

Đường Thu hơi hơi nghiêng đầu, híp mắt nhìn dáng người trong phòng tắm có thể mơ hồ nhìn thấy. Vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, vừa ẩm ướt vừa ấm áp — ừm, rất thích hợp để hôn môi, không tồi. DỤ THỤ

Sau đó, khi Tề Thịnh lại một lần nữa đứng ở cửa phòng tắm, cậu chậm rãi lên tiếng gọi hắn lại.

“Còn chưa tắm xong hả?”

“. xong rồi.” Tề Thịnh dùng áo ngủ quấn kín cả người mình, sợ bộ phận nào đó không chịu thua kém mà gây ra tình cảnh xấu hổ cho chủ nhân nó. Mãi đến khi bảo đảm lý trí chiếm được lợi thế, hắn mới bước lại gần, trầm mặc ngồi xuống giường.

Đường Thu nâng tay lên, lười nhát xoa xoa mi tâm, đáng vẻ ngà ngà say mông lung nhìn hắn nói: “Hôm nay gây thêm phiền toái cho anh rồi nhỉ. Kiều Dĩ An uống rượu vào cực kỳ khó hầu hạ.”

“Không có gì ghê gớm cả.” Tề Thịnh nói xa cách, có lẽ là nhớ đến lần trước uống say xong đã làm gì, lại cố ý giải thích với Đường Thu một câu: “Đừng sợ, tôi không có say.”

“Anh nói gì?” Hình như Đường Thu không nghe rõ, nhíu nhíu mày, cố gắng chống người dậy, rồi lại vì không có sức mà ngã mạnh xuống giường. Mạnh đến nỗi khiến Tề Thịnh nhíu mày, đành phải ghé sát lại, nói lại câu kia một lần nữa.

“Tôi không có sợ đâu.” Đường Thu nhõn miệng cười ha ha: “Thật ra lần đó cũng không tệ lắm, ít nhất cũng khiến tôi được trải nghiệm cảm giác mới mẻ khi làm quỷ a.”

Tề Thịnh theo lời cậu nói mà hồi tưởng lại một chút, lỗ tai xẹt một tiếng đỏ bừng. Hơn nữa, nhiệt độ cơ thể và mùi hương của riêng Đường Thu ở ngay sát bên khiến cho hắn sắp không nhịn được mà bỏ nhào lên!

Hắn muốn lùi về phía sau để trốn, nhưng đã muộn.

“Kiều Dĩ An uống rượu xong còn có một sở thích, chính là thích nói cho người khác biết mấy cái bí mật nhỏ nhỏ của cậu ta. Cái gì mà, mười hai tuổi còn đái dầm, tôi nghe xong, lỗ tai muốn nổi sẩy luôn. Có điều,

thỉnh thoảng nghe được vài chuyện mới mẻ cũng thú vị lắm đó.” Đường Thu lười nhát, uể oải đưa tay giữ chặt cổ áo của hắn, kéo hắn lại gần mình, khẽ nói: “Tề Thịnh, chúng ta cũng chơi trò chơi nha. Tôi cho phép anh nói một bí mật, sau đó, tôi cũng sẽ nói cho anh biết.”

Thực ra, Đường Thu uống rượu xong cũng chẳng còn xú sức nào cả, nhưng cậu kéo nhẹ một cái đã dễ dàng kéo Tề Thịnh đến sát mình tới mức hai chóp mũi đều đã chạm vào nhau. Ánh mắt Tề Thịnh sâu lắng, cũng không chớp một cái mà nhìn cậu hồi lâu, hơi thở phả ra càng lúc càng nóng, nhưng mãi đến cuối cùng cũng chẳng nhẹn ra được một chữ. Chỉ có vật nào đó nơi hạ thân càng lúc càng căng cứng, quả thực dường như muốn nổ tung.

“Anh không nói, vậy tôi nói trước đây.” Đường Thu khẽ mỉm cười, để lộ chiếc răng nanh bé bé.

“Hình như tôi đã không cẩn thận mà phát hiện một bí mật nhỏ.” Một ngày nay ở nhà anh, lục xem mấy cái đĩa concert của tôi. Trong đĩa, tôi nhìn thấy một người, rất giống anh.” Cậu nói xong, cảm nhận được thân thể Tề Thịnh trở nên cứng đờ.

“Bởi vì không dám khẳng định, cho nên tôi còn xem hết mấy đĩa concert từ trước đến giờ, mỗi đĩa đều xem một lần, không ngờ là đĩa nào cũng nhìn thấy.”

“Đừng nói nữa!!!” Mặt Tề Thịnh đỏ bừng như sắp bốc cháy, vội lấy tay dùng sức bịt chặt miệng Đường Thu. Nhưng mà, trong đôi mắt Đường Thu ngập tràn ánh sáng lấp lánh nhiều màu, tựa như biết nói, có thể nhìn thẳng vào nơi sâu nhất trên người hắn, khiến hắn vừa ngại ngùng vừa sợ hãi đến không còn chỗ nào để trốn.

Trong lòng bàn tay đột nhiên nóng lên, Đường Thu vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm lòng bàn tay hắn. Sau đó khi hắn theo phản xạ mà hơi hơi rút lại, cậu tiếp tục dán vào tay hắn, mập mờ không rõ lướt xuống. Đôi môi mềm mại tựa như lông chim, nhẹ nhàng lướt qua lướt lại trên da hắn, từng chút từng chút, khiến cho lòng của hắn cũng ngứa ngáy theo.

“Em chưa từng biết rằng, đáng vẽ anh giờ bằng đèn gọi tên em, đứng trên ghế vẫy chiếc light stick lớn, còn nhảy theo em, thì ra lại đáng yêu đến thế.”

Khi chữ cuối cùng vừa thốt ra, Đường Thu rốt cuộc cũng thành công.

Bởi vì Tề Thịnh rốt cuộc cũng hung tợn, mạnh mẽ bổ nhào lên người cậu, dùng tư thế mãnh liệt nhất chế trụ tay chân và đầu của cậu, sau đó dùng chính miệng mình nuốt sạch những lời cậu còn muốn nói tiếp, nuốt thật sâu.

*

Con sói xám đầu gối, cuối cùng cũng đợi được bé thỏ trắng của nó.

Nhưng lại vì không nở, mà chẳng cách nào ra tay được.

Đây là con thỏ trắng duy nhất trong cả đời nó mà.

Mãi đến khi bé thỏ trắng đợi hoài đợi mãi, đợi đến khi thật sự đói khát.

Mới rốt cuộc nhịn không được mà cởi lớp da thỏ, lộ ra da sói bổ nhào vào.

Một câu chuyện cổ tích dỏm ~ ^__^

~ Hoàn

~đương nhiên là chỉ hoàn chính văn ()/

Suy nghĩ của tác giả [edit sơ qua vài chi tiết liên quan đến truyện]: Đường Thu quên mất là. Tề Thịnh uống rượu xong rất khùng bố, hoàn toàn không thể khống chế được.

Phần còn lại của chương này, chừa qua phiên ngoại nhá, về phần phiên ngoại có cái gì, mọi người đều hiểu mà. [editor gào thét: H H H

]

Vẫn là câu nói kia, viết không tốt, mọi người cứ thoải mái xem ^__^

18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Trước Khi Ta Ở Bên Nhau

1.

Năm 2007, đêm trước Giáng Sinh. Xe của Tề Thịnh bị hư khi đang chạy trên đường.

Quảng trường phía trước dựng một cái sân khấu ngoài trời, trên đó là vài cậu nhóc chưa nổi tiếng mấy đang ca hát nhảy nhót. Các chú thím vây xem cũng khá đông, có lẽ là có vài thần tượng nhỏ ở đây, cách Tề Thịnh không xa còn có mấy cô bé cậu bé tụ tập lại, giơ bảng đèn cò vũ.

Xe chạy chậm chậm, khó khăn lắm mới chạy được đến chỗ gần sân khấu rồi hoàn toàn dừng lại. Tề Thịnh để xe sang một bên, định xuống xe hút vài điếu thuốc.

Phía trước sân khấu vừa đông đúc vừa âm ỉ, Tề Thịnh dứt khoát bước xuyên qua đám người, đi đến một rừng cây nhỏ phía sau sân khấu. Mới vừa dựa vào một thân cây, đưa tay châm điếu thuốc, đã có một thân ảnh chạy vội qua chỗ hắn.

Chưa chạy xa, đối phương đã bị một ông chú tay cầm cái loa chặn lại.

“Cậu chuẩn bị xong chưa hả? Chạy đi WC nhiều như vậy làm gì! Sắp đến cậu lên sân khấu rồi đó!” Giọng điệu của ông chú cầm loa kia nghe như là đạo diễn.

Cậu nhóc mặc áo lông trắng, quần bò đưa tay gỡ đầu, không ngừng xin lỗi ông chú kia: “Cháu xin lỗi, xin lỗi. . . . Cháu hơi hồi hộp một chút, ha ha.”

Giọng nói nghe rất hay, Tề Thịnh yên lặng nhả khói trầm nghĩ.

Ông chú kia lại dặn dò, dạy bảo cậu một lát mới rời đi, cậu nhóc thở ra một hơi thật mạnh, tạo thành một làn khói trắng, sau đó đứng tại chỗ xoay xoay nhảy nhảy. Tề Thịnh không nghe được cậu nhóc đang cúi đầu lẩm bẩm cái gì, nhưng thấy cậu thỉnh thoảng lại chán nản hô lên “Ai nha, lại quên rồi”, hắn đoán đối phương có lẽ là đang học thuộc lời bài hát.

Không lâu sau, MC trên sân khấu lại bắt đầu giới thiệu chương trình: “Mọi người nghỉ ngơi một chút đã, tiết mục tiếp theo của chúng ta, anh chàng đẹp trai trẻ tuổi Đường Đường sẽ biểu diễn cho mọi người.”

Đường Đường? Cái gì Đường Đường? Tề Thịnh còn đang suy nghĩ, liền nhìn thấy cậu nhóc kia ngẩng đầu nhìn về phía đó, bước chân đang nhảy cũng dừng lại, đi về hướng sân khấu.

Dáng người thon dài mang vẻ trẻ trung mà lại ngây ngô, chẳng có chút dáng vẻ nào của một đại minh tinh lên sân khấu. Tề Thịnh lại hút hết một điếu thuốc, dụi tắt lửa, chậm chậm đi theo cậu nhóc kia ra ngoài. Khi đi đến bên hông sân khấu, cậu nhóc bước lên bậc thang đi lên sân khấu. Có lẽ là vì hồi hộp, mới vừa đi được vài bước, đã trượt chân lao đảo suýt rơi xuống. Tề Thịnh nhìn thấy cậu ấy dùng tư thế kim kê độc lập [một chân cong về sau, hai tay dang ngang] yêu cầu độ khó cao để lấy thăng bằng, dáng vẻ xinh đẹp giữa màn tuyết rơi trắng xóa, sau đó ngẩng đầu, nở một nụ cười tươi mang chút ý tự giễu bản thân trong đôi mắt sáng.

Ánh sáng nơi đây rực rỡ sáng ngời, đủ cho Tề Thịnh thấy rõ từng chi tiết nhỏ trên gương mặt cậu ấy.

. Tề Thịnh thừa nhận, hắn hơi bị nụ cười kia thu hút. Bởi vì cho dù sau đó, bài hát mà “Đường Đường” kia hát thật sự không có gì đặc biệt, cậu còn quên tới quên lui lời bài hát, Tề Thịnh vẫn dựa vào xe nghe hết cả bài.

Hát xong một bài, cậu nhóc mới đứng giữa sân khấu, ngượng ngùng giơ tay lên: “Ừm. Thật xin lỗi, tôi đã quên tự giới thiệu. Xin chào mọi người, tôi tên là Đường Thu. Đường trong triều Đường, Thu trong mùa thu. Tiếp theo là bài hát “Chúc phúc của thiên sứ”, hy vọng mọi người sẽ thích.”

Tề Thịnh nghe thấy mấy cô bé đứng gần mình đang khe khẽ cười cười nói nhỏ: “Anh ấy thật đáng yêu quá nha, còn giơ tay nữa! Tưởng đây là đang giơ tay phát biểu trên lớp hay sao?”

“Ha ha, đúng vậy. Lớn lên đẹp trai thế, lại mặc cái áo lông trắng lỗi thời, nhìn y như cái bánh bao!”

Sai rồi. Đáng yêu như thế, chẳng hề giống cái bánh bao. Cậu ấy càng giống một viên kẹo, một viên kẹo đường ăn vào nhất định sẽ rất ngọt. Tề Thịnh mặt không chút thay đổi, vừa hút thuốc vừa suy nghĩ.

Đường Thu hát xong, lại có hai nhóm nhạc cuồng loạn hát thêm mấy bài nữa. Cuối cùng là một người có vẻ rất nổi tiếng, vừa xuất hiện thì bầu không khí nơi đây đã nóng hừng hực. Đến lúc tất cả người tham gia biểu diễn đều lên sân khấu chào cảm ơn, có rất nhiều fan chạy lên sân khấu tặng hoa cho bọn họ. Lát sau, tất cả những người có chút danh tiếng đều cầm đầy hoa, chỉ có mình Đường Thu hai tay trống trơn. Nhưng cậu cũng không tỏ vẻ để ý đến, đứng ở chỗ của mình, hai tay trống trơn mà nhoẻn miệng tươi cười.

Tề Thịnh bỗng cảm thấy khó chịu, sải dài hai ba bước chân đến trước mặt cô bé bán hoa ở ven đường, nhân lúc người chủ trì đang chào cảm ơn mà trút hết tiền trong túi mình ra.

“Giúp tôi một chút nhé.” Hắn giơ tay chỉ vào Đường Thu: “Giúp tôi tặng hoa cho cậu ấy, có bao nhiêu tặng bấy nhiêu.”

2.

Tề Thịnh cả người không còn một xu trở về nhà.

Tắm rửa xong, hắn lên mạng tra tên “Đường Thu”. Nhưng cái tên này thật sự rất bình thường, tra ra cũng toàn là tin tức chẳng đầu vào đâu, không có mấy cái nhắc đến “thần tượng minh tinh” Đường Thu. Tề Thịnh vẫn chưa từ bỏ ý định, đổi thành “Đường Thu | ca khúc”, lần này thế nhưng lại tìm được mấy clip ở trong một đồng tiêu đề lung tung loạn xạ.

Trong đó có một cái tiêu đề viết: Sinh viên mới khoa thiết kế Đường Thu tự đàn tự hát Nếu như – tiệc đón người mới ra mắt ngày 10.

Tề Thịnh click mở ra xem, trong clip quả nhiên là Đường Thu. Nhìn qua có vẻ ngây ngô hơn bây giờ một chút, ngồi trên ghế ôm đàn ghita khẽ hát một bài. Có lẽ là không cần phải tỏ vẻ sôi nổi hoạt bát gì, đáng vẻ ngược lại vừa tự nhiên vừa lưu loát, hát hay hơn tối nay nhiều.

Tề Thịnh lại mở mấy clip khác ra xem, đều là những bài hát và góc độ quay khác nhau. Có có một clip quay rất gần, kỹ thuật cũng rất chuyên nghiệp, có thể nhìn thấy hàng lông mi vừa dày vừa dài, vô cùng xinh đẹp của Đường Thu.

Lật qua vài trang, lại nhìn thấy một chủ đề tám chuyện. Hình như là ở trên một diễn đàn nào đó, tiêu đề rất dài, viết “Hot boy trường mình đã được chọn ra rồi

~~ quả nhiên là Đường Thu mà ~~”. ()/

Chủ đề này có nhiều bình luận hơn bình thường, Tề Thịnh click vào, kiên nhẫn lật hết trang này đến trang khác, phát hiện chẳng những có người phục họa “Thật sự rất đẹp trai a”, cũng có người vì anh giai mình ủng hộ mà kêu gào bắt công với cả tổn thương, cũng có nhiều người post rất nhiều ảnh lên để chứng minh quan điểm của riêng mình.

Ảnh chụp của Đường Thu đương nhiên cũng rất nhiều. Đi trên đường, đang chơi bóng rổ, ở phòng tự học, thậm chí có ảnh còn ngồi trong căn tin ăn cơm. Đến cuối cùng, có người post một bình luận tổng kết: “Anh giai đẹp trai, ba trăm sáu mươi độ, chẳng có góc nào xấu hết a.” ~

~Tề Thịnh đương nhiên sẽ không bình luận gì, chỉ là mỗi lần lật qua một trang, cũng đều yên lặng click chuột lưu từng bức ảnh của cậu.

Phân tán như thế, có vẻ không tiện lắm. Tề Thịnh ngậm điều thuốc, trầm nghĩ.

Hay là, lập một cái diễn đàn cũng tốt.

Vì thế, khi trời dần dần sáng, Tề Thịnh đã thuận tay giúp Đường Thu lập xong diễn đàn đầu tiên của cậu. Tên gọi là.

Cộng đồng fan Đường Thu trên toàn cầu.

3.

Diễn đàn của Đường Thu ban đầu cũng không được mấy người. Cho dù có người đi ngang qua, cũng chỉ hỏi mấy câu linh tinh như “Đường Thu là ai?”, thậm chí còn có kẻ chua ngoa nhấn lại “Cũng chỉ là một mình

tinh nhỏ thôi, cũng dám dùng tên gọi ‘cộng đồng fan toàn cầu’ nữa”. Có điều, khi Tề Thịnh dần dần hoàn thiện tư liệu, thành lập khu hình ảnh và khu clip, người đăng ký cũng dần dần nhiều hơn.

– Tề Thịnh vẫn cảm thấy chưa đủ.

Vì thế, hắn lấy di động ra, gọi điện cho một người bạn của mình làm thợ chụp ảnh: “Gần đây có rảnh không? Giúp tao chụp một người đi, nhưng đừng để người ta phát hiện ra.”

“Từ bao giờ mày lại trở nên biến thái thế hả!” Người bạn kia cười nhạo hắn: “Muốn tao làm paparazzi hả, là ai?”

“Sinh viên năm ba khoa thiết kế đại học K, tên là Đường Thu. Cứ chụp mấy tấm ảnh, quay mấy clip ngắn về cuộc sống bình thường của cậu ấy, chụp đẹp một chút.” Tề Thịnh dừng một chút, lại giải thích một câu: “Là bạn của tao. Sắp tới có thể cậu ấy muốn vào giới giải trí, trước tiên tạo chút tiếng tăm đã.”

“Được, mày biết giá của tao rồi đó.” Người bạn kia cười nói.

“Ừ.” Tề Thịnh cũng không quên dặn dò hắn: “Cậu ấy hơi bướng một chút, rất ghét người khác giúp mình làm loại chuyện này. Mày nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để cho cậu ấy thấy mày.”

Người bạn kia nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp. Trong ánh nắng rực rỡ ấm áp, mỗi một bức hình chụp Đường Thu đều đẹp đến mức cậu dường như đã biến thành một vị hoàng tử hoàn mỹ không chút khiếm điểm nào, có vài giây, Tề Thịnh quả thật cảm thấy chói lóa đến mức chẳng thể mở mắt ra được.

Tề Thịnh đem tất cả ảnh và clip sắp xếp thành một tập sách, bắt đầu mỗi ngày chọn lựa vài tấm ảnh, làm thành một danh sách, post dần lên diễn đàn. Mỗi lần post clip xong đều tạo ra một trận xôn xao nho nhỏ, thậm chí còn được dẫn link post sang diễn đàn khác, số fan cũng ngày càng nhiều hơn.

Có điều, chờ đến khi Đường Thu quay clip quảng cáo đầu tiên và tham gia đóng phim truyền hình xong, diễn đàn liền thật sự bùng phát. Clip quảng cáo quần jean kia khiến cho mọi người biết đến dáng người rất đẹp của Đường Thu, vai nam phụ si tình, dịu dàng, đẹp trai, nhiều tiền trong phim truyền hình càng khiến người ta mê muội. Cho dù cậu đóng không quá bốn tập, nhưng mấy trang web lớn về tin giải trí trong nước vẫn post lên vài topic về cậu, cũng tạo nên một đồng “Topic hot”.

Số người đăng kí tăng vọt, thậm chí còn khiến cho diễn đàn phải bảo trì một lần, may mắn là kỹ thuật của Tề Thịnh rất tốt, giải quyết nhanh gọn.

Nhưng sự phát triển vững mạnh của diễn đàn vẫn khiến Tề Thịnh có chút trở tay không kịp.

Mỗi lần tan tầm về, vừa mở máy tính lên, luôn có rất nhiều em gái nhiệt tình pm cho hắn: “Admin đại nhân ơi, em muốn viết bài biểu lộ với thần tượng, còn muốn giúp đỡ sửa sang lại thư viện hình ảnh, xin hãy cho em chút Mod đi.”

Chậm chậm, Tề Thịnh dần truyền bớt quyền hạn trong tay mình đi, trạng thái của nick Admin “Thu giữa mùa hè” trên diễn đàn cũng mãi mãi biến thành invisible hoặc là offline.

4.

Thỉnh thoảng khi Tề Thịnh invisible vào diễn đàn, cũng vẫn thuận tay duyệt nick cho những người đăng ký.

Cho nên, khi nhìn thấy trong danh sách đăng ký có một nick tên “Đường Thu”, hắn đầu tiên là có chút tức giận, sau đó đặc biệt cẩn thận, đọc kỹ từng chữ từng câu trong tư liệu của nick kia. Sau đó, hắn đứng dậy đi rửa mặt, hút thuốc, mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Sau khi chấp thuận, Đường Thu còn dùng chức năng chat trong diễn đàn gửi cho hắn một câu “Cảm ơn”.

. Tề Thịnh nhìn chằm chằm hai chữ này hơn nửa giờ, cuối cùng lại chẳng trả lời gì cả.

Công việc của Đường Thu càng ngày càng bận rộn, danh tiếng cũng càng ngày càng lớn, điều này nghĩa là cậu càng ngày càng có nhiều cơ hội xuất hiện trong tầm mắt của Tề Thịnh. Dù rất bận nhưng mỗi tháng Đường Thu đều lên diễn đàn xem, thỉnh thoảng cũng post vài topic. Mỗi lần đến lúc ấy, diễn đàn đều sẽ bùng nổ một trận.

Nhưng lần bùng nổ mạnh nhất, vẫn là do Tề Thịnh gây ra.

Đó là sau khi Tề Thịnh lại xem hết một bộ phim thần tượng của Đường Thu. Khi ấy Đường Thu đã ra mắt được hơn hai năm, đương nhiên cũng trở thành vai nam chính trong bộ phim đó. Vai mà cậu diễn cũng là loại rất được yêu thích, là một cậu ấm nhà giàu vượt qua áp lực gia đình để cùng nữ chính yêu nhau đến sông cạn đá mòn. Sau khi phim chiếu xong, sự hâm mộ Đường Thu không ngoài dự kiến lại bùng nổ thêm một lần nữa.

Ngày hôm sau khi bộ phim cầu huyết này chiếu xong, Tề Thịnh dùng nick clone mình mới lập tạo một topic, tiêu đề chính là: “Đường Thu, đừng đóng phim thần tượng nữa!”

Trong bài post, Tề Thịnh dùng khẩu khí tiêu chuẩn của mấy ông chú già mà phân tích sự nguy hại của việc tiếp tục đóng phim thần tượng đối với Đường Thu, dùng từ ngữ cực kỳ nghiêm khắc. Bài post gây được sự chú ý rất lớn từ quần chúng. Đương nhiên, đều là nghiêng về phía công kích, phản đối chủ topic, nếu Tề Thịnh không dùng nick admin của mình chống lưng cho, có lẽ đã sớm bị xóa rồi.

Sau khi topic này liên tục chườn mặt ở trang đầu khoảng chừng nửa tháng, trong những tiếng mắng chửi mãnh liệt của quần chúng nhân dân, Đường Thu để lại hai chữ: “Cảm ơn.”

. Tề Thịnh lại nhìn chằm chằm vào chữ này suốt nửa giờ, cuối cùng vẫn chẳng trả lời gì cả.

Đây là hai lần cùng xuất hiện gần nhau nhất của hắn và Đường Thu. Sau đó Đường Thu bắt đầu tiến quân vào màn ảnh rộng, phim điện ảnh đầu tiên cậu đóng là bộ phim nhựa của đạo diễn Hà Vũ quay, Đường Thu không ngoài dự kiến đã nhận được giải thưởng, khoảng cách giữa họ lại càng thêm xa vời.

5.

May mà, sau đó Đường Thu cũng theo trào lưu mà tiến quân vào lĩnh vực ca hát, phát hành album, vì vậy mà cũng mở mấy cái concert.

Lần đầu tiên mở concert, tuyên truyền không đủ, khi Tề Thịnh lên web mua vé thì chỗ ngồi VIP còn trống hơn phân nửa. Tề Thịnh sốt ruột. liền mua hết số vé VIP còn lại.

Sau đó, trên diễn đàn xuất hiện rất nhiều bình luận oán giận, như “Ai nha, còn chưa kịp mua thì vé VIP đã hết sạch rồi”, “Ai ghê gớm thế, gom sạch trong vài phút”, “Khẳng định là do một người làm thôi, thật thất đức quá”, linh tinh các kiểu. Tề Thịnh có tật giật mình, yên lặng xóa bỏ mấy bình luận đó. Sau đó liền nhanh chóng tổ chức trò chơi hỏi đáp có thưởng, tặng hết phân nửa số vé mình có cho quần chúng.

Còn lại một nửa, hắn không tặng đi là vì muốn bảo đảm rằng khi xem concert sẽ không có ai che khuất hắn. Ai bảo vé hắn mua cho mình, lại là chỗ ngồi xa xa phía sau mấy ghế VIP đó làm gì.

Nhưng khi concert diễn ra, tính toán của hắn không ngờ lại thất bại.

Bởi vì bầu không khí nơi ấy vô cùng sôi động, nóng như lửa, rất nhiều cô bé liều mạng chen chúc vượt qua lan can chui vào khu VIP, gọi to tên Đường Thu, xô lấn chen đẩy đụng vào hắn. Rất nhiều rất nhiều người đều nhảy theo động tác “phủ tay” của Đường Thu, nhìn khắp chung quanh, quả thực chỉ có một mình Tề Thịnh cứng nhắc đứng đơ ra đấy, còn vì hắn quá cao lớn, chiếm nhiều diện tích, thành ra mấy cô bé đứng gần hắn cứ vung tay là đánh trúng người hắn.

Tề Thịnh nghe thấy có ai đó đang oán giận mình: “Chú này ở đâu ra vậy! Thật choáng chỗ quá! Cho dù gương mặt rất đẹp trai cũng không thể tha được!”

. Tề Thịnh vẫn đứng bất động, mang vẻ mặt bình tĩnh đứng ở đó xem hết concert.

Nhưng mà, về đến nhà, tắm rửa, tập thể dục xong xuôi, Tề Thịnh cuối cùng vẫn bối rối mở MV của Đường Thu ra xem. Sau đó.

Bắt đầu vô cùng cứng ngắc mà một, hai, ba. Vung tay trái, nâng chân phải. Bốn, năm, sáu. Tay phải duỗi ra.

Khi Đường Thu mở concert thứ hai, Tề Thịnh đã nhảy thuần thục, đẹp mắt động tác “vẩy tay” ấy.

6.

Một mùa đông lại đến, Tề Thịnh bỗng dưng hơi đau răng.

Lúc đầu hắn cũng không để ý mấy. Mãi đến một ngày nọ, hắn đau đến mức một kẻ muộn tao hay che giấu cảm xúc như hắn, khi vừa thức dậy cũng không nhận được mà rên “ư” một tiếng, sau đó cả ngày cũng chẳng ăn được gì, khi ấy hắn mới không thể không xin phép công ty, đi khám ở phòng bệnh nha khoa.

Bác sĩ kiểm tra cẩn thận cho hắn xong, cuối cùng nhìn hắn vài lần, cứ muốn nói lại thôi.

“Cũng không có chuyện gì lớn.”

Chuyện này, muốn ông nói thế nào đây! Muốn ông nói với một chàng trai trưởng thành, chính chắn, cao một mét chín rưỡi, cậu đã bao nhiêu tuổi mà còn sâu răng?! Đã vậy còn sâu liền mấy cái?!!!

Tề Thịnh nhìn vẻ mặt khó xử của ông bác sĩ, cũng hơi hơi nhú mồm: “Xin cứ nói thẳng.”

“Vậy được rồi, gần đây cậu có thường hay ăn đồ ngọt không? Ví dụ như. kẹo?”

Hai lỗ tai của Tề Thịnh xoẹt một tiếng liền đỏ bừng, sau đó hắn đưa tay che miệng ho khụ một tiếng, thành thật nói: “Có ăn kẹo đường bất bảo.”

“Mỗi ngày ăn bao nhiêu?”

“. Có lẽ là bốn năm viên.”

“Vậy đúng rồi.” Bác sĩ cuối cùng cũng trực tiếp nói cho hắn biết: “Cậu không được ăn kẹo nữa, sẽ sâu răng đó.”

May mắn là tình trạng mấy chiếc răng sâu của Tề Thịnh cũng không quá tệ. Rửa sạch mặt răng, trám răng xong, lấy đơn thuốc tiêu nhiệt bác sĩ kê cho, ông bác sĩ lại để Tề Thịnh trở về nhà. Lúc gần đi còn cố ý dặn hắn: “Chú ý vệ sinh răng, sau này tốt nhất đừng ăn kẹo đường nữa.”

“Ừm.” Tề Thịnh gật đầu đồng ý.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm được.

Sau đó của sau đó, hắn cảm thấy rằng, không làm theo lời dặn của bác sĩ, chính là chuyện may mắn nhất trong cả đời này của hắn.

Lời tác giả: Nhất định phải nói trước một chút: các cô nương thích thanh thủy văn không cần xem phiên ngoại tiếp theo. Không, xin các nàng nhất định đừng xem! Bằng không nhất định sẽ bị dọa sợ đó ==

Thiệt ra ta thấy, muốn kiếm hủ nữ cuồng H văn, rất dễ, tìm hủ nữ mê thanh thủy văn, đếm trên đầu ngón tay :))) Bằng chứng là mỗi lần đọc hay nghe ai đó giới thiệu bộ nào hay ho mà có chữ “thanh thủy văn” là thấy sức hấp dẫn giảm đi nhiều nhiều rồi ~(~)

19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 • Đường Thu

1.

“Đường Thu, đừng đi.”

Giữa lúc mê man, Đường Thu nghe thấy giọng nói của Tề Thịnh từ nơi xa vọng đến. Đồng thời cậu cũng nghe thấy tiếng tim đập lớn như sấm chớp của mình, thân thể dường như đang bị hoà tan, tất cả sức lực và mạng sống đều trào ra theo hai chữ “Đường Thu” kia.

“Tĩnh lại mở thêm một concert nữa đi. Tôi sẽ không mua vé lung tung nữa.” Giọng nói của Tề Thịnh cũng càng lúc càng xa vời.

Nhưng Đường Thu vẫn nghe thấy rồi.

Tôi biết là anh đã đi xem concert của tôi rồi mà. Đường Thu đắc ý nghĩ ngợi.

2.

Từ khi nào thì bắt đầu trở nên khác thường?

Đường Thu hồi tưởng một chút, mọi chuyện hẳn là từ khi cậu biến về hình người, lại trở về nhà Tề Thịnh dưỡng bệnh mới trở nên khác thường. Ngày hôm ấy cậu đứng tựa vào cửa phòng bếp, nhìn dáng vẻ Tề Thịnh nấu mì, trong lòng bỗng cảm thấy ngứa ngáy, ánh mắt không kiềm chế được mà tập trung vào các bộ phận trên người Tề Thịnh. Cánh tay cường tráng, tấm lưng dầm mồ hôi làm ướt chiếc áo đang mặc, có thể mơ hồ nhìn thấy dáng lưng mạnh mẽ, vững chãi, bắp đùi rắn chắc. Bỗng cảm thấy dáng vẻ Tề Thịnh trông thật ngon miệng.

Đường Thu liếm liếm môi, lặng lẽ kèm chế sự kích động muốn bỏ nhào qua bên đó.

Cậu cho rằng, đây có thể là di chứng của giấc mộng xuân sau lần bị Tề Thịnh ngâm lấy, kèm chế một chút là ổn thôi. Nhưng sau khi cậu và Tề Thịnh thật sự bắt đầu ở chung, mới phát hiện chuyện này không hoàn toàn là thế.

Khi Tề Thịnh và cậu cùng ngồi trên sofa xem TV, cậu muốn bỏ nhào qua.

Khi Tề Thịnh ngồi trên thảm chơi game cùng cậu, cậu muốn bỏ nhào qua.

Khi Tề Thịnh cởi trần, điên cuồng tập luyện trên máy chạy bộ, cậu càng muốn bỏ nhào qua.

Đôi khi cậu chơi game hơi trễ, Tề Thịnh thường không nói một lời mà vác cậu lên, nhét vào ổ chăn trên giường. Khi ấy Đường Thu mới chính thức ngoan ngoãn chịu nghe theo, tay chân cũng tự giác dán vào người Tề Thịnh. Sự ấm áp và mùi hương ấy khiến cho cậu cảm thấy thoải mái.

Sau khi hắt đặt cậu lên giường, tay chân cậu kiểu gì cũng phải chờ vài giây mới chịu lưu luyến buông ra. Có điều Tề Thịnh dường như cũng chẳng để ý đến điều này, lần nào cũng nghiêng người chăm chú nhìn thẳng vào gương mặt cậu. Khi ấy, hẳn là cũng có vài giây, mấy lần Đường Thu đều cảm thấy hân hoan hôn cậu, nhưng cuối cùng hân chỉ cọ cọ vài cái, nói với cậu một câu: “Ngủ ngon.”

“ Ngủ ngon.”

Không đủ, không đủ! Đường Thu cuộn trong chăn, lăn qua lăn lại, lăn tới lăn lui, cảm thấy bản thân mình cực kỳ đáng khinh.

Đường Thu là một người luôn hướng về mục tiêu mà mình đặt ra. Cho nên, sau khi cậu xác định được bản thân dường như đã có ý tưởng đáng khinh với Tề Thịnh, ngược lại, cậu cảm thấy yên tâm thoải mái, tiếp xúc, đụng chạm với Tề Thịnh cũng càng tự nhiên hơn.

Sau đó, một ngày nọ, cậu giả vờ như lơ đãng nói với Tề Thịnh:

“Công ty gửi cho tôi một tập poster quảng cáo mới chụp, bảo tôi chọn ra hai tấm để đi tuyên truyền. Tôi coi tới coi lui, vẫn cảm thấy chẳng khác gì nhau, hay là. anh có rảnh không, giúp tôi chọn nhé?”

“Được.” Tề Thịnh chẳng do dự lấy một giây, dứt khoát trả lời.

Đường Thu cười nói tiếng cảm ơn, trở về phòng gửi mail cho hắn.

. Nếu Tề Thịnh biết được rằng ảnh mà Đường Thu gửi cho hắn chính là poster quảng cáo quần lót, hẳn nhất định sẽ không đồng ý nhanh như thế. Lại càng sẽ không nóng lòng, vội vã mở mail Đường Thu gửi đến ngay tại phòng khách.

Vì vậy, khi tấm ảnh Đường Thu gán như *** cả người, bộ phận trọng yếu nào đó được cái quần nho nhỏ che chắn, hai chân dang rộng, vẻ mặt lười nhác ngồi trên ghế được mở ra. Đường Thu chỉ nghe thấy bên ngoài rầm một tiếng lớn, như là có thứ gì đó to đùng rơi xuống đất! Cậu cố ý nán lại trong phòng một lát mới đi ra ngoài, sau đó thì nhìn thấy chiếc ghế sofa vừa được nâng dậy, và thủ phạm Tề Thịnh từ tóc đến hai má đều ướt đẫm.

“Sao vậy?” Đường Thu biết rõ còn cổ hủ.

“Không có gì.” Tề Thịnh lau mặt, bình tĩnh nói với cậu: “Poster cũng không tệ lắm.”

Đường Thu nhẹ nhàng nở nụ cười, giờ khắc này, sự bối rối trong mắt Tề Thịnh thật sự vô cùng đáng yêu. “Còn mấy tấm nữa, gửi tiếp cho anh nhé?”

“ Ừ.” Lần này Tề Thịnh chần chừ vài giây mới trả lời.

Sau khi tắm rửa xong, Tề Thịnh dùng máy tính trong thư phòng mở mấy tấm ảnh Đường Thu mới gửi đến. Có tấm là chụp trong phòng tắm, Đường Thu cứ gần như *** mà dựa vào tường, một tay cầm vòi sen, tưới ướt từ đầu đến chân. Bầu không khí đầy hơi nước, khó khăn lắm mới che khuất ánh mắt ướt át của cậu. Cậu vẫn mang dáng vẻ lười nhác lơ đãng, khẽ giương mắt, ngẩng đầu lên, vươn đầu lưỡi giống như muốn liếm đi mấy giọt nước bên môi. Nước theo hầu kết chảy xuống, làm ướt phần eo gầy gò nhưng rắn chắc của cậu. Chiếc quần lót màu đen nhìn như che khuất bộ phận trọng yếu nào đó, nhưng thật ra chẳng che được gì cả. Tề Thịnh đấu tranh giữa muốn nhìn và không dám nhìn, cuối cùng cũng xem hết cả tấm hình trên màn hình lớn 27 inch.

Tề Thịnh trấn tĩnh rút khăn giấy bịt mũi, sau khi xem xong liền gửi mail cho Đường Thu.

“Đều rất đẹp.”

Do dự thật lâu, mới viết thêm một câu: “PS, mức độ hơi lớn một chút, không thích hợp đặt ở nơi công cộng.”

Loại ảnh chụp này, để một người giấu riêng là được rồi. Hắn thầm nghĩ vậy.

Buổi tối, Đường Thu chơi game ở phòng mình, mở âm thanh trong trò chơi lên, đến mười một giờ, Tề Thịnh quả nhiên đứng giờ đến đây bắt người. Nhưng lần này, hắn chỉ đi đến cửa phòng ngủ đã dừng lại, đứng xa xa.

“Nên đi ngủ.”

“Ừm.” Đường Thu lơ đãng trả lời, tay vẫn gõ gõ click click âm âm.

Một, hai, ba. Đếm xong ba giây, quả nhiên một bàn tay to đã khiêng cậu lên, tay kia thì nhanh nhẹn ấn nút tắt máy.

“A, còn đang đánh quái mà!” Đường Thu vất vẻo trên lưng hắn, lớn tiếng hô, nhưng ánh mắt nhìn như tức giận kia cũng không cần thận mà để lộ ý cười gian xảo — như vậy mới đúng chứ. Cậu nhảy cảm nhận ra, khi chạm đến thân thể mình, Tề Thịnh trong nháy mắt cứng ngắc lại, bàn tay to dán lên lưng mình cũng nóng lên không ít.

Khi được đặt xuống giường, Đường Thu có chút hưng phấn, cũng có chút chờ mong, nào ngờ — ngay cả nhìn, Tề Thịnh cũng không liếc mắt nhìn mình một cái, vội vàng nói câu “Ngủ đi” liền vội vã, gấp gáp rời khỏi.

Như vậy cũng không được sao?! Đường Thu cuộn trong chăn, buồn rầu lặn qua lặn lại, cùng mất ngủ cả đêm với Tề Thịnh đang ở trong một căn phòng khác.

.

.

Thật ngại quá, đành phải dùng cách trực tiếp hơn một chút vậy.

.

.

Vì thế, trước khi nhắm mắt ngủ, Đường Thu khẽ mỉm cười, giả giọng của cô nàng thư ký nói:

“. Hey, em là chồng của anh. (xưng hô này cũng không tồi nhỉ?)”

3.

Tề Thịnh không phải là kẻ ngốc. Hắn cũng cảm thấy gần đây Đường Thu có chút khác thường. Nhưng hắn làm thế nào có thể nghĩ theo chiều hướng ấy được? Chuyện giống như một giấc mộng hảo huyền nhường ấy, cách hắn thật sự rất xa xôi.

Trong mắt hắn, Đường Thu chỉ đang đùa giỡn với hắn mà thôi.

Dù vậy, nghĩ tới nghĩ lui, sáng sớm hôm sau hắn vẫn cảm thấy thẹn thùng lại có hơi buồn bực mà chạy trốn.

Có điều, trong mắt của Đường Thu, cậu chỉ là thất bại dưới sự muộn tào của Tề Thịnh thêm một lần nữa. Nhưng có một khác, cậu vẫn cảm thấy có chút tức giận, thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải là bản thân đã tự mình đa tình hay không.

Những ngày Tề Thịnh không ở nhà rất nhàm chán, Đường Thu đành phải lấy mấy đĩa concert của mình ra xem. Cậu rất muốn biết, đêm đó ở bệnh viện, những lời Tề Thịnh nói có phải là sự thật hay không.

Nói thực lòng, Đường Thu muốn cố gắng tìm xem, chắc là có thể một hai lần nhìn thấy Tề Thịnh trong đĩa. Nhưng cậu chưa từng nghĩ rằng, Tề Thịnh sẽ mang đến cho cậu “niềm vui bất ngờ” lớn đến thế.

Khi xem đĩa đầu tiên, hơi khó tìm được Tề Thịnh. Đường Thu xem hai lần, rốt cuộc khi màn ảnh đảo đến một chàng trai mặc tây trang đến xem concert mới tìm được. Nhưng đến lần thứ hai, thứ ba. Đường Thu dường như chỉ liếc mắt một cái đã có thể tìm được hắn. Bởi vì hắn luôn ngồi ở cùng một vị trí — xuyên qua một khu trống hẹp dài, phía sau mấy dãy ghế, là gương mặt mà cậu tìm kiếm.

Hầu hết mọi lần, Tề Thịnh đều mặc tây trang, giày da ngồi ở nơi ấy, dùng loại vẻ mặt nghiêm túc khi đi họp mà nhìn cậu hát hát nhảy nhảy. Có điều, khi mọi người đứng dậy hát, nhảy theo, hắn cũng sẽ phối hợp một chút. Thật ra, Đường Thu cảm thấy rằng, hắn nhảy động tác “phủi tay” rất đẹp.

Chỉ có vài lần hắn không mặc tây trang mà mặc một chiếc áo thun in logo fan của Đường Thu, trên trán dùng dây cột một cây light stick viết “Đường Thu I LOVE U”, tay giơ cao một cái bảng đèn chữ “Thu”. Trang phục như thế khiến cho Tề Thịnh nhất thời trẻ hơn vài tuổi, Đường Thu cảm thấy thú vị, không kềm được mà tua đi tua lại mấy lần. Sau đó. Cậu phát hiện ra một chuyện còn thú vị hơn.

Mỗi lần Đường Thu quay về hướng Tề Thịnh mà hát, hắn luôn yên lặng, đến mức gần như không nhìn thấy mặt hắn trong clip. Nhưng một khi Đường Thu quay sang hướng khác, hắn liền trở nên hoạt bát, có một lần thậm chí còn cùng cô bé đứng cạnh hắn, đứng trên ghế hô vài tiếng “Đường Thu tôi yêu cậu/em yêu anh!!!”

Còn không đợi Đường Thu đứng trên sân khấu xoay người lại, hắn đã nhanh chóng nhảy từ trên ghế xuống.

“Ha ha, ha ha.” Đường Thu cười đến mức không ngừng được. “Sao tôi lại chưa một lần nhìn thấy anh chứ?” Cậu nghiêng người dựa vào màn hình TV, cười cười đưa tay vỗ vỗ lên đầu: “Mình thật đúng là tên ngốc.”

4.

Trước khi Tề Thịnh trở về, Đường Thu đi tìm vị đạo diễn tên tuổi là bạn của cậu, Hà Vũ.

“Thân thể khỏe rồi hả?” Hà Vũ ngậm miếng thuốc lá, rất kinh ngạc khi nhìn thấy cậu: “Người bạn rộn a, sao lại rảnh rỗi tới tìm tôi hả?”

Đường Thu thành thật cười nói: “Không phải đã nói sau này sẽ quay một bộ phim chủ đề gay sao? Nghe nói có rất nhiều màn thân thiết. Ừm. Anh cũng biết, về phương diện này, tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm gì cả, nên trước đến đây hỏi anh một chút cũng tốt.”

Hà Vũ dẫn cậu vào nhà, ngồi xuống sofa rồi mà vẫn có chút mơ hồ: “. Bộ phim đó hai năm sau mới quay mà.”

“Cho nên mới nói trước đến đây học tập đó.”

Hà Vũ nhìn cậu thật sâu, nhìn mãi đến khi Đường Thu bắt đầu chột dạ, mới thở dài thật mạnh: “Xem đi, cậu xem đi. Nếu Kiều Dĩ An cố gắng được phân nửa cậu thôi, chỉ cần một nửa thôi đó! Tóc của ông đây còn có thể bạc nhanh đến thế này sao hả?!”

. Đường Thu cười càng chột dạ hơn.

Đương nhiên, sau khi ngồi xuống, Đường Thu vẫn tỏ vẻ chuyên tâm thật sự, cùng Hà Vũ thảo luận về kịch bản và tính cách của vai diễn hơn một giờ. Sau đó, đề tài tự nhiên chuyển đến các cảnh giường chiếu.

“Thật ra tôi hoàn toàn không biết phải làm thế nào, đến khi ấy có thể sẽ biểu hiện rất kỳ lạ hay không?” Đường Thu buồn rầu hỏi.

“Không ảnh hưởng nhiều đâu.” Hà Vũ an ủi cậu, nói: “Nếu cậu thật sự muốn biểu hiện tốt hơn, có thể học tập trước một chút, xem đĩa phim chuyên nghiệp. Chỗ của tôi thực ra có mấy đĩa, cậu muốn xem thử hay không?”

“Được.” Đường Thu do dự vài giây, mới nhả nhó khổ não trả lời. Thật ra trong lòng cậu còn không được.

Hai người vừa hút thuốc, uống nước, vui vẻ cắn hạt dưa, vừa chăm chú xem mấy đĩa GV dạy học. Hà Vũ còn vừa xem vừa giảng giải bước nào dùng tư thế gì thì đẹp nhất, góc quay nào nghiêng mặt bao nhiêu độ thì quyến rũ nhất, vân vân.

Đường Thu ừ ừ à à trả lời cho có lệ, cậu không chú ý đến mấy việc đó lắm, chỉ lo để ý phần kỹ thuật.

“Phải làm thế nào. Mới có thể khiến cho người nằm dưới cảm thấy thoải mái hơn?” Nhìn nhìn xem xem, bỗng đứng lên tiếng hỏi.

“A?” Hà Vũ ngạc nhiên, nhưng vẫn trong trạng thái vô cùng chuyên nghiệp trả lời: “Tiền diễn phải làm tốt, không cần vội. Chú ý tìm ra nơi nhạy cảm của đối phương, hôn nhẹ hẩn thật nhiều, môi là nơi có thể truyền đi nhiều tình cảm nhất. Khi đi vào phải dịu dàng, không nên thô lỗ quá. Có điều, cậu đừng thấy bọn họ đều cau mày kêu đau, thật ra cái này cũng là tình thú đó. Còn việc quan trọng nhất là, cả trước và sau đều phải chú ý vệ sinh, nơi đó nhất định phải rửa sạch.”

Đường Thu ngờ vực hỏi: “Người nằm trên. cũng phải rửa chỗ đó sao?”

Hà Vũ dùng mắt trừng cậu: “Cho dù yêu thế nào, cũng sẽ có lúc muốn nằm trên nha!! Nếu hẩn khóc cầu xin cậu, chẳng lẽ cậu lại vì vậy mà phải sạch, ném đi tình yêu của hai người sao!!”

. Tề Thịnh sẽ khóc cầu xin cậu sao?

Không thể tưởng tượng được, Đường Thu yên lặng trầm nghĩ.

Sau khi tiễn Đường Thu về, Hà Vũ mới đột nhiên phát hiện chỗ kỳ lạ: Oạch, không phải là quay mấy cảnh giường chiếu không mặc quần áo thôi sao? Có cần thiết phải hỏi chi tiết vậy không?!

5.

Khi tắm rửa ở trong phòng tắm của Tề Thịnh, Đường Thu ma xui quỷ khiến mà nhớ đến lời Hà Vũ nói, sau đó tắm rửa bản thân thật sạch sẽ, chính là. nơi đó.

Tuyệt đối là do ma xui quỷ khiến, nhất thời thiếu não, bằng không cũng chỉ có thể là do mình uống rượu say.

Cuối cùng, cậu tự an ủi bản thân như thế.

6.

Khoảnh khắc môi chạm vào nhau, Đường Thu cảm thấy mình đã thành công rồi.

Cậu không có cách nào để bình phẩm, nhận xét xem kỹ thuật hôn của Tề Thịnh thế nào. Hẩn tựa như một con thú hoang, lỗ măng bổ nhào lên, cắn lên đôi môi cậu, cướp đoạt hơi thở, hung mãnh liếm từng tắc trong miệng cậu, lại còn không thỏa mãn mà muốn xâm nhập vào sâu hơn.

Đường Thu cảm thấy đầu lưỡi mình bị hẩn mút đến mức sinh đau.

“. Đây!”

Tề Thịnh nâng đầu, không biết làm sao, ngơ ngác nhìn cậu. Nhưng bàn tay dán trên lưng cậu vẫn nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay có lớp chai mỏng giống như mấy con cá nhỏ bé bơi qua bơi lại, khiến cho cậu cảm thấy nhồn nhột.

“. Đừng vội mà.” Do dự vài giây, Đường Thu nói ra câu thoại trong GV mà cậu còn nhớ được.

“Tôi có thể hôn em không?” Tề Thịnh tỏ vẻ biết sai gật đầu, sau đó dùng loại vẻ mặt cực kỳ vô hại để hỏi một câu cực kỳ vô hại. Khoảnh khắc ấy, Đường Thu liền mềm lòng, sờ sờ đầu hẩn, cúi đầu, môi cậu lại nhẹ nhàng chạm vào môi hẩn.

Tề Thịnh hiểu ý, nhẹ nhàng đáp lại. Đôi môi ảm ướt nhanh chóng dán lên, hơi rời đi một lát, rồi lại dán vào. Sau đó, hấn vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe môi Đường Thu, như đang mời gọi.

Đường Thu bất tri bất giác lại biến thành tư thế nằm ngửa, Tề Thịnh chống tay hai bên má cậu, ánh mắt sâu thẳm nhìn xuống cậu thật lâu thật sâu, sau đó, mới cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt, lông mi, hai má, cằm. như thể đang muốn xác định chuyện gì đó.

Đường Thu cảm thấy đôi môi của ai kia lưu luyến ở những nơi trên thân thể mình, thật lâu thật lâu. Cậu cảm thấy vừa thoải mái vừa không khỏi buồn cười thầm nghĩ: xem ra anh ấy thật sự không biết đầu nhĩ.

Vì thế, cậu luồn những ngón tay mình vào mái tóc của Tề Thịnh, đem cái đầu đã chuyển dần xuống bụng mình kéo lên trước mặt, tự nhiên hôn một cái xong, mới thắm dò hỏi: “Anh. có từng làm chưa?”

“Chưa.” Tề Thịnh vẫn đang không ngừng hôn nhẹ lên môi cậu, giống như có hôn thể nào cũng chẳng đủ. Cậu trả lời vì thế cũng có chút qua loa, nhưng không nằm ngoài dự đoán của Đường Thu.

Đường Thu vì vậy rất có ý thức trách nhiệm, nói: “Vậy để em dạy anh nhé. Em. sẽ làm chậm chậm.”

Tay và miệng của Tề Thịnh đang lộn xộn cũng dừng lại: “Em biết?”

“Trước kia khi quay phim, đạo diễn có dạy em.” Đường Thu lại mặt không đổi sắc nói dối, nhưng lại không chú ý đến sắc mặt dần trở nên đen thui của Tề Thịnh.

“Hắn đã dạy em cái gì?”

“. Như thế này a.” Đường Thu không yên lòng đáp, dùng đầu gối vuốt ve đùi trong của Tề Thịnh, chậm rãi trượt xuống dọc theo ngực Tề Thịnh, khi đi ngang qua cơ bụng tám múi của hắn, còn học theo động tác liếm liếm như trong phim, cảm thấy thân thể Tề Thịnh cứng đờ, cậu mới cười xấu xa kéo chiếc quần lót duy nhất còn lại trên người Tề Thịnh xuống.

Sau đó, một thằng nhóc to đùng nhảy bật đến bên miệng cậu, dọa cậu hoảng sợ.

“Ừm.” Đường Thu bị dọa sợ, đồng thời lại có hơi ghen tỵ, nhưng thật ra lại không có cảm giác chán ghét linh tinh gì cả. Tề Thịnh ngược lại, dường như ngưỡng ngừng mà lùi lùi về phía sau. Đường Thu vội vã lấy tay đè lên bụng hắn, ngăn hắn lại, tay kia thì lại nhẹ nhàng cầm lấy vật nóng như lửa kia, thậm chí còn cười xấu xa mà dùng đầu lưỡi liếm một chút: “Anh thực nhạy cảm nha.”

Khoảnh khắc đầu lưỡi cậu liếm qua đỉnh của vật kia, cả người Tề Thịnh nháy mắt đều cứng đờ thành một tảng đá. Nhưng ngay tại khi dòng điện trong cả người hắn đều chạy tán loạn, tập trung vào nơi nào đó, Đường Thu lại do dự. Nói thật lòng, mùi vị của Tề Thịnh thật sạch sẽ, nhưng đây là lần đầu tiên cậu làm loại chuyện này đối với bộ phận mà chính mình cũng có. cho nên có lẽ phải chuẩn bị tâm lý một chút đã.

Thế nhưng Tề Thịnh không cho cậu cơ hội để phiền não tiếp. Dường như chỉ một giây trôi qua, hấn đã yên ổn đứng dậy, hai tay xuyên dưới nách, bế Đường Thu lên, làm cho mình nửa quỳ giữa hai chân cậu. Sau đó hấn thực hành những động tác vừa học theo Đường Thu, lưu loát cởi chiếc quần lót của cậu ra, lấy tay nâng mông cậu cao lên.

“Là như thế này phải không?” Hấn dùng miệng chạm vào thằng bé còn hơi mềm một chút của Đường Thu. Hơi thở ẩm áp phả lên làn da nhạy cảm, khiến cho Đường Thu không khỏi khẽ “a” một tiếng.

Tề Thịnh giống như là chẳng có thầy nào dạy cũng tự mình hiểu rõ, đẩy Đường Thu sát vào người mình, sau đó chậm rãi, không chút do dự mà ngậm thứ ấy của cậu vào trong miệng mình. Đường Thu giật mình đánh mạnh vào vai hắn, nhưng rốt cuộc cũng chẳng thể phát ra tiếng nào. Bởi vì Tề Thịnh bỗng trở nên giống như một đứa bé có được kẹo que, tay cầm vật ấy, mạnh mẽ hút vào. Đầu lưỡi linh hoạt dường như thấu hiểu mà quấy nhiễu khắp nơi, càng không ngừng trêu đùa nó, rồi lại thỏa mãn cho sự đòi hỏi của nó. Đường Thu rất xấu hổ, chân cũng mềm nhũn.

“Hắn cũng dạy em thế này sao?” Vừa liếm hút, vừa trêu đùa cậu, Tề Thịnh mơ hồ không rõ hỏi.

“Ừm.” Đường Thu cúi đầu, giọt mồ hôi từ thái dương lăn xuống hai bên má rồi rơi đến bên miệng Tề Thịnh, nhưng cậu mờ mịt say mê, làm sao còn nghe thấy Tề Thịnh nói gì — không thể trách cậu được, với một xử nam vẫn dựa vào tay trái của mình mà sống bao năm qua, loại kích thích này thật sự là quá dữ dội. Đường Thu cứ tưởng là, mọi thứ đều sẽ rất nhẹ nhàng.

Tề Thịnh liếm liếm giọt mồ hôi bên môi, lại hỏi: “Hắn cũng đã dạy em thế này sao?”

“. Làm sao có thể.” Đường Thu nhắm mắt lại, có chút thở hổn hển nói, thân thể không tự giác mà đẩy đẩy về hướng miệng Tề Thịnh. Nhưng rất nhanh, cậu đã được khoang miệng ấm áp, ẩm ướt bao vây, thỏa mãn mình, tạo cho cậu nhịp điệu đẹp đẽ, kỳ diệu nhất.

Mãi đến khi phía sau không ngừng bị một ngón tay mang theo cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng chạm vào, Đường Thu mới hơi tỉnh táo lại từ trong màn sương mù khiến cho người ta say đắm.

“.” Cậu sẽ không ngốc đến mức không biết hành động này mang ý nghĩa gì.

Tề Thịnh vẫn đang từng chút từng chút liếm cậu, trên gương mặt lại một lần nữa xuất hiện vẻ bối rối, không biết nên làm sao: “Không thể sao?”

. Lực sát thương của vẻ mặt này với việc Tề Thịnh khóc lóc cầu xin cậu cũng chẳng có gì khác nhau. Khi Đường Thu nghĩ thế, cái đầu đang làm chuyện xấu hổ kia vẫn đang không ngừng quấy rầy cậu, thường xuyên dùng miệng ngậm lấy cậu, khiến cho Đường Thu hoàn toàn không thể thích ứng được với loại khoái cảm ngập tràn nhưng chẳng thể phóng thích được, vừa dễ chịu vừa khó chịu, không ngừng dâng trào trong cơ thể, cuối cùng cũng chỉ có thể mơ mơ màng màng hỏi một câu: “Anh đã nói là chưa từng mà. Đồ lừa đảo.”

“Xem phim học được.” Khi Tề Thịnh chân thành nói ra những lời này, ngón tay dính đầy thuốc bôi trơn cũng dịu dàng nhưng kiên định đưa vào thân thể cậu. Lời Tề Thịnh nói đều là thật, chỉ là hắn nhất định sẽ không nói cho Đường Thu biết — tình cảnh này, đã xuất hiện vô số lần trong những giấc mơ của hắn. Tất cả đều như không cần suy nghĩ vẫn có thể tiến hành, chỉ là cảm giác thì tốt đẹp hơn trong mộng nhiều.

Cuối cùng, động tác tiến vào của Tề Thịnh rất dịu dàng, nhưng khi hắn chưa hoàn toàn tiến vào hết, Đường Thu vẫn hung hăng nện mạnh lên ván giường: “Fuck!! Đau quá!! Đồ lừa đảo!!”

Bạn trẻ Hà Vũ vô tội mà bị chọi dếp hiện đang ở một nơi khác trong thành phố, đương nhiên chẳng biết có kẻ chẳng biết ơn lại còn mắng mình.

“Xin lỗi.” Tề Thịnh ngừng lại, giang hai cánh tay ôm cả người Đường Thu vào lòng mình, cảm nhận sự rung động nhẹ nhàng của cậu, thỉnh thoảng lại dịu dàng đặt nụ hôn lên môi và hai má cậu: “Thực xin lỗi, anh sẽ nhẹ nhàng, chỉ một lát sẽ không đau nữa.”

Nhiệt độ cơ thể và mùi hương ấm áp của hắn bao vây khắp xung quanh cậu, da thịt dán sát vào nhau, cảm giác đau đớn kia cũng chậm chậm giảm bớt. Nhưng những gì hắn làm tiếp theo hoàn toàn không giống với những gì hắn nói, vật thể cực nóng giống như đã tìm được mảnh đất mà nó chờ đợi để chinh phạt từ lâu, nó chậm rãi, miễn cưỡng lui ra ngoài, ngay sau đó lại mạnh mẽ, gấp gáp xông vào, sức lực ấy quả thực giống như muốn đóng Đường Thu dính vào giường.

“A.” Đường Thu đau đến mức nước mắt dâng đầy khóe mắt, tưởng chừng sắp trào ra.

“Thực xin lỗi.” Tề Thịnh ghé vào lỗ tai cậu, không ngừng dịu dàng nói lời áy náy này, động tác dưới thân thì lại từng chút từng chút không ngừng mạnh hơn.

Mãi đến khi lướt qua nơi nào đó, thân thể Đường Thu mới khẽ run lên, rằng đang cắn lấy gối đầu cũng vì vậy mà thả lỏng, khẽ rên một tiếng. Tề Thịnh lại phát huy tinh thần chẳng có thấy nào dạy cũng tự mình hiểu rõ một lần nữa, chuyển mục tiêu, tiến công mạnh mẽ về hướng ấy. Thân thể Đường Thu cứng ngắc, càng dùng sức cắn chiếc gối ướt mồ hôi, lại bị Tề Thịnh trở mình, ôm chặt vào trong lòng.

Đường Thu bỗng nhớ lại giấc mộng xuân kia, thân thể chẳng biết nên làm gì, tay chân đều quán chặt lấy Tề Thịnh, ngay cả nơi nào đó cũng nổi lên chặt chẽ. Cậu lại còn cảm thấy không đủ, nơi ấy [hoa cúc] không ngừng co rút lại, thâm muốn nuốt lấy Tề Thịnh thật sâu.

“Hô.” Tề Thịnh dường như đã thư sướng đến cực điểm, thở mạnh một hơi, sau đó càng mãnh liệt đưa chính mình vào thân thể cậu.

Đường Thu thừa nhận cảm giác này rất đau nhưng cũng rất thoải mái, kích thích đến mức tưởng chừng khiến cho người ta tình nguyện tự đặt mình vào lò lửa, ngay sau đó dù có tan thành cát bụi cũng chẳng sao. Nhưng giấc mộng xuân có đẹp dễ thế nào, khi làm cũng sẽ mệt a.

Vì vậy, khi cậu cảm giác nơi hạ thân càng lúc càng đau hơn, cậu bắt đầu vô thức phản kháng lại. Thân thể vừa cách xa được một chút đã bị kéo về lại, bất mãn muốn nói gì cũng bị ai đó dùng môi chặn lại, cuối cùng, cậu chỉ có thể dùng nơi nào đó trong cơ thể không ngừng co rút, đè ép, muốn đuổi cái vật cứ mạnh mẽ xông vào cơ thể mình ra ngoài.

Vào khoảnh khắc cậu cố co rút hạ thân đến mức cả người cũng sắp chuột rút, Tề Thịnh cuối cùng cũng bỗng dưng dừng lại. Sau đó, cậu cảm thấy một luồng dịch thể nóng bỏng xông vào thân thể mình.

.
.

Có lẽ là lần đầu tiên bị người ta đè, giở trò đùa bỡn nên không cam lòng, có lẽ là mệt đến mức nhất thời thiếu não, lại có lẽ là muốn trả thù Tề Thịnh đã không ngừng giày vò, dẫn vật mình, sau đó, Đường Thu bỗng nhiên nói ra một câu mà sau này nghĩ lại, cậu luôn hận không thể tự giết chết chính mình.

“Nhanh quá nhỉ.”

“.”

“Ừ.” Tề Thịnh trầm mặc tiếp nhận câu nói linh tinh của cậu. Chính hắn cũng cảm thấy quá nhanh, đành vậy, hắn thật sự không có cách nào khác để khống chế bản thân — ai bảo tất cả mọi thứ đều giống như những cảnh trong một giấc mộng đẹp dễ đến hoang đường?

May là, thân thể ẩm áp kề sát vào nhau đã chậm chậm kéo hắn về với hiện tại. Cùng lúc ấy, Đường Thu kinh ngạc cảm thấy vật gì đó chôn trong thân thể mình, tiếp tục trở nên cứng rắn, chậm rãi nóng dần lên.

“Lần này anh sẽ chậm một chút.” Tề Thịnh cúi xuống bên tai Đường Thu, đặt một nụ hôn dịu dàng, nhẹ nhàng nói.

~(~) Toàn văn hoàn (~ ~)~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-keo-nho>